

POHJANMAAN MAANPUOLUSTAJA

N:o 4
Joulukuu
2012

Lippukulkue lähdössä Kaarlelan kirkolta sankarihaudoille

Immanuel – Jumala kanssamme

Seinäjoelta pääsee Ylivieskaan Kauhavan kautta. Jos osaa tiettyssä paikassa katsoa, näkee kaksi pihapiiriä ilman valoja. Niiden rakennukset ovat vielä jotenkuten pystyssä. Asumattomina ne ovat olleet jo kauan.

Ennen tuota isoa tietä nuo talot olivat keskellä nevaa tai kuten Etelä-Pohjanmaalla sanotaan keskellä kyröä. Varsinaiseen kylään oli pari kilometriä ja sieltä samanmoinen keskustaan. Tyhjenivät lopullisesti kahdeksankymmentäluvulla. Isot perheet hajaantuivat kuka mihinkin.

Aikanaan ne olivat tärkeitä paikkoja niille kahdelle perheelle, jotka joutuivat jättämään kotinsa sotien aikana Karjalassa. Tähän he päätyivät, aivan toisenlaiselle seudulle mustan savisen kyrön reunalle. Sivat he kuitenkin rakentaa talonsa parinsadan metrin päähän toisistaan.

Viljelysmaata sai talon ympärille kuitenkin niin, että isot perheet pysyivät suurin piirtein leivässä kiinni, kunhan isälle vain oli töitä. Sieltä lapset kävivät koulunsa. Sieltä muuttivat leivän perässä isompiin paikkoihin.

Tuvasta loistaa valo, kun isä naurussa suin kantaa lumista polkua pitkin pientä punaposkista tyttöä tiukasti pyyheliinään käärittynä saunasta kohti tupaa. Muita lapsia liukastelee perässä.

Jouluaaton saunaa ei voita mikään. Aivan kuin kaikki se vaikea, mitä on ollut tai on, sulaisi hetkeksi pois. On vain tämä hetki. Se hyvä mikä on juuri nyt. Ne läheiset ihmiset, jotka ovat siinä ympärillä. On turvallisuus, rauha ja se hyvä, mitä on pystytty juuri tänä jouluna saamaan. Kinkku on saatu joka tapauksessa ja laatikollinen omenoita odottaa komerossa. Ja paljon muuta on saatu suoraan ympäriltä. Joulun on siinä.

Joulun perussanomaa on eletty samansisältöisesti mutta monimuotoisesti niin evakkokarjalaisten tuissa 50-luvun Pohjanmaalla kuin näiden kahdentuhannen vuoden aikana milloin missäkin tilanteessa ympäri maailmaa.

Eikä vähiten levottomin tilanne ole ollut itse Palestiinassa, ei tänäkään vuonna nähtä siltä. Silti joulun sanomaa eletään todeksi sielläkin. Sitä joudutaan olosuhteiden pakosta elämään jotenkin yhtä vähäeleisesti kuin tuossa tavassa.

Läsnä ovat ne kaikkein tärkeimmät ihmiset. Eletään siinä ajassa ja paikassa, missä kunkin ihmisen on mahdollista olla. Siinä jaetaan ja koetaan tuota sanomaa todeksi. Eikä joulun sanoma muutu miksiäkään, on se esillä sitten missä tahansa ja milloin tahansa. Enkeleitten yksinkertaiset sanat paimeille, tavallisille ihmisille, olivat että, älkää pelätkö.

Me ihmiset usein vain sotemme maailmaamme niin, että pelko on monien ihmisten jokapäiväinen seuralainen. Mutta tuo evankeliumin ilosanoma on aivan muuta. Se on rakkauden sanomaa juuri siinä hetkessä ja paikassa olevalle ihmiselle, johon elämä on hänet laittanut. Eikä rakkaudessa ole pelkoa.

Jumala ei ole meitä hylännyt, vaan hän on kanssamme juuri tässä ja nyt, tänä Herran vuonna 2012.

Juha Isosomppi

kirkkoherra, Pietarsaaren suomalainen srk

Kuva ÖT.

Suuntaviivoja toimintavuodelle 2013

Syyskokoukset on asianmukaisesti pidetty ja henkilövalinnat tehty. Reserviläispiirin puheenjohtajana jatkaa Rauno Hauta-aho ja reserviupseeriin puheenjohtajana Kari Autio. Menestystä molemmille tehtävissämme! Hauta-aho toimii lisäksi Reserviläisliiton 3. varapuheenjohtajana. Itse sain jatkokauden yhteisen piirimme puheenjohtajan nuijaan. Kiitän lämpimästi luottamuksesta!

Piirille on laadittu toimintasuunnitelma, jonka rakennetta on hiukan tarkennettu. Painotus siirtyy yhä enemmän toiminnallisuuteen ja yhteistyöhön eri järjestöjen kanssa. Perinneasiat, aatteellinen työ sekä veteraaniasiat ovat yhä tallella. Aktiivisemmalla otteella ja toiminnalla olisi tarkoitus saada nuoria yhdistyksiin uudistamaan toimintaa. Tämä on ensiarvoisen tärkeää, jotta saamme jäsenmäärämme nousuun ja estämme jäsenistömme ikääntymisen.

Vuonna 2012 olimme muun muassa RUL:n jäsentilaisissa ykkösenä, josta saimme pokata piirille palkinnon. Nyt jäsenmäärä uhkaa jälleen luisua alemmas, vajetta on pari prosenttiyksikköä edellisvuoteen. Töitä on tehtävä, hankittava uusia jäseniä ja pidettävä vanhoista huolta.

Yksi merkittävä toimija alueellamme ja valtakunnassamme on järjestöjemme koulutusorganisaatio MPK (Maanpuolustuskoulutus). MPK:n toiminnan kautta tulisiikin entistä aktiivisemmin värvätä uusia tulijoita yhdistyskenttään.

Tulevana vuonna järjestetään mm. vierailu Kainuun Priikaatiin teemalla Maavoimat tutuksi. Yksi merkittävä tapahtuma ajoittuu huhtikuulle Kokkolaan, jossa järjestetään valtakunnallinen Reserviläisliiton kevätkokous. Piiri on kutsunut myös aluetuomiston päällikön pitämään esitelmän ajankohtaisista maanpuolustussasioista. Näistä tapahtumista tulee tietoa lähempänä ajankohtia. Kannattaa seurata lehteämme ja kotisivujamme www.kpmaapuolustajat.fi

Kotisivuillamme kannattaa mainostaa myös yhdistysenne tapahtumia, jotka on tarkoitettu laajemmalle

joukolle. Yhteys vain piirihallitukseen, niin asia järjestyy. Parina vuonna piiri on ollut mukana järjestämässä ns. kersantti- ja vännrikkipäivää. Ensimmäisellä kerralla oli mukana parikymmentä osallistujaa, mutta viime vuonna kurssi peruuntui vähäisen osanottajamäärän takia.

Pohjanmaan Maanpuolustaja-lehti ilmestyy alueellamme neljä kertaa vuodessa. Tämä runsassisältöinen lehti tarjoaa monipuolista uutisointia eri sektoreilta, joita yhdistää yhteinen harrastuksemme, maanpuolustus. Se on erinomainen paikka esitellä oman yhdistyksen toimintaa. Lehden talous on vähitellen alkanut parantua. Tästä kuuluu kiitos kaikille ilmoituksen hankkineille tahoille. Töitä on jatkettava, verkostoituttava ja pyydyttävä tukea omien yhteyksiemme kautta.

Urheilun toimintasuunnitelmassa ehkä uutena asiana on kannustaminen yhä aktiivisemmin tukeutumaan myös paikallisten urheiluseurojen antiin. Seuroista kannattaa kysyä, voidaanko heidän järjestämäänsä toimintaa markkinoida myös meidän viestissämme; lehdessä, kotisivuilla jne.

Jokaiselle reserviläiselle olisi tärkeää vuoden aikana ampua, liikkua ja osallistua vähintään yhdelle sotilaallisia taitoja ylläpitävälle kurssille. Reserviläistaitomme on yhä enemmän meidän itsemme varassa näinä säästöjen kulta-aikoina.

Yksi toimintavuosi on jälleen takana. Piiri tulee täyttäneeksi 20 vuotta vuonna 2014. Seuraavan vuoden aikana käynnistetään juhlien suunnittelu. Yhteistyö tässä piirien yhteisessä organisaatiossa on ollut hyvää. Se on lähentänyt maanpuolustusväkeä ja tästä johtuen tunnettu toisemme hyvin.

Asioista on sovittu hyvässä yhteishengessä ja joskus tiukoissa tilanteissakin on päästy hyvään lopputulokseen. Tämä edellyttää meiltä kaikilta päämäärätietoista ja tavoitteellista toimintaa, jossa johtotähtenä on hyvähenkinen maanpuolustustyö alueellamme, maakunnan ja isänmaan parhaaksi. Mitään muita vaikuttamia ei saa, eikä voi olla.

Yhden asian haluan nostaa vielä keskusteluun näin vuoden vaihtuessa. Muistakaa palkita jäseniänne, jotka ovat toiminnassa mukana.

Maanpuolustustyö on arvokasta työtä, joka pohjautuu täysin vapaaehtoisuuteen. Haluamme tehdä sitä täydellä sydämellä, emmekä halua siitä rahallisia korvauksia.

Monella meillä on erityisiä syitä tehdä tätä työtä, mutta uskon monen taustalta löytyvän oman sotaveteraani-isän tai isoisän esimerkin. Juuret ovat syvällä isänmaamme mullassa. Vapaaehtoisuus ja siihen käytettävä oma vapaa-aika on tiukassa tänä päivänä. Työelämä raastaa meitä työikäisiä ja vapaaajalle on monia ottajia.

Lopuksi haluan kiittää kaikkia jäseniämme, jotka ovat omalla osuudellaan tehneet työtä vapaaehtoisen maanpuolustustyön parhaaksi Keski-Pohjanmaalla ja muualla maakunnassa. Lämpimät onniteluni myös kaikille itsenäisyyspäivänä ylennetyille ja ansio- ja kunniamerkein palkituille. Työnne on huomattu ja toivottavasti se kannustaa teitä jatkamaan.

Joulun on vielä hetki ja kodeissa joululaulumistelu kiivaammillaan. Kohta on rauhoittumisen aika ja hetki läheisille. Monen kulku suuntaa kohti kotikirkkoa hiljentymään joulun ihmeen äärelle. Lumi on satanut maahan, Isänmaa on kääriytynyt valkoiseen vaippaansa.

Rauhallista joulun aikaa ja elämäntäyteistä vuotta 2013!

Kimmo Tastula
puheenjohtaja
Keski-Pohjanmaan
Maanpuolustajien piiri

Asiasta ja vähän sen vierestäkin

Puolustusvoimauudistus etenee suunnitellulla tavalla ja valtakunnassa on kaikki hyvin, tai sitten ei. Puolustusministeriö ja Pääesikunta julkaisivat keväällä puolustusvoimien uuden rauhan ajan kokoonpanon joukko-osastojen niminä ja sijoituspaikkoina sekä vuoden 2015 virkojen kokonaismäärän.

Päätös oli katkera monella paikkakunnalla, koska ”oma” joukko-osasto oli lakkautuslistalla ja esitetyt perusteet vaikuttivat täysin vääriltä tai ainakin puutteellisilta. Mediassa käyty yleinen keskustelu keskittyi juupas - eipäs väittelyyn Uudenmaan prikaatin kohtalosta, mikä sellaisenaan vaikutti sangen hassulta. Oliko joukko-osasto väärin säilytetty?

Kesän ja alkusyksyn aikana puolustusvoimien palkattu henkilöstö on ilmaissut halukkuutensa uuden kokoonpanon tehtäviin ja 1.10. paikat on julkaistu henkilöstölle, niille kenelle on. Kokonaisuutena muutoksen kohteena olevia on noin 800 henkilöä, mutta todellisuudessa irtisanomaa jouduttaneen tuotannollisista ja taloudellisista syistä varmaan alle puolet tästä. Näihin irtisanottaviin puolustusvoimat kohdistaa erilaisia tukitoimia.

Suurelle joukolle henkilöstöä uudistus tietää pakkomuuttoa joko toiselle paikkakunnalle tai vaihtoa ”siviilihommiin”, jos ei halua muuttaa. Siirtyminen toiselle paikkakunnalle ei nykyään ole niin yksinkertaista, kun sitä tarkastellaan näkökulmasta. On puolison työpaikka, talot ja tavarat tuttavista puhumattakaan. Mikäli siirtovelvollinen ei halua siirtyä, niin puolustusvoimat irtisanoa tällaisen henkilön muilla perusteilla ja tällöin ei tukitoimia kohdisteta. Toista oli ennen, kun puolisoilla ei ollut mitään muuta hommaa, kuin lakkailla kynsiä ja olla kaunis. Nyt on vain ja.

Kahdeksan vuoden kokemuksella tiedän, että reppurina työskentely toisella paikkakunnalla ja kahdella paikkakunnalla asuminen ei ole ilmaista eikä iltämättä kovin kivaakaan tai sitten on, sillä avaan se erinomaisen mahdollisuuden laittaa oma ”vanha” puoliso kiertoon ja vaihtaa uuteen ja upeaan. Toisaalta paraneeko vaihtamalla, siinäpä pulma?

Tämän tarinan ensimmäisiä rivejä kirjoitellessa Pohjanmaalla ja Satakunnassa vettä oli ainakin omiksi tarpeiksi. Puolustusvoimat

tuki toisen lakisääteisen tehtävänä mukaisesti pelastusviranomaisia rakennusten suojaamisessa luovuttamalla virka-apuna ainakin hiekkasäkkejä ja niiden täyttöjärjestelmiä. Toisaalta täytyy vaan ihmetellä, miksi ihmisten asumukset ovat nykyään sellaisissa paikoissa, joissa vekselit kastuvat heti, kun vesi nousee. Joskus aikoinaan rakennukset pykättiin mäensyriin ja alavat paikat raivattiin pelloiksi. Onhan se tietysti hienoa, kun on vesinäköala, ainakin jos ei tarvitse portailta sukeltaa. Hankala homma ja ennusteen mukaan näitä tulee lisää useammin kuin ennen.

Palataan puolustusvoimauudistuksen seurauksiin nyt kun vesi on laskenut. Puolustusvoimat on lähivuotina vähentämässä reservin määrää noin 230 000 soturiin, eli suunnilleen samaan määrään, joka perustettiin talvisotaa varten silloisella väestöpohjalla.

Tämän seurauksena entistä harvempi reserviläinen tulee sijoitukseksi poikkeusolojen joukkoihin, mistä edelleen seuraa, että entistä harvempi tulee käsketyksi kertausharjoituksiin, joita on entistä vähemmän ja näin ollen entistä harvempi lukee nimensä Helsingin Sanomien nettisivulta itsenäisyyspäivän aamuna reservissä ylenneitten palstalta. Tälläkään ei liene ainakaan maanpuolustustahtoa kohottavaa vaikutusta.

Voin olla väärässäkin, koska en tiedä viimeaikaisista päätöksistä, mutta laajassa mittakaavassa Pohjanmaan reserviläisten näkökulmasta myös vapaaehtoisen maanpuolustuksen sotilaallinen puoli on vaikeuksissa. Lentosotakoulun toimintojen lakkauttaminen Kauhavalla siirtää lähimmät tukeutumispaikat Kajaaniin, Niinisaloon ja Tikkakoskelle.

Tätä voidaan jonkin verran helpottaa perustamalla varasto johonkin keskeiselle paikalle, mutta ainakin ampumatoiminta puolustusvoimien kevyillä aseilla vaikeutuu oleellisesti, koska niiden varastointi missä ja miten sattuu, ei ole järkevää eikä mahdollista. Kun lisäksi harjoittelupaikkana Kauhava poistuu, jäänee jäljelle puolustusvoimien hallinnoimia alueita varsin niukalti. Näistä tärkeimpinä lienee Lohtaja. Pohjanmaan aluetuomiston päällikkö on tästä paremmin perillä, joten kyselkää kaimaltani Jukalta Vaasasta.

Ampumaratatilanne on tulevaisuudessa vielä vaikeampi pala, kun

puolustusvoimat sulkee lakkautettavien joukko-osastojen radat. Näiden lisäksi pienet paikalliset ja maakunnalliset ampumaradat joudutaan lähivuotina laittamaan ympäristösyistä kiinni, ja kauas on pitkä matka. Näin ollen myös omilla aseilla harjoittelu jää hirvittävän metsästyksessä pakollisen ja naurettavan ampumakokeen suorittamiseen, eli neljään laukaukseen joka kolmas vuosi. Jos ei metsästä, niin harjoittelu jää nolnaan tai siirtyy soraomonttuihin.

Kehityskulun suoranaista seurauksena on, että reserviläisten ampumataito huononee ja kiinnostus laskee harrastusmahdollisuuksien puutteesta.

Dynaamisen pessimismin pitkässä juoksussa voidaan nähdä myös aselupien peruttaminen, koska lupaviranomaisen vaatimaa harjoitusta ei tule riittävästi.

Vapaaehtoisen maanpuolustuksen ja maanpuolustuskoulutuksen uusi ulottuvuus löytyy naisista. Perustustaloksemme mukaan jokainen Suomen kansalainen on velvollinen puolustamaan maatamme, mutta maanpuolustuskoulutusta annetaan tosiasiaa vain miehille.

MPK:n koulutustarjonnassa ensimmäisen ja käytännössä myös toisen korin osuus on lähes maksimissa tai ainakin ne lähestyvät maksimia. Sitä vastoin kolmoskorissa ei ole vielä edes pohja peitynyt, koska maanpuolustukseen kouluttamaton potentiaali on ainakin miljoona naista.

Jos tästä potentiaalista saataisiin seuraavan kymmenen vuoden aikajänteellä koulutettua edes 10 %, niin se saattaisi kääntää maanpuolustustahdon huimaan nousuun. Naisissa vara parempi.

Yllä esitetty ajatuskulku ei ole kokonaan omaksimani, vaan se on jalostunut nykyisessä tehtävässäni Varsinais-Suomen aluetuomiston päällikkönä Lounais-Suomen maanpuolustuspiirin piiripäällikön Mauri Iksen mentoroina. Maurin useasti esittämän peruskysymyksen mukaan sietää mietittävän, mitä eroa on siviilisätkäkatkoksella ja sotilassätkäkatkoksella. Yksittäisen kansalaisen näkökulmasta lopputulos on sama, ei tuu seinästä sähköä ja siihen pitää varautua ainakin koulutuksella. Sähkökatkosta ja sen seurauksia harjoiteltiin Varsinais-Suomessa ja Satakunnassa Tapaninpäivämyrskyn seurauksen pisimmillään jopa kolme viikkoa.

Yllä esitetyn ajatuksen mukainen naisten kouluttaminen on alkanut ainakin Varsinais-Suomessa ja Pohjanmaalla, joskin käsitteeni mukaan vielä otetaan ensiaskeleita vapauttamattoman resurssipotentiaalin käyttöön saamiseksi. Tuliko edes riittävän epäselvästi sanotuksi?

Naisasiasta jatkaakseni, osallistuin edellisen tehtäväni viimeisenä sitoumuksena syyskuun lopulla Haapajärvellä MPK:n Länsi-Suomen maanpuolustuspiirin VUORI 2012 harjoitukseen kurssin kouluttajana. Kurssin nimi oli naisten maastokurssi ja opetussisältöä pääpiirtein patikointia tiheässä metsässä.

Retkeilijän ensiapukoulutuksen ja muun perushöpiöilyn lisäksi rouville opetettiin muutamia knoppeja luonnossa elelyyn alkaen saappaiden ja vaatteiden kuivattelusta päättyn eri laisiin gurmeeroakaleihin, joissa lähes kaikissa yhtenä osana oli ylikypsä siansivu ja päätarkoituksena nään siirtäminen muutamalla tunnilla.

Kokonaisuutena kurssi meni ihan kohtuullisesti ja ainakin osalle osallistujista tuli jotain uutta. Kuukaan kurssilaisista ei vaan tainnut kuorsaukseltani kuulla yön ääniä, jotka kävelivät leiripaikkamme ohi. Kurssin suurimmaksi puutteeksi todettiin yöllä tapahtuvan liikkumisen puuttuminen, mutta olikoon se mahdollisen jatkokurssin asiaa. Parhaat kiitokset haluan osoittaa kurssille osallistuneille rouville ja tietenkin kampraattillemme Joukolle sekä tapahtuman järjestäjille.

Jukka Nikkari
Everstiluutnantti
Varsinais-Suomen
aluetuomiston päällikkö

Lippukulkue saapuu Kaarlelan sankarihaudoille.

Itsenäisyyspäivän juhlallisuuksia Kokkolassa

Komentaja Ranta ja majuri Nyman laskevat seppelettä Kaarlelan muistomerkillä.

Lippuvartio.

Itsenäisyyspäivää vietettiin tänä vuonna Kokkolassa kirpeässä pakkassäässä. Päivän juhlallisuuksien olivat tavanomaiset muutoin, mutta lisänä oli puolustusvoimien osallistuminen tilaisuuksiin. Pohjanmaan aluetoimiston edustajat lasivat seppeleet Kaarlelan ja Marian sankarihaudoille ja osallistuivat itsenäisyyspäivän juhlaan Kokkolan kaupungintalolla.

Päivän ensimmäisenä kunnianosoituksena oli hartautilaisuus Kaarlelan sankarihaudoille aamupäivällä heti jumalanpalveluksen jälkeen. Lippukulkue saapui sankarihaudoille Suomen sinivalkoinen val-

tiolippu kulkueen keulassa. Lippu-upseereina toimivat Kokkolan reserviupseerikerhon luutnantti Petter Lillhonga ja vänrikki Esa Virtanen sekä lipunkantajana autokillan väpeli Ari Olli. Kovasta pakkasesta johtuen puolustusvoimien soittokunnan torvet eivät säästäneet tilaisuutta, vaan paikalle marssittiin ja sieltä poistuttiin rumpuryhmän tahdittamana.

Iltapäivän aluksi kokoonnuttii Marian sankarihaudoille, jossa pidettiin perinteinen hartautilaisuus. Kokkolan seurakunnan puolesta puheen piti kappalainen Hannele Winter. Hartauti-

laisuuden jälkeen lippukulkue kävi vielä vapaussodan muistomerkillä, jonne laskettiin havuseppele.

Itsenäisyyspäivän juhlallisuuksien päätyivät Kokkolan kaupungintalolla vietettyyn juhlaan, jonka yhteydessä puolustusvoimat piti lyhyen tilaisuuden itsenäisyyspäivänä ylennetyille Keski-Pohjanmaan reservin upseereille ja aliupseereille. Ylennettävistä paikalle oli saapunut neljä upseeria ja kolme aliupseeria. Itsenäisyyspäivän juhla päättyi yhteiseen Maamme-lauluun.

Kari Autio

Puolustusvoimat laskee seppeleen Kaarlelan sankarihaudoille.

Lippukulkue saapuu Marian hautausmaalle.

Komentaja Ranta puhuu
itsenäisyyspäivän juhlassa,
taustalla itsenäisyyspäivän ylennettävät.

Varapuheenjohtaja Rauno Hauta-aho kiinnitti Reserviläisliiton korkeimman huomionsoituksen Tasavallan Presidentti Sauli Niinistön rintapiileen. (Kuva: Reserviläisliitto)

Reserviläisliiton Ansioristi soljen kera luovutettiin 13.12. Mäntyniemessä Tasavallan Presidentti Sauli Niinistölle

Puolustusministeri Carl Haglundin itsenäisyyspäivänä myöntämä Ansioristi soljen kera n:o 1 luovutettiin aamupäivällä Puolustusvoimien Ylipäällikkö Sauli Niinistölle.

Reserviläisliitto korkeinta huomionsoitusta on kolmen vuosikymmenen aikana myöntetty vain 110 kappaletta. Saajien joukossa ovat olleet kaikki Puolustusvoimien ylipäälliköt Urho Kaleva Kekkonen alkaen, jolle myönnettiin ARS n:o 1a vuonna 1981.

Huomionsoitusta olivat Tasavallan Presidentin virka-asunnolla Mäntyniemessä luovuttamassa Reserviläisliiton varapuheenjohtajat

Helvi Hamari ja Rauno Hauta-aho sekä toiminnanjohtaja Olli Nyberg. Kiitossanoissaan Presidentti Sauli Niinistö mm. korosti reservin ja vapaaehtoisuuden suurta merkitystä suomalaisessa puolustusjärjestelmässä. Niinistön mukaan puolustuksemme peruselementit eivät muutu myöskään seuraavassa puolustuspoliittisessa selonteossa, joka on pian tulossa eduskuntakäsittelyyn.

Luovutuksen jälkeen Tasavallan Presidentti ja liiton edustajat kävivät vapaamuotoista keskustelua. Reservin kapteeni Sauli Niinistö kertoi mm. kertausharjoituksistaan

ja muisteli niiden nopeasti synnyttämää yhteenkuuluvuuden tunnetta. Joululögin ääressä käytiin läpi myös Reserviläisliiton jäsenistön aktiivisuutta.

Puolustusministeri myönsi itsenäisyyspäivänä kaksi Reserviläisliiton ansioristiä soljen kera ja 22 ansioristiä, joista valtaosa luovutettiin 5.12. Helsingissä. Lisäksi liiton hallitus myönsi 52 Kultaista, 105 Hopeista ja 120 Pronssista ansiomitalia, joista valtaosa luovutettiin itsenäisyyspäivän tuntumassa reserviläispiirien ja yhdistysten tilaisuuksissa. Reserviläisliiton onnittelee kaikkia palkittuja.

Reserviläisliiton huomionsoitukset 6.12.2012

Reserviläisliiton Ansioristi soljen kera: Niinistö Sauli Tasavallan Presidentti Helsinki, Puputti Olli Sotilasmestari Riihimäki
Ansioristi, mm.
Kallio Erkki Ylihärmä Väepeli

Piirikiintiöiden mukaiset ansiomitalit

Keski-Pohjanmaa

Kultainen ansiomitali

Lehtonen Ilkka Kalajoki Väepeli

Hopeinen ansiomitali

Arvo Jouko Kalajoki Ylikersantti, Estala Petri Allan Pännäinen Kersantti, Hihnala Sakari Tynkä Alikersantti, Kankainen Jukka-Pekka Kokkola Sotamies ja Rajala Pentti Kokkola Alikersantti

Pronssinen ansiomitali

Haapakoski Vesa Rautio Alikersantti, Hihnala Reino Tynkä Yli-

Etelä-Pohjanmaa

Kultainen ansiomitali

Hankaniemi Aarno Jurva Kersantti, Harju (Urpo) Aulis Jalasjärvi Ylikersantti, Heinonen Matti Hirvijärvi Alikersantti ja Mäki-Neste Esa Juhani Sapsalampi Alikersantti

Hopeinen ansiomitali

Alatalakkari Jari Ylihärmä Ylikersantti, Isosalo Antti Johannes Kauhava Ylikersantti, Kiukkonen Markku Juhani Kauhajoki Ylikersantti, Kouku Timo Viljo Kalevi Vaasa Sotilasmestari, Mansikkaviita Arvo Matias Jalasjärvi Korpra-

li, Myllykoski Osmo Matias Härmä Alikersantti, Niemi Esa Tapani Vaasa Ylikersantti ja Saarela Kari Tuomo Jalasjärvi Yliväepeli

Pronssinen ansiomitali

Alaviitala Pekka Eerik Härmä Korpraali, Hannus Marko Henrik Ylihärmä Alikersantti, Haukka Markku Kosolankylä Korpraali, Jutila Kari Ylihärmä Kersantti, Kaksonen Martti Isorehto Ylikersantti, Karhunen Jukka Tapani Isorehto Alikersantti, Kattelus Lauri Juhani Ylihärmä Kersantti, Keski- Liikala Jani Ilmari Luopajarvi Sotamies, Kivistö Arto Markus Taipalus Alikersantti, Latvala Vesa Tapani Kylänpää Ylikersantti, Luomanaho Mika Juhani Koskenkorva Kersantti, Pohto Jorma Kosolankylä Kersantti, Säilä Pekka Ylihärmä Yliuutnantti ja Tuuri Hannu Juhani Isorehto Alikersantti.

Ylennykset

Tasavallan presidentti on ylennänyt itsenäisyyspäivänä 6. joulukuuta 2012 yhteensä 625 upseeria reservissä: Majuriksi 22, komentajakapteeniksi 1, kapteeniksi 75, kapteeniluutnantiksi 5, lääkintäkapteeniksi 3, yliuutnantiksi 132, merivoimien yliuutnantiksi 9, insinööriyliluutnantiksi 2, lääkintäyliuutnantiksi 6, luutnantiksi 316, merivoimien luutnantiksi 20, lääkintäluutnantiksi 6, vänrikiksi 21 ja aliluutnantiksi 1 henkilöä.

Majuriksi: (koko maa)

Anttila Jari Pekka, Tampere, Hammarberg Rauno Aksel, Espoo, Holmroos Kaj Kristian, Pirkkala, Jaskari Juhani Asser, Hollola, Järvinen Reijo Juhani, Hämeenlinna, Kalmi Petri Mikael, Nurmijärvi, Kankari Heikki Juhani, Kankaanpää, Kasurinen Ilkka Juhani, Kontiolahti, Kivirinta Pertti Yrjö, Lapua, Koivula Hannu Petteri, Oulu, Kukkonen Petri Uolevi, Lappeenranta, Lah- tinen Hannu Aimo Antero, Iitti, Lehti Jori Petteri, Lappeenranta, Lähteenmäki Jouko Kalervo, Tampere, Mustonen Jari Kalevi, Lapinlahti, Paularanta Kimmo Tapani, Oulu, Perämäki Pasi Tapani, Lohja, Simoska Mika Antero Tervola, Tainio Antti Adrian Tapani, Helsinki, Tikkanen Hannu Erkki Heikki, Ka- jaani, Vuorenpää Joona Miikael, Helsinki ja Wahlroos Björn Arne Christer

Komentajakapteeniksi:

Kuusniemi Pekka Veikko Rauma

Lehtemme levikkialueelta:

Kapteeniksi:

Airiola Olli-Matti, Kokkola Korpela Seppo Tapani, Halsua Kuusisaari Mika Juhani, Vaasa Laide Erkki Juhani, Kaustinen Nevanpää Tomi Petri, Kauhajoki

Yliuutnantiksi:

Erkkilä Pertti Juhani, Pyhäjärvi Honkanen Masi Mikael, Isojoki Kivellä Mika Matti, Kokkola Lindholm Patrik Kalle Allan, Pietarsaari, Ulvinen Hannu Heikki Elias, Lapua ja Virran- koski Ville Kustaa, Kauhava

Insinööriyliluutnantiksi:

Vuorinen Lauri Otto Johannes, Vaasa

Luutnantiksi:

Hallila Jaakko Mikael, Seinäjoki Heiskanen Markku Antero, Vaasa Kaarniemi Tomi Antero, Vaasa Kahra Juho Hugo Elias, Laihia Karjanlahti Anssi Matias, Seinäjoki, Korttesluoma Juho Iisakki, Jalasjärvi, Köyhäjohti Harri Juhani, Kaustinen, Laine Arttu-Perttu, Kokkola, Marttila Lauri Markus, Seinäjoki, Mäkinen Ari Jaakko Tapani, Seinäjoki Mäkitalo Jussi Antero, Kauhava Niemi Pasi Pekka, Alavus Orsila Markku Santeri, Seinäjoki Ropponen Jani Tapio, Kurikka

Saari Marko Juhani, Kauhava Vaivila Jari Pekka Juhani, Seinäjoki ja Wainio Jussi Valtteri, Vaasa

Länsi-Suomen Sotilaslääänin komentaja on ylennänyt mm. seuraavat reservin aliupseeristoon ja miehistöön kuuluvat 06.12.2012

Yliväepeliksi

Junkala Pekka Tuomo Uolevi, Kokkola, Kallonen Jari Olavi, Seinäjoki, Koskela Ari Jarmo, Matias, Kurikka, Latvala Jarmo Johannes, Mustasaari, Mattila Harri, Kauhava, Metsäranta Taisto Ensio, Kurikka, Mäenpää Raimo Antero, Vaasa, Nyrhinen Timo Jukka, Seinäjoki, Olli Risto Tapani, Lappajärvi, Paavola Kari Matti, Kaustinen, Passinen Timo Jarkko, Kauhava, Peurala Anssi Ari Aukusti, Alajärvi, Pukkinen Jaakko Jukka Tapani, Isokyrö ja Riihiluoma Tapio Juhani, Kauhajoki.

Väepeliksi

Isosalo Antti Johannes, Kauhava Kaperi Ari Mikael, Jalasjärvi Laitamäki Pasi Kristian, Lapua Lamminen Keijo Matti, Seinäjoki Sankelo Janne Daniel, Kauhava Tunkkari Perttu Aleks, Veteli

Pursimieheksi

Korpela Mika Armas, Vaasa Sillanpää Timo Viljami, Kokkola

Ylikersantiksi

Eilimö Jonne Matias, Vaasa Hanhikoski Harri Aulis, Kaustinen, Hede Teemu Allan Eemeli, Kauhava, Isohanni Juha Petri, Kannus, Jokela Marko Kalervo, Vähäkyrö, Jylhä Mika Mats Jorma, Mustasaari, Kero Jukka Petteri, Vaasa, Koivulahti Jukka Matti, Ilmajoki, Koivusalo Sakari Aukusti, Seinäjoki, Kurki Esa Juhani, Seinäjoki, Pihlaja Mikko Johannes, Kurikka, Rantala Antti Miitri Aleks, Ähtäri, Tuokkola Kosti Lasse, Seinäjoki, Vainionpää Jukka Jaakko, Isojoki ja Välsäaari Juha Eerik, Seinäjoki

Kersantiksi

Ala-Mantila Juha Petri, Ilmajoki Ala-Rantala Niko Erko, Lapua Autio Joonas Petteri, Kokkola Björndahl Jonatan Kaj Viljam, Kokkola, Huusko Mikael Kaarlo Edvard, Vaasa, Fors Johan Patrik, Vaasa, Haapala Antti Matias, Kokkola, Haapamäki Juha Matti, Seinäjoki, Huusko Harri Olavi, Veteli, Hynönen Olli Joonas, Mustasaari, Ijäs Tommi Anton, Vaasa, Ikola Tapani Samuel, Lapua, Kaartinen Timo Juhani, Jalasjärvi, Kallio Jarkko Matias, Kokkola, Nieminen Juha Petteri, Kauhava, Peltola Asko Matias Mikael, Kauhava, Rauma Antti Johannes, Kauhava, Rikala Suvi Marjut, Ähtäri, Virtanen Toni Markus, Seinäjoki ja Yli-Rantala Ville Ari Matti, Vaasa

Alikersantiksi

Haapää Veli-Ville Antero, Vaasa
Järvimäki Sami Juhani, Vaasa
Kangastie Aki Kristian, Lap-
pajärvi, Luoma Juha Kalervo,
Kauhava, Pelkkala Seppo Aarre,
Kauhava, Perttula Mika Valio,
Kannus, Prusti Veli Matias,
Seinäjäki, Romppanen Lasse
Juhani, Seinäjäki ja Saranpää
Mikko Sakari, Seinäjäki

Korpraaliksi

Backlund Simon Karl Anton,
Korsnäs, Hallila Pasi Juhani,
Jalasjärvi, Hautala Jouni Johan-
nes, Lapua, Heikkilä Ville-Pentti
Paavali, Kauhava, Hirviniemi
Juha Kaarlo Mikael, Kurikka

Honkanen Antti Jussi Matias,
Lapua, Hyöty Sami Jaakko Ma-
tias, Seinäjäki, Koivisto Kimmo
Markus, Alajärvi, Lahdenperä
Tommi Mikael, Kauhava
Laitila Pekka Juhani, Soini
Murto Mika Olavi, Seinäjäki
Myntti Sami Tapio, Laihia
Pouttu Arto Jaakko, Seinäjäki
Saarela Petri Päiviö, Mustasaari
Strand Emil Anders Viljam,
Pietarsaari, Takala Markku
Johannes, Lapua ja Torvinen
Tuomo Jaakko, Kauhajoki

Ylimatruusiksi

Furu Mats Johan, Mustasaari

**Pohjois-Suomen sotilaslään-
nin komentaja** kenraalimajuri
Jukka Haaksiala on ylentänyt
mm. seuraavat reservin aliupsee-
ristoon ja miehistöön kuuluvat
06.12.2012

Yliväapeliksi

Mäenpää Onni Jukka, Nivala
Torppa Jarmo Olavi, Sievi

Kersantiksi

Harri Ilkka Tapani, Sievi
Heineneva Matti Juhana, Nivala
Pahkala Ville Matias, Pyhäjoki
Simi Jarkko Kalevi, Kalajoki ja
Viitasalo Marko Tapani, Haapa-
vesi.

Reserviupseeriliiton mitalit (myönnetty 28.9. ja 24.11.2012)

Keski-Pohjanmaan piiri

Hopeinen ansiomitali

ylil Janne Nyman, Reisjärven Re-
serviupseerikerho ry

Pronssinen ansiomitali

vänr Mikko Bild, Kokkolan Reser-
viupseerikerho ry
lt:n Pasi Paasila, Kokkolan Reser-
viupseerikerho ry

Vaasan Reserviupseeripiiri

Hopeinen ansiomitali

ylil Matti Ranta, Pietarsaaren Re-
serviupseerikerho ry
ylil Anders Johan Nygård, Pietar-
saaren Reserviupseerikerho ry
ylil Rodney Strandvall, Pietarsaa-
ren Reserviupseerikerho ry
alil Kari Rönqvist, Pietarsaaren

Reserviupseerikerho ry
lt:n Björn Eriksson, Vasa Reservof-
ficersklubb rf., komentaja Jukka
Ranta, komkapt David Prosi
kapitl Arto Lehtineva
lt:n Sauli Lassila ja
sotmest Tero Mäki

Pronssinen ansiomitali
toimistosiihteeri Tiina Salli
ylik Rauno Hauta-aho

Filosofian lisensiaatti Nils-Erik Nykvist sai 6.12. vastaanottaa 3. luokan Vapaudenristin. Hän on tunnettu sotahistorioitsija ja on kirjoittanut mm. JR 61 "Sextietaan" sotahistorian.

PYHÄ YÖ

Oli muuan Jooseppi Kirvesmies
oli siellä missä me muutkin,
jäi hältä vaimo ja kotilies,
ja vieri viikot ja kuutkin.

Hän harvoin kirjoitti Marjalleen
ja harvoin kirjoitti saikin,
mut jouluaaton kun ehtoosseen
tuli säästi joukkomme harvenneen,
niin kuulla saimme me kaikin:

On poika syntynyt Joosepille
ja Marjatalle, ja Marjatalle !
Se syntyi mustimman orren alle,
on tuskin peitetä sille.

Me kaikki hengessä polvistuimme
ja lapsen vierelle kumarruimme
ja siunauksen luimme.

Ja monta paimenta parrakasta
lumessa valvoi ja vartioi,
ja vartioi sitä pientä lasta
petojen saaliiksi joutumasta-
maa, taivas kiitosta soi.

Ja Suomen korpien yllä hohti
nyt tähti suurempi muita,
ja me kaikki käännyimme sitä kohti,
ja meidät kaikki se kotiin johti,
se tähti suurempi muita.

Yrjö Jylhä

Pietarsaaren Seudun Reserviläisten Itsenäisyyspäivän juhlallisuudet

Perinteisen
Itsenäisyyspäivän
seppeleenlaskutilaisuuden
jälkeen Pietarsaaren ja
Pedersören sankarihaudoilla
jaettiin Svenska gårdenilla
huomionosoituksia
ansioituneille reserviläisille.

Efter Självständighets-
dagens traditionella
kransnedläggningar på
Jakobstads och Pedersörens
hjärtgravar utdelades
förtjänstecken till förtjänta
reservister vid Svenska
gården.

Palkitut.

Vaasan Reserviupseeripiiri – Vasa Reservofficersdistrikt ry 60 vuotta

Juhlakokous pidettiin 21.11. Vaasan Sotilaskodissa.

Piirin puheenjohtaja Raimo Latvala muisteli avauspuheessaan piirin toimintaa kuuden vuosikymmenen ajalta.

RUL:n Liittovaltuuston puheenjohtaja Jorma Kallio piti sivalkoisen esitelmän reserviupseeritoiminnasta. Huomionosoitukset ja palkitsemiset kuuluivat tietenkin asiaan.

Ohjelman kohdassa vapaa sana kunniapuheenjohtaja Vidar Hannus kertoi hauskan tapahtuman vuosikymmenten takaa.

”Oli järjestetty piirin ampumahiihtokisat. Jotkut osanottajat moittivat heti kättelyssä järjestäjiä latujen huonosta kunnosta. Kisoihin oli kutsuttu myös maan kuulu hiihtokuningas Veikko Hakulinen. Purnaajat lähestyivät Hakuveikkaa ja tivasivat hänen mielipidettään. Hakulinen totesi: Ei ne niin häppösiä ole, mutta ei ole osanottajatkkaan”

Ansiomitalit

Suomen Reserviupseeriliitto – Finlands Reservofficersförbund RUL:n hopeiset- ja pronssiset ansiomitalit:

Piiri RUL HAM: Vaasa ylil Matti Ranta, Pietarsaaren Reserviupseerikerho ry, ylil Anders Johan Nygård, Pietarsaaren Reserviupseerikerho ry, ylil Rodney Strandvall, Pietarsaaren

Reserviupseerikerho ry, alil Kari Rönnqvist, Pietarsaaren Reserviupseerikerho ry, ltn Björn Eriksson, Vasa Reservofficersklubb rf, komentaja Jukka Ranta, PohmAltsto, komkapt David Prosi, PohmAltsto, sotilaspastori, kaplt Arto Lehtineva Vaasa., toiminnanjohtaja, ltn Sauli Lassila, Vaasa ja pelastusjohtaja, sotmest Tero Mäki, Vaasa.

RUL PRAM: toimistosihiteeri Tiina Salli, PohmAltsto

ja ylikersantti Rauno Hautaaho, Kokkola.

Ansiomitalit luovutettiin Vaasan Reserviupseeripiiri – Vasa Reservofficersdistrikt ry:n 60-vuotisjuhlakokouksessa Vaasan Sotilaskodissa 21.11.2012.

Mitalien luovuttajina toimivat RUL:n liittovaltuuston puheenjohtaja, majuri Jorma Kallio ja reserviupseeripiirin puheenjohtaja, kapteeni Raimo Latvala.

Piirin puheenjohtaja ottaa vastaan aluetoimiston plaketin. Luovuttajana komentaja Ranta.

Piirin hallitus.

Juhlaesitelmän piti RUL:n liittovaltuuston puheenjohtaja Jorma Kallio.

Juha Ala-aho luovutti juhlivalle piirille MPK:n pöytästandaarin.

Tämän historiallisen postikortin myötä esitän Teille parhaat kiitokset kuluneesta vuodesta ja maanpuolusterveisin toivotan Teille ja läheisillenne

**HYVÄÄ JOULUA JA ONNEKASTA UUTTA
VUOTTA 2013 !
GUD JUL OCH GOTT NYTT ÅR 2013!**

Raimo Latvala
VRUP pj, ordf.

Taiteilijan (tuntematon saksalainen) näkemys 3 D esikunnan "Myrsky" maisemista 24.12.1942. Esikunta sijaitsi Valkea järven (Bieloje Ozero) rannalla Uhtuan suunnalla. Rakennuksen perustuskivet ovat vielä todennettavissa, kertovat paikalla käyneet sotahistoriamatkalaiset. Divisioonaa komensi jääkärikenraalimajuri Uno Fagnäs. Jouluksi 1942 hän sai koko perheensä yhteiseen joulunviettoon, vaimo ja lapset Ole sekä Harriet.

Mpk:n vuosijuhla Pietarsaassa 16.11.2012

MPK:n 19. vuosijuhla järjestettiin Pietarsaaren Kaupunginhotellissa perjantaina 16.11.2012. Tilaisuuteen oli kutsuttu päättävän vuoden aikana Keski-Pohjanmaan koulutus- ja tukiyksikön koulutus- ja tukitehtävissä ansioituneet toimijat, paikallispiirilliköt, MPK:n jäsenjärjestöjen edustajat ja tärkeimmät yhteistyökumppanit. Puolustusvoimia tilaisuudessa edustivat Pohjanmaan Alueoimiston päällikkö komentaja Jukka Ranta ja Lentosotakoulun alueupseeri kapteeni Juhani Alkio.

Palkittuja

Rannikkojalkaväkikoulutaja ja kenttämuonituksen taitaja palkittiin Tilaisuudessa palkittiin vuoden kouluttajana pietarsaarelainen luutnantti (res) Marcus Holmqvist. Pietarsaaren KOTU-osasto sotilaskoulutusryhmän johtajana toimiva Holmqvist on usean vuoden ajan aktiivisesti kehittänyt KOTU-yksikön rannikkojalkaväkikoulutusta nousujohteiseksi ja toiminnalliseksi kokonaisuudeksi sekä itse toiminut kurssinjohtajana tai kouluttajana kaikilla rannikkojalkavälikursseilla.

Vuoden toimijana palkittiin alikersantti (res) kokkolalainen Hannu Korhonen. Kokkolan KOTU-osaston tukiryhmän johtajana toimiva Korhonen on vastannut ammattitaitoisesti ja vastuuntuntoisesti vuosien 2010-2012 aikana usean harjoituksen ja koulutustahtuman kenttämuonituksesta. Korhonen on myös kehittänyt yksikön kenttämuonitustoimintaa kirjoittamalla itsenäisesti yksikön kenttämuonitusohjeen. Lisäksi Korhosella on ollut merkittävä rooli yksikön ensimmäisen valmiusryhmän toiminnan suunnittelussa ja valmistelussa.

Ansioituneita palkittiin

Rhea Nyqvist.

Johan Nygård ja Tom Helén

Vas. Erkki Kerola, Petri Estala, Ari Olli, Hannu Korhonen.

MPK:n ja Keski-Pohjanmaan maanpuolustajien Piiri ry:n ansiomitaleilla. Vuosijuhlissa palkittiin Keski-Pohjanmaan KOTU-yksikön esityksestä vapaaehtoisessa maanpuolustus-koulutuksessa ansioituneita toimijoita MPK:n ja Keski-Pohjanmaan Maanpuolustajien Piiri ry:n ansiomitaleilla.

Pääosa palkituista on KOTU-yksikön aktiivisia jäseniä, mutta joukossa oli mukana myös MPK:n jäsenjärjestöjen kautta yksikön toiminnassa aktiivisesti mukana olleita toimijoita.

MPK:n ansiomitaleilla palkitut:

Hopeinen ansiomitali: koulutussihteeri Rhea Nyqvist (Kokkola)

Rautainen ansiomitali: Tom Helén (Kälviä), Toivo Itäniemi (Perho), Erkki Laike (Kaustinen), Johan Nygård (Pietarsaari) ja Hannu Sulkakoski (Pietarsaari)

Keski-Pohjanmaan Maanpuolustajien Piiri ry:n

ansiomitaleilla palkitut: Ansioristi: Ari Olli (Pietarsaari) ja Terho Tattari (Kokkola)

Kultainen ansiomitali: Petri Estala (Pedersöre)

Hopeinen ansiomitali: Erkki Kerola (Kälviä)

Pronssinen ansiomitali: Hannu Korhonen (Kokkola), Mauno Ruuska (Varkaus), Sami Salmu (Kalajoki)

Lisäksi tilaisuudessa palkittiin yksikön kuksilla Tee-

mu Styrman ja Ville Hakkio ansiokkaasta toiminnasta kenttämuonitustehtävissä.

Länsi-Suomen maanpuolustuspiirin nimissä Pohjanmaan Alueoimiston päälliköille komentaja Jukka Rannalle luovutettiin pohjalaisten sotahistoriasta kertovat kirjat. Komentaja Ranta täytti 50-vuotta elokuussa.

Koska Itäniemi, Laike, Sulkakoski, Tattari, Ruuska ja Salmu eivät päässeet vuosijuhlaan, ansiomitalit luovutetaan heille myöhemmin. Kiitokset kaikille vuosijuhlaan osallistuneille ja onnittelut palkituille!

Jukka Torppa
Keski-Pohjanmaan KOTU-yksikön päällikkö

Vas. Marcus Holmqvist ja Hannu Korhonen.

Ville Hakkio ja Teemu Styrman.

Kalajoki Piirun verran aurinkoisempaa loma-asumista

TONTIT HAETTAVALLE VUODEN LOPPUUN ASTI

LOMA-ASUNOTOMESSUT
KALAJOELLA 2014POHJOIS-POHJANMAA
Council of Oulu Region

www.kalajoki.fi

Rauno Hauta-aho Reserviläisliiton puheenjohtajistossa

Rauno- Hauta-aho on toiminut Keski-Pohjanmaan piirin edustajana Reserviläisliiton hallituksessa vuodesta 2010 alkaen. Kokkolalainen Hauta-aho valittiin Reserviläisliiton yhteen arvokkaimmista luottamustoimista, 3. varapuheenjohtajan tehtävään viime vuonna ja hän jatkaa tehtävässään edelleen.

Raunon lisäksi muina varapuheenjohtajina toimivat Osmo Suominen Piikkiöstä ja Helvi Hamari Simosta. Reserviläisliiton syyskokouksessa valittiin uudeksi puheenjohtajaksi kansanedustaja Mikko Savola Ähtäristä.

Liiton puheenjohtajiston yleisenä toimenkuvana on liiton toiminnan johtaminen yhdessä liiton hallituksen kanssa ja vastualueena on myös yhteiskuntasuhteiden hoito, liiton ulkoisesta

kuvasta huolehtiminen sekä liittotason tapahtumien johtaminen. Raunon päävastualueena on talous ja talouden suunnittelu. Tämä toimenkuva on mitä sopivin Raunolle, joka osuuskauppa KPO:n controllerina on talouden ammattilainen. Piirilehti onnittelee Raunoa ja toivottaa menestystä tehtävässä.

Antti Wall

Vetelin Mieskuoro laulanut sota-ajan lauluja kohta 25 vuotta

Vuonna 1988 kesällä Vetelin Mieskuoro vieraili Miehikkälän Pelimannipäivillä ja tutustui samalla matkalla sota-aikeiseen Salpalinjan korsi- ja juoksuhaata-alueeseen ja Salpalinjan-museoon. Tuolla matkalla syntyi ajatus sota-aikeisen konsertin valmistamisesta Vetelin Mieskuorolle.

Kuorossa lauloi tuolloin vielä kolme sotaveteraania – Rauni Rauma, Erkki Storbacka ja Aarne Torppa. Heiltä saimme arvokasta tietoa sota-ajan lauluista ja laulujen sisällöstä; lauluissa on paljon sota-ajan sanontoja ja taistelupaikkojen nimiä, jotka meille nuoremille eivät heti auenneet.

Seuraavana syksynä 1989 kuoro matkusti uudelleen Miehikkälään, jossa kuvattiin Korsulauluja-video. Videon tuottajana oli Bellvisor Oy ja kuorolaisten vanha tuttu Ilmo von Bell. Kun samaan aikaan Euroopassa rautasirippu murtui ja Itä-

Euroopan ja Baltian maat vapautuivat, oli kuoron ohjelma ja äänitteet syntyneet todella historiallisessa murrosvaiheessa.

Konsertit saivat valtavan suosion; parinkymmen vuoden aikana kuoro on esittänyt ympäri maata n. 150 korsulaulukonserttia ja tehnyt lauluista videon lisäksi kaksi D-kasettia ja kaksi CD-levyä.

Huippuvuosi konserttien suhteen oli 1991, jolloin esiinnyimme 33 kertaa sotakamppeissa.

Kolmesti olemme käyneet amerikansuomalaisten vieraina – 1991 Floridassa sekä vuosina 1998 ja 2001 Finnesteillä Mainessa ja Philadelphiassa.

Koska VHS-videokasetti on auttamaan aikansa elänyt, olemme nyt saattaneet korsulaulut DVD-muotoon. Ensi vuonna olisi tarkoitus sitten laulaa korsulaulujen 25-vuotisjuhlakonsertti.

Jussi Torppa

Emil Takomaa, silloiselta sukunimeltään Eklöf, syntyi 31.10.1915 Tampereella kaksikerroksisessa puutalossa, joka yhä on olemassa (v. 2000) Tuomiokirkonkadun varressa Tuomiokirkkoa vastapäätä. ”Emeli” jäi kaksoisveljensä Ivarin kanssa orvoksi varhain. Äiti kuoli lavantautiin kaksosten ollessa puolivuotiaita ja isä katosi kansalaissodan kuhuissa.

Emilin sisarusparveen kuului viisi lasta. Vanhin sisar Marita, toiseksi vanhin Helmi ja kolmanneksi vanhin veli Jussi. Sen ajan mukaisesti orvot sisarusket sijoitettiin eri puolille Suomea, joten Emil ei tuntenut kolmea vanhinta juuri lainkaan. Kaksoisveli Ivarin kanssa hän oli paljon tekemisissä. Ivar kuoli kuitenkin jo 45-vuotiaana sydänkohtaukseen vuonna 1960.

Emil ja Ivar varttuivat ensimmäiset elinvuotensa lastenkodissa. Katselimme keran Eemelin Himminpolun kodissa vanhoja valokuvia. Eräässä kuvassa oli keskikäinen nainen sotilaspukeutuneiden miesten ympäröimänä ja kysyimme Eemeliä, missä tilanteessa tämä kuva oli otettu. Siinä oltiin Eemelin lastenkodin johtajattaren 50-vuotispäivillä ja sotilasasuiset olivat hänen lastenkotitilapsiaan. Elettiin sota-aikaa. Silloin hän oli ”määrännyt” lapsensa kantamaan aikanaan arkkuaan hautajaisissaan. Johtajat eli sen jälkeen kuitenkin toiset 50 vuotta, joten kovin moni ”lapsista” ei enää ollut elossa tai edes siinä kunnossa, että olisi päässyt hautajaisiin. Eemeli siellä kuitenkin 80-vuotiaana toimi arkun kantajana.

Lapset sijoitettiin lastenkodin jälkeen kasvateiksi Ahtialan Laurilaan.. Emil oli kasvattina Laurilan Väinöllä Lempäälän Ahtialassa ja Ivar Kehron kukkulan äärellä Falkin talossa (Falkit muuttivat nimensä myöhemmin Vuorelaksi). Siiri Falk oli ehkä viitisen vuotta veljeksi vanhempi ja muutti Kanadaan 1920-luvun lopulla avioituttuaan Aarne Rannan kanssa. He toivat 1930-luvun alussa Emilille ja Ivarille kummallekin hopeiset taskukellot. Ainakin Emilin kello on ollut kovassa käytössä sotareissullakin ja aina siihen saakka, kunnes paristokymmentä vuotta sitten jätti kellonsa pois asusteista.

Ahtialasta pojat kävivät kansakoulua Sarvikaassa Rantoisten koulussa. Koulu

suijui kai Eemeliä muuten normaalisti, mutta laulun lahjaa ei hänelle ollut suotu. Silloin oli tapana, että oppilaat pantiin luokan eteen esittämään jokin laulu, jotta opettaja saattoi sen perusteella antaa arvionsa laulutaidosta. Kun hän sitten yritti saada Eemelin esiintymään, Eemeli tiuskaisi, jotta ”minähän en laula!”, heitti opettajaa laulukirjalla ja määrättiin ulos luokasta. Sen jälkeen laulunumero oli aina 4.

Ahtialan kylästä Emil muisti muutamia ihmisiä: Iso Janne (suurikokoinen mies), Köyhä Kraatari (räätäli), Ikävä Kymmä (Grym, Kyrönpalon Reinon isä) ja Puutteen Suutari (suutari Hildén). Kun Ahtialasta lähdetään kohti Rantoista, oli tien vieressä melkein tiessä kiinni suuri siirtolohkare, jota kutsuttiin ”ryssä-kiveksi”. Nimi saattaa liittyä Suomen Sodan tai Vapaussodan aikaisiin tapahtumiin Lempäälässä.

14-vuotiaana veljekset menivät Tampereelle ammattikouluun. Ammattikoululaisina he vuonna 1929 juoksivat kovaa vauhtia Mustaanlahteen katsomaan, kun Kuru-laivan haaksirikossa hukkuneita matkustajia tuotiin rantaan. Tuoni vei onnettomuudessa Siilinkarin lähellä noin 120 pääasiassa Kurun pitäjältä kotoisin olutta ihmistä.

Kaksivuotisen ammattikoulun jälkeen Emil ja Ivar pääsivät Lempäälän Vaihmalan seppä Erkki Nurmen oppiin. Velimies Ivar meni ensin ja sanoi sitten Emilille, että ”tule sinäkin!” Kun 1930-luvulla oli vallalla nimien suomalaistamisbuumi, Nurmen Erkki muutti pojilta lupaa kysymättä heidän sukunimensä Takomaksi. Paitsi Nurmen Erkillä Eemeli työskenteli jonkin aikaa ainakin Viialan Viilätehtaalla.

Eemeli oli syksyllä 1939 aloittanut Tampereen Teknillisen Koulun käymisen Pyynikin rinteessä, kun sai käskyn ylimääräisiin kertausharjoituksiin. Sota keskeytti koulunkäynnin Eemelin osalta.

Sota-aikana syksyllä 1941 Emil avioitui Aune Savolaisen kanssa, meni töihin Tampereen Valmetille heti sodan jälkeen ja jäi työkalu-vaillaan tehtävästä eläkkeelle täysin palvelleena vuonna 1980. Jäätään leskeksi ja kahden lapsen yksinhuoltajaksi vuonna 1954 Emil avioitui vuonna 1955 Laura Hakalan kanssa. Vaikka he naimisiin mennessään olivat

jo nelikymppisiä, ehtivät he kuitenkin olla naimisissa 40 vuotta ennen Lauran kuolemaa vuonna 1996. Emil eli vielä leskenä Lempäälän keskustassa Himminpolulla 9 vuotta.

Eemeli oli saanut lahjaksi hyvän terveyden ja jaksoi kymmeniä vuosia osallistua aktiivisesti yhteiskunnalliseen toimintaan kunnassa ja seurakunnassa sekä monissa yhdistyksissä, joista hänelle läheisimmäksi muodostui Lempäälän Sotaveteraanit ry. Hän oli aikanaan sitä perustamassa ja toimi sen pitkäaikaisena puheenjohtajana.

SOTAREISSU

Emil Takomaa ura Suomen puolustusvoimissa alkoi vapun jälkeen vuonna 1937 alkaen Lahden Henna-lassa Tampereen Rykmentissä. Kun oli saanut sepän koulutuksen, hänet koulutettiin armeijassakin aseesepäksi. Varusmiespalvelun aikana Eemeli oli neljä kuukautta aseesepäkouluissa Helsingin Katjanokalla ja sen aikana kuukauden verran Viipurissa perehdyttävänä tykistön aseisiin. 15 kuukauden palvelun jälkeen hänet siirrettiin reserviin, mutta kutsuttiin jo vuoden kuluttua lokakuun 15. päivä 1939 ylimääräisiin kertausharjoituksiin. Lempäälän pojat ilmoittautuivat Tampereen Tyttölyseolla, jossa muodostettiin Jalkaväkirykmentti 17, jonka sodan ajan nimi oli JR 7. Neuvostoliitto aloitti hyökkäyksen Suomeen 30.11.1939.

Talvisota

Eemeli osallistui Talvisotaan JR 7:n II pataljoonan mukana. Rykmentin komentajana oli K. A. Heiskanen eli Kylmä-Kalle, joka myöhemmin sodan jälkeen toimi mm. puolustusvoimain komentajana. Pahimmat taistelupaikat olivat Summan rintama ja Viipuri. Peräntyminen venäläisten suurhyökkäyksen edestä kävi reittiä Leipäsuu – Perkjärvi – Summa – Viipuri. Suomalaisten sitkeyden ja uhrautuvan puolustustaistelun ansiosta venäläisten ei onnistunut miesten ja sotamateriaalin moninkertaisesta ylivoimasta huolimatta valloittaa sotilaallisesti Viipuria eikä Suomea, kuten heidän tarkoituksensa oli.

Jouluaaton aattona 1939 tehtiin Summa-joen vaiheilla vastahyökkäys, joka sai myös nimen ”hölmlön tölväys”. Hyökkäys oli kuitenkin Eemelin mukaan lisänimeään parempi ja suurista tappioista huolimatta sillä

häirittiin vastustajan operaatioita. Tässä kahakassa katosi lempäläinen Väinö Mattila ja myöhemmin Lempäälän kirkkoherrana toiminut Oiva Pohjanpirtka haavoitui. Eemeli oli silloin niin lähellä Pohjanpirtkaa, että kuuli hänen huutonsa, kun käteen sattui. Papin viiran hoito sujui myöhemmin Pohjanpirtalta hyvin ilman vasantä kättäkin.

Tämän taistelun tuoksina Eemeli löysi upseerin miekan, jonka joku oli iskenyt lumihankeen pystyyn tuppuneen pävineen. Eemeli otti sen itselleen ikään kuin kävelykepikeksi ja heitti sen myöhemmin ammuskuormaan, jonka mukana se sitten tuli pois taistelusta ja ”sotasaaliina” kotiin Lempäälään. Eemeli lahjoitti sen 1990-luvun alussa Lempäälän Kuokkalan raitin kotiseutumuseon Veteraanikamariin yhdessä sotilasmestarin asepukeutuneiden miesten kanssa. Eemeli oli Viipurissa kuukauden verran helmi-kuun puolivälistä talvisodan päättymiseen saakka (12.3.1940). Viipuria puolustettaessa pataljoonan esikunta oli majoittuneena naisten sairaalan kellariin. Venäläinen tulitti silloin tykein Viipuria. Myös Eemeli oli esikunnassa läsnä, kun joku paikalla olleista upseereista katseli kattoa ja ihmetteli, jotta ”minkälaisen ammuksen tuo katto mahtaa kestää?” Hetken päästä kattoon osui venäläisten kranaatti, tuli katon läpi, mutta jäi suutarina pyrstöstään roikkumaan katosta. Upseeri tuumi rauhallisesti: ”Tuommoisen näkyy kestävän.”

Eemeli ja ”kuularuisku” siellä jossakin

Jatkosota

sytytti ns. välirauhan jälkeen 25.6.1941, jolloin pääministeri totesi eduskunnassa Suomen olevan sodassa Neuvostoliiton kanssa. Saksa oli aloittanut hyökkäyksen Neuvostoliittoa vastaan 22.6. ja venäläiset aloittivat samaan aikaan ilmahyökkäykset Suomen alueelle. Tähän sotaan Eemeli osallistui 3. Prikaatissa eli ns. Sinisessä Prikaatissa, ensin aseesepäinä. Hyökkäysvaiheessa Eemelin joukot valtasivat ensin Koiviston saaren ja siirtyivät lopulta Terijoen ja Rajajoelle puolustukseen. Sen jälkeen retki jatkui Aunukseen aina Kriville saakka

(Eemelin kodin seinällä on maalaus Krivin asemasta). Siellä hyökkäys muuttui asemasodaksi.

Hyökkäysvaiheen jälkeen hänet komennettiin vuonna 1942 Helsingin Asemestari-kouluun. Sen tiukka kolmen kuukauden kurssi vastasi teknillisen koulun opintoja. Koululla oli yhteinen ruokala Helsingin Laivastoaseman kanssa. Ruokalassa Eemeli näki myös laivastoon kuuluneen pituudestaan (2,54 m) kuuluisan Väinö Myllyrinteen. Toinen kuuluisuus oli yhtenä asemestarikoulun opettajana toiminut legendaarinen tykistönkenraali V.

P. Nenonen. Kerran hän oli piirrellyt taululle jotain asiaa selittäessään aiheeseen liittyviä matemaattisia kaa-vojaan ja kysäissyt samalla, oliko tämä kaikille selvää. Kukaan oppilaista ei uskal- tanut tunnustaa pudonneensa kärryiltä. Asemestarikoulusta Eemeli siirtyi prikaatin tykistöön asemestariksi.

Pääosan prikaatista py- syessä paikoillaan osia siitä komennettiin välillä muiden joukkojen tueksi Syvärin suuntaan ja Sallaan. Maas- elän kannaksella Eemeli osallistui muutamien patte- riston miesten kanssa kar- hunkaatoon. Miehet olivat

varsinaisesti hirvimetsällä syksyllä ennen lumen tuloa, kun koira alkoi haukkua kaatuneen puun konkelossa ollutta risukasaa. Joku mie- histä sohi kiväärin pistimellä kasaa, jolloin sieltä kōnysi esiin talviunilleen käynyt karhu. Sillä ei ollut paljoa mahdollisuuksia pyssymie- hiä vastaan.

Joukko aikoi lahjoittaa taljan patteriston komentaja Kivisälle, mutta hän oli sitä mieltä, että se kuuluu niille, jotka karhun kaatoi- vatkin. Niinpä miehet katsoivat pelikorteilla, kenelle talja kuuluu. Pistearvoltaan suurimman kortin nosti Eemeli, joten talja tuli hänelle. Karhun lihaa eläinlääkäri kielsi käyttämästä ravinnok- si trikiinien takia.

Talja suolaattiin ja Eemeli toi sen seuraavalla lomallaan mukanaan Tampereelle. Hän kysyi Kansanhuoltominis- teriöstä lupaa sen peittaa- miseen, mutta ei ensin sitä saanut. Vasta kirjoitettuaan Jahvetille (Yrjö Kilpeläi- nen) ongelmasta lupa nahan käsittelyyn järjestyi. Karhun talja oli kuitenkin ehtinyt jo mennä niin huonoon kun- toon, että karva ei pysynyt siinä kiinni. Se oli heitetävä roskiiin.

Tykistöpatteri autteli Salla- ssa saksalaisia joukkoja. Kun venäläisten suurhyök- käys Kannaksella kesä- kuussa 1944 alkoi, prikaatia alettiin siirtää Kannaksen puolustuksen vahvistukseksi. Sallan retki sujui muuten

vahingoitta ja tappioitta, mutta pois lähdettäessä kaatui prikaatin komenta- ja. Eversti Hannula oli jun- nanvaunussaan ajamassa partaansa, kun venäläinen maataistelukone lensi ylitse tulittaen junaa. Yksi luodeis- ta osui komentajan päähän tappaen hänet.

Sininen Prikaati osallis- tui heinäkuun alkupäivinä Talin – Ihantalan suurtaiste- luun Viipurista noin 10 km pohjoiseen olevalla alueella. Siihen osallistui kaikkiaan parisataatuhatta suomalaista ja neuvostoliittolaista sotilasta. Torjuntataistelua pidetään paitsi suomalaisten sotilaiden urhoollisuuden, myös tykistötaktikkamme riemuvoittona.

Prikaatin patteristo (12 tykkiä) ampui silloin par- haimmillaan 20.000 lauka- usta vuorokaudessa (kes- kimäärin yli 800 laukausta tunnissa). Tykit olivat hau- pitseja, joiden putkeen työn- nettiin erikseen ruutipussit ja nallin sisältävät lyhythy- syiset ammukset. Ammuksia oli tässä vaiheessa riittävästi, mutta täydennystä oli haetta- va Kouvolasta saakka. Päät- täväinen taistelu pysäytti taistelulinjat Ihantalaan, Neuvostoliitto lopetti hyök- käyksensä ja alkoi vetää joukkojaan pois. Suomen ei tarvinut antautua ehdoitta, vaan rauhasta voitiin neu- votella ja maamme säilytti itsenäisyytensä.

Sotatoimet päättyivät ase- lepoon 4.9. ja välirauha sol-

Eemelin asunnon seinällä olivat seuraavat kunniakirjat:

Valmet Oy, kunniakirja palkkioineen 29.10.1952, parannusehdotus, joka koskee suurjako- kuumentimen työvälinettä

Valmet Oy, kunniakirja palkkioineen 17.12.1963, parannusehdotus, joka koskee leikkaavien työkalujen huoltoa

Lempäälän kunta, kunnan vaakunaviiri n:o 100

Lempäälän kunta, Erik Edner –mitali n:o 27

Suomen Sotaveteraaniliitto, ansioristi, v. 1986

Suomen Sotaveteraaniliitto,

kultainen ansioristi, v. 2004

Suomen Väestösuojelujärjestö,

I luokan ansiomerkki, v. 1980

Lempäälän Työväenyhdistys,

kunniajäsenen arvo ja viiri n:o 6, v. 1996

Tasavallan Presidentti,

Suomen Valkoisen Ruusun Ritarikunnan

I luokan mitali kultaristein, v. 1994.

mittiin 19.9.1944.

Sota-aika merkitsi rinta- milla olleille kovia koette- lemuksia, mutta se oli sil- loinkin inhimillistä elämää, johon mahtui myös koo- misia tapahtumia. Eemeli on kertonut ”Suomen rin- tamamiehet 1939-45”-kir- jaan seuraavan jutun: ”Olin tuomassa kuorma-autolla ammuslastia Karhumäes- sä kohti Kriviä. Lunta oli niin, että aurattu tie ryömi korkeitten kinosten sisällä. Vallilan komentaja, majuri Lindgren, sattui tulemaan henkilöautossaan meitä vas- taan. Koska tie oli kapea ja lumivallit korkeat, ei ohitta- misesta tullut mitään.

Kun jonkin aikaa oli tu- loksettomasti yritetty, kim- paantui kelpo majurimme, nousi autostaan ja alkoi

tunnetulla tehollaan säättäi ammuslastini kuljettajaa. Tällöin viimeainittu puo- lesta nousi autostaan, aste- li majurin auton luo ja sanoi sen kuljettajalle: Tuuhhan vähän pois sieltä! Komen- tajan kuski ajatteli, että an- taapa pojan yrittää ja päästi tämän paikalleen ohjauspyö- rän ääreen. Kuormurin kul- jettaja peruutti, pani sitten kierrokset soimaan ja ajoi majurimme auton kovalla vauhdilla syvälle tienvie- rushankeen. Sen jälkeen hän sanoi majurille ykskantaan: Nyt päästään! Hän kiipesi rinnalleen kuormurin ohjaa- moon ja ajoi tiehensä jättäen ällistyneen sotaherran kiroi- lemaan hankeen uponneen ajokkinsa viereen.”

Heikki Kajomeri

Tammisunnuntai 2013 Vaasassa

Österbottens Försvarsgille – Pohjanmaan Maanpuolus- tuskilta rf:n Tammisunnun- tain vuosipäivän juhlasta on 2000-luvun kuluessa muo- dostunut alueen maanpuo- lustusjärjestöjen yhteinen Tammisunnuntain juhla.

Kun killan edustajat en- nen juhlaa laskevat Kasar- mintorin Perinemuurille havuseppeleen kunnianosoit- tukseksi Vaasassa toimineille ja täällä sotien aikana perus- tetuille joukko-osastoille, lä- hes 20 järjestön lippulinna osallistuu tilaisuuteen ja sa- moin eri järjestöjä edustava maanpuolustusväki osallis- tuu runsaslukuisesti Kau- pungintalon juhlaan. Tämän suuntauksen toivon edelleen jatkuvan ja voimistuvan.

Puolustusvoimia odot- tavat lähes miljardiluokan säästöt ja niiden seurauksena joukkojen alueellisen läsnä- olon väheneminen edellyttä- vät vapaaehtoisien maanpuo- lustustyön parissa toimivien järjestöjen yhteistyön tiivistymistä ja vahvistumista. Onkin ilahduttavaa, kuten toisaalla tässä lehdessä on

kerrottu, että myös keskeiset valtakunnalliset maanpuo- lustusjärjestöt ovat hakeu- tumassa entistä tiiviimpään yhteistyöhön keskenään.

Pohjanmaan Maanpuo- lustuskilta järjestää vuoden 2013 vuosipäivän juhlaansa perinteiseen tapaan Tammi- sunnuntaina 27.1.2013 klo 16 alkaen Vaasan Kaupungintalolla.

Juhlapuhujana on vaasalaistaustainen professori Matti Kuusimäki, jonka puheen aiheena on ”Maan- puolustustahto on sidoksissa välittämisen kulttuuriin – tilanne tänään ja huomenna – Försvarsviljan är knuten till ett levande samhällsengagemang - situationen i dag och i morgon”.

Pitkän juristuuransa aika- na, viimeksi valtakunnan- syyttäjänä toimiessaan, Kuusimäellä on varmaankin ollut runsaasti kokemuksia myös tilanteista, joissa toisista välittäminen ei ole yksilön tai yhteisön toimintakult- tuurissa keskeisellä sijalla. Sotaveteraanien ”Veljeä ei jätetä” on tämän välittämi-

sen kulttuurin uljaimpia il- menemismuotoja.

Juhlissa jaetaan myös syksy- llä 2012 järjestetyn koulu- laisten ainekirjoituskilpailun palkinnot ja kuullaan kilpai- lun paras kirjoitus voittajan esittämänä. Kilta palkitsee huomionosoituksin eräitä toimintansa tukemisessa an- sitoituneita yhteistyötahoja ja jäseniään. Juhlan musiikista

vastaa Pohjanmaan Sotilas- soittoakunna kapteeni Sami Salmivuoren johdolla. Juh- laan saapuville on järjestet- ty kahvitarjoilu Peilisalissa ennen juhlaa klo 15 alkaen.

Tammisunnuntain juhla- lisuudet alkavat kunniakäyn- nillä ja seppeleenlaskulla Per- rinnemuurilla klo 15. Kuten alussa jo totesin, maanpuo- lustusjärjestöjen lippulinna

on perinteisesti ollut juh- listamassa seppeleenlas- kua. Tätä toivon myös nyt. Lippulinna järjestäytyy klo 14.50 Upseerikerhon edessä. Vaasan Sotaveteraanimuseo on juhlapäivänä avoinna klo 14–16.

Museossa touko-joulu- kuussa 2012 avoinna ollut Suojeluskunta- ja Lotta Svärd-järjestöjä esitellyt eri-

koisnäyttely on nyt purettu, mutta vuoden 2012 alussa uudistetussa perusnäyttelys- sä on museossa aiemmin vie- railleillekin runsaasti mielen- kiintoista katsottavaa. Museo on kevätkaudella 2012 avoi- na sunnuntaisin klo 14–16.

Hyvää joulunaikaa ja tur- vallista uutta vuotta 2013

Ilkka Virtanen

Maanpuolustusjärjestöjen lippulinna Perinemuurilla Tammisunnuntaina 2011.

Ville Kaarnakari, Kolmen Operaation mies

Aktiivireserviläinen, majuri, rauhanturvaja Ville Kaarnakari on tarttunut kynään tanakalla otteella. Viiden vuoden aikana on syntynyt yhdeksän kirjaa, mitä voidaan pitää melkoisena saavutuksena. Mitä on tapahtunut?

Kysytäänä asiaa Kaarnakari itseltään:

– Teen harrastuksena kirja-arvosteluita. Kuutisen vuotta sitten olin tekemässä arviota Muukalaislegioonassa palvelleen Karl Petersin kirjasta, jonka oli kirjoittanut hänen sisarenpoikansa. Kustantaja soitti ja kysyi haluaisinko tavata Petersin eli Kyösti Pietiläisen. Addis Abebassa asuva legioonan veteraani oli käymässä Suomessa.

Sovimme tapaamisesta ja istuimme nenät vastakkain puoli vuorokautta Garden-hotellissa. Siinä ajassa ehti jo puhua monestakin asiasta.

Yksi asia oli se, että huomasimme olleemme Beirutissa samoihin aikoihin kesällä 1982. Israel toteutti Rauhalla Galileaan -operaation, jonka yhtenä seurauksena oli se, että Jasser Arafat ja PLO kärrättiin ulos Libanonista.

Osa joukosta poistui laivoilla Beirutin satamasta. Legioonaa oli noussut maihin suojaamaan tätä ruudinkäryistä poistumista. Itse olin alueella tuotuaamme joitakin tarvikesaattueita kaupunkiin Syyrian puolelta.

Tästä syntyi ystävyysuhde, jonka seurauksena Pietiläinen toi seuraavana kesänä laatikollisen käsikirjoitettuja muistiinpanoja ja sanoi, että ”tee tuosta kirja”.

Siitä se lähti. Paperikasasta syntyi Legioonan isku Kolweziin. Tänä syksynä ilmestyi jo viiden Pietiläisen kokemuksista kertova kirja

Aavikon kettu. Työn alla on jo seuraavakin, joka kertoo Sarajevosta.

Mistä syntyi ajatus tehdä omia kirjoja? Tänä syksynä ilmestyi jo kolmas romaani Operaatio Finljandija.

– Olen aina ollut kiinnostunut sotahistoriasta. Sissikerhon puheenjohtajana sovimme Päämajan kaukoparatio-osasto Marttinan kanssa perinneyhteistyöstä. Silloin tutustui näihin todellisiin partiomiehiin ja sisseihin. Mielessä liikkui ajatus kertoa heidän toimistaan kirjan sivuilla.

Asia jäi muun toiminnan alle, kunnes aika oli nyt sitten kypsä siihenkin hommaan. Pietiläisen kirjat myös opettivat kirjan tekemisen mekaniikan, samalla paljastui miten hemmettimäinen ponnistus se on.

Olet kirjoittanut nyt kolme Operaatio-kirjaa. Onko se jokin oma konseptisi sotakirjoille?

– Kun pohdin, että millaisen sotakirjan haluaisin kirjoittaa, niin aika nopeasti ymmärsin, että ei kannata kirjoittaa samanlaista kuin on jo moneen kertaan tehty. Hyvä koulutus varusmiehenä ja reservin kertausharjoituksissa auttoi pohtimaan asiaa laajemmasta näkökulmasta.

Halusin liittää maastossa liikkuvan tiedustelijan selvästi osaksi suurempaa kokonaisuutta. Nyt liikutaan myös Päämajan tasolla ja jopa ulkomaisten tiedustelu-

organisaatioiden huoneissa. Haluan tällä tuoda näkyviin sen kokonaisuuden, missä Suomi oli vain yksi pelaaja. Olet sijoittanut kirjoihisi todellisia niissä tehtävissä sodan aikana palvelleita henkilöitä kuten Paasosen, Hallamaan, Marttinan, Mannerheim-ristin ritarit Honkasen ja Vorhon ja monia muitakin. Miksi näin?

– Pyrin rakentamaan kirjani todellisen tapahtuman päälle. Monille tutut henkilöt helpottavat tarinan istutamista todellisuuteen. Itse asiasta paljastan sotahistoriamme vaiettuja totuuksia. Niistä ei tosin ole enää todistusvoimaista dokumenttia tallella.

Mikä niissä kirjoissa on sitten totta ja mikä on keksittyä?

– Suurin osa tapahtumista voidaan todentaa tapahtuneeksi, osa olisi voinut tapahtua – ja on ehkä tapahtunutkin.

Selvä. Ota tuosta nyt sitten selvää. Kirjoissasi on paljon sotahistoriaa. Ovatko ne kirjoitettu sotahistorian friikeille?

– Ei tarvitse tuntea lainkaan sotahistoriaa, jotta voi Operaatio-kirjoja lukea. Ne ovat sotatrilloreita, joiden tarkoituksena on saada lukija hengästymään ja nauttimaan jännittävästä käänteistä. Jos tuntee sotahistoriaa, niin saa kirjoista bonus-elämyksen. Minulla on lukijoina palautteesta päätellen myös naisia. **Ensimmäinen Operaatio**

Übung- 42 paljasti suomalaisen tiedustelun salaisimman operaation, Operaatio Chevalier paljasti sodanaikaisen maanalaisen organisaation juonet, Finljandija kertoo, mitä suomalainen tiedustelu todellisuudessa tiesi ennen suurhyökkäystä kesällä 1944. Mistä vielä löytyy paljastettavaa?

– Vielä on kertomatta muun muassa totuus ase-
kätkenästä ja maassa toimineen salaisen armeijan toiminnasta.

Mistä oikein ammennat tarkat tiedot? Mistä nämä tarinat oikein syntyvät?

– Minulla on ollut se onni, että olen tuntenut henkilöitä, joilta olen saanut käyttööni kiinnostavaa materiaalia. Lisäksi olen lukenut varmaan suurimman osan suomalaisesta sotakirjallisuudesta. Siitä on kertynyt jonkinlainen pohja. Pirullinen mieli yrittää sitten hakea asioita, joita voi yhdistellä uudella tavalla.

Hyvänä esimerkkinä panssarilaiva Ilmarisen uppoaminen illalla kahdeksan jälkeen, kuusi tuntia myöhemmin Katajanokan laiturissa räjähti kolme saksalaista miinanraivausalusta. Kukaan ei ole koskaan ennen yhdistänyt näitä tapahtumia toisiinsa. Samalla metodilla ratkesi myös Huhtiniemen vainajien arvoitus. Ja moni muukin ennustaan tuntematon tapahtuma.

Kysytäänä vielä, mistä kirjan tekijä saa nautintonsa?

– Eniten mieltä lämmittävät kysymykset siitä, että onko jokin kirjan yksityiskohta tai juonen käänne totta.

Haastattelu:
Veikko Luomi

Kaarnakarin tuorein: Operaatio Finljandija

Ville Kaarnakarin Operaatio-sarja on saanut jatkoa. Übung -42:n ja Chevalierin seuraaja, Operaatio Finljandija, käsittelee liittoutuneiden salaista sopimusta Suomen kohtalosta sodan jälkeen. Teoksen luettuani tuli väistämättä mieleen kuulunut sanonta siasta ja juokseen paranemisesta. Tuore kirja on hiotumpi ja juonen käänteiltään vielä onnistuneempi kuin edeltäjänsä.

Kaarnakari kehittää juonen kulkua tapahtuneiden tosiasioiden ja sotatoimien oikeasti osallistuneiden henkilöiden ympärille. Luokija tietenkin tunnistaa selvät historialliset tosiseikat ja selvän fiktion, mutta ainakin minun oli kovin vaikea huomata, missä toden ja sepitteen raja kulkee. Niin siitä huolimatta, että pidän itseäni [omahyväisesti?] ainakin jossain määrin sotahistoriaa tuntevana.

Juonen suuri kaari ulottuu venäläisten Petrovski Jamin huoltokeskuksen vuoden 1942 alussa tapahtuneesta tuhoamisesta kesän 1944 suurhyökkäykseen. Nämä äkikseltä ajatellen toisistaan kovin riippumattomat tapahtumat on kirjailija onnistunut nivomaan yhteen hyvin yllättävällä tavalla, jonka nyt ymmärrettävästi jätän kertomatta.

Kesän 1944 suurhyökkäys on aiheuttanut paljon jälkispekulaatioita ja jälkiviisaattakin. Operaatio Finljandijassa tuodaan esiin venäläisten hyvin hallitsemman maskirovkan merkitys; suomalaiset pyrittiin saamaan siihen luuloon, että päähyökkäys tapahtuisi Laatokan pohjoispuolella Karjalan kannaksen asemasta. Tämän harhautusoperaation

kuvaus on kirjan herkullisimpia osia, venäläiset eivät kaihdakaan omienkään uhrausta kokonaisuuden hyväksi.

Ville Kaarnakari on onnistuneesti kehittänyt sotakirjallisuuden uutta lajityyppiä, jossa koko toisen maailmansodan suuret tapahtumat otetaan huomioon erityisesti niiltä osin kuin ne vaikuttavat Suomen kohtaloon. Kaarnakari ei tyydy pelkään yksittäisen miehen konepistoolin rätinään. Juonen kulku pitää mielenkiinnon yllä kirjan alusta loppuun. Toivoa sopii, että thrillerimäisyys ja laaja-alaisuus saa lukijoiksi myös heitä, jotka jostain syystä eivät ole aiemmin lukeneet sotiamme käsitteleviä teoksia.

Uskallankin suositella tuoretta Operaatio Finljandijaa niin jännityksen kuin sotahistorian ystäville. Luukelämystä ei pahasti haitannut, vaikka historian yksityiskohdat eivät olisikaan tuttuja entuudestaan, mutta toki historian eksperteille teos avautuu hieman toisella tavalla.

Lukemisen iloa.
Veikko Luomi

Ville Kaarnakari: Operaatio Finljandija, KOY Tammi 2012, ISBN 978-951-31-6851-3, 459 sivua.

KORSULAULUJA DVD

Nyt saatavana Vetelin Mieskuoron Korsulauluja DVD. Kuvattu Miehillä Salpajalla v. 1989.

Sisältää mm. laulut: Elämää juoksuhaudoissa, Iltä Kannaksella, Iso-lita, Eldankajärven ääjä sekä 11 muuta sota-aajan rakastettua laulua.

DVD-levyn hinta 20,00 € ja CD-levy 10,00 €

Levyjä voi tilata puh. 040 – 580 0323 / Jussi Torppa 040 – 555 0564 / Pasi Läspä

Kiviniemen lukko

Jalkaväkirykmentti 24 ja Kenttätykistörykmentti 8 ovat saaneet ansaitsemansa historian talvisodan taisteluista. Jyväskyläläinen sotahistorioitsija, maisteri Kimmo Sorko taustajoukkoinen on kirjoittanut laajan ja sisältörikkaan historiakirjan.

JR 24:n oli Keski-Pohjanmaan suojeluskuntapiiriin perustama rykmentti, jota komensi evl. Merikallio ja jonka esikunta perustettiin Kokkolassa. Rykmentin I pataljoona, ”Kalajokilaakson pataljoona” koostui alueensa reserviläisistä ja vastaavasti II pataljoona,

”Perhonjokilaakson pataljoona” muodostettiin kyseisen alueen reserviläisistä. Rykmentin III pataljoona ”Eteläpohjalainen pataljoona” perustettiin Alavudella ja lähialueen reserviläisistä.

KTR 8 muodostettiin Kauhajoen, Ilmajoen ja Kurikan sekä Vaasan alueen tykistölläisistä.

Kiviniemen lukko on massiivinen teos 528 sivullaan ja painoakin kertyy runsaat 1,8 kiloa. Kirjassa on runsas ja laadukas kuvitus, myös soeta-ajan valokuvia ja selkeitä karttoja, joiden avulla myös nykyhetkessä voi tarkastella

Kiviniemen taistelualueita.

Kirjassa on selkeä luettelo niin JR 24:n kuin KTR 8:n riveissä talvisodassa kaatuneista sankarivainajista. Tiedot on kerätty Suomen sodissa 1939 - 1945 menehtyneiden tietokannasta.

Teos täydentää Keski-Pohjalaisten taistelujen talvisotaa, josta juuri on ilmestynyt viereisellä Sakkolan loholla taistelleiden JR 29:n, evl. Susitaipale, historia.

Kirjaa on myynnissä Kokkolan ja Seinäjoen alueen kirjakaupoissa. Mikäli kirjakaupoista ei ole saatavilla, niin kirjan kustanta-

jalta Alavuden veteraanien perinnetoimikunnalta sitä voi kysyä Erkki Annalalta, puh. 040 738 3689 tai Raimo Nissiseltä, puh. 050 330 9602. Myös sotahistorioitsija Kimmo Sorko, puh. 040 815 1703, myy kirjaa. rl.

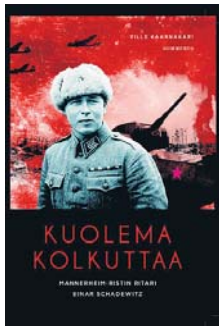
Elämäkerta valottaa legendaarisen Mannerheim-ristin ritarin Einar Schadowitzin vaihteita

Ville Kaarnakarin Kuolema kolkuttaa – Mannerheim-ristin ritari Einar Schadowitz on ensimmäinen legendaarisesta sotasankarista kirjoitettu elämäkerta.

Teos valottaa Schadowitzin elämänvaihteita suoraan talvisotaan johtaneesta varusmiespalveluksesta, sotavuosiin ja sen jälkeiseen työuraan puolustusvoimissa Haminassa. Kaarnakari kertoo sotasankarin huikeneen tarinan muun muassa Schadowitzin perikunnalta saadun aineiston perusteella.

Savolaissyntyinen Einar Schadowitz nousi kuuluisuuteen talvisodassa Summan taistelussa. Tarinan mukaan hän hyppäsi vihollisen panssarivaunun päälle, koputti kansiluukkuun ja huusi: "Avvaa iivana, tiällä kuolema kolkutteloo!" Taistelun melksessä panssarivaunun miehistö ei saanut selvää huudosta ja luuli koputtajan olevan omia. Kun luukku raotettiin, Schadowitz heitti panssarin sisään käsikranaatin. Legenda oli syntynyt.

Jatkosodassa Schadowitz taisteli Adolf Ehrnroothin johtaman Jalkaväkirykmentti 7:n riveissä. Hänen erikoisalaansa olivat tukikohtien tuhoaminen ja van-

ginsieppaus. Pelottoman taistelijan esimerkki kannusti myös muita sotilaita.

Helmikuussa 1943 Einar Schadowitz nimettiin Mannerheim-ristin ritariksi. Jatkosodan aikana Schadowitz osallistui muun muassa Summan, Siiranmäen ja Vuosalmen taisteluihin.

Kotiuduttuaan sodasta Einar Schadowitz hakeutui pian puolustusvoimien palvelukseen Haminaan. Schadowitzin työhakemuksen Kymen Jääkäripataljoonaa edeltäneeseen JR9:ään kerrotaan olleen postikortti, jossa luki: "Haen paikkaa. Kaikki mitalit sodasta on." Schadowitz valittiin, ja niin alkoi yli kaksikymmentä vuotta kestänyt ura puolustusvoimissa.

Schadowitz työskenteli

koko palvelusaikansa samassa joukko-osastossa, jonka nimi ehti vaihtua moneen kertaan. Pidetyin kouluttajan ura huipentui sotilasmestarin toimeen, johon Schadowitz ylennettiin vuonna 1967.

Kuolema kolkuttaa -kirja kertoo Einar Schadowitzista myös sotilasuran ulkopuolella. Schadowitz avioitui vuonna 1949 Raudusta evakkona paenneen ja sodassa lottana palvelleena Meeri Huuskan kanssa. Perheeseen syntyi 50-luvulla kaksi poikaa. Jäätyään eläkkeelle Schadowitz työskenteli Haminan satamassa aina vuoteen 1979 asti.

Rakas ampumaharrastus ja siinä kilpaileminen jatkuivat elämän loppuun asti. Schadowitz menehtyi syövän nujertamana helmikuussa 1981.

Ville Kaarnakari on reservin majuri, rauhanturvaaja, kirjailija ja mainonnan tekijä. Häneltä on ilmestynyt aiemmin romaanit Operaatio Chevalier, Operaatio Übung -42 ja Operaatio Finljändiä. Lisäksi hän on kirjoittanut Legioonalainen Peters -muistelmateoksia yhdessä Kyösti Pietiläisen kanssa.

Ville Kaarnakari, Kuolema kolkuttaa – Mannerheim-ristin ritari Einar Schadowitz, ISBN 978-951-20-9077-8, Gummerus 2012, 192 sivua.

Haapajärven sotiemme veteraanien perinnehuone

SUOJALUKKO

Osoite:

Kauppakatu 19, 85800 Haapajärvi
Sisäänkäynti kunnan kulttuuritalon pihan puolelta.

Aikavaraukset: vapaa-aikavirasto puh. 08 – 769 3201

VASA KRIGSVETERANMUSEUM VAASAN SOTAVETERAANIMUSEO

Kyrkoesplanaden 22
Källarvåningen

Kirkkopuistikko 22
Kellarikerros

Öppet / avoinna: Sö/su kl./klo: 14:00–16:00

Grupper / ryhmät:

- enligt överenskommelse,
- sopimuksen mukaan.

tel. / puh. (06) 3129 894.

Sinunkin apuasi tarvitaan

Veteraanien henkisen perinnön siirtäminen tuleville sukupolville on meidän kaikkien yhteinen asiaamme.

Tätä työtä tukemaan tarvitaan myös sodan koettelemuksista kertovaa esineistöä. Auta meitä kokoamaan Pietarsaaren kaupungin museon veteraanitilaan asuja, aseita, karttoja, kirjallisuutta, kirjoja, valokuvia, kunniamerkkejä, lippuja, standaareja, viirejä, puhdetöitä, sotilaspasseja jne. jotta veteraanitilalle asetetut toiveet toteutuvat. Mukana hankkeessa ovat Sotainvalidit, Rintamamiehet, Sotaveteraanit, Sotilaspojat, Reserviupseerit ja Reserviläiset.

Museo päivystää joka keskiviikko klo 14–17

Pietarsaaren kaupungin museo,
Isokatu 4, puhelin 06–785 1111

Kirjautuus:
Jääkärihaudat
Etelä-
Pohjanmaalla

Suomen Jääkärimuseo Finlands Jägar museum KORTESJÄRVI

- Museossa kerrotaan jääkäriliikkeen syntyvaiheista, toiminnasta ja sen merkityksestä maamme itsenäisyydelle.
- Jääkärien tarina kertoo lähes 2000 nuorukaisesta, jotka lähtivät Saksaan oppimaan sotataitoja tavoitteenaan itsenäinen isänmaa.
- Perusnäyttelyn lisäksi museossa on viimeisen jääkärin, kenraali Väinö Valteen huone sekä vaihtuvia erikoisnäyttelyitä.
- Museossa on huomattava kokoelma jääkärien sukulaisten lahjoittamaa materiaalia.
- Museokaupassa kiinnostavaa ostettavaa.

Kirja:
Niittokone-
asiamiehistä
jääkäreiksi.
Esitelmää
jääkäri-
seminaaareista
1998–2007.

Kirjan hinta
15 euroa.

Avoinna	ti-ke klo 12.00 - 16.00 tai sopimuksen mukaan
Pääsymaksu	15.6. - 15.8. ti-su klo 11.00 - 17.00 2,50 €/1,50 € (sis. sisäänkäyntiä ja opastuksen)

Tilauksesta rooliopastus, jolla "Jääkäri Autio" kertoo värväytymisestä jääkäriksi, koulutuksesta Saksanmaalla ja saapumisesta Suomeen 1918. Rooliopastuksen hinta 30 €/ryhmä + normaali sisäänkäyntimaksu.

Osoite	Jääkärintie 80 62420 KORTESJÄRVI
Puhelin	Puh. (06) 2412 9841, 040 148 4420, 040 764 7755 suomen.jaakarimuseo@kauhava.fi

**Päivö
Aalto:**

Varusmiehenä Hennalan

Keski-Pohjanmaan Maanpuolustajien piirin matkalla Lahden Turvallisuus- ja puolustusmessuille esitin, millaista oli varusmiespalvelus Hennalassa v. 1937.

Jutun tausta on se, että isäni Jalmari Aalto (1914–1983) oli varusmiehenä Hennalassa v. 1937. Se, miksi voin kertoa asiasta isäni, ja äitini Hanna Aallon os. Sive (1915–1991) omin sanoin, johtuu siitä, että he olivat erittäin ahkeria kirjeenkirjoittajia toisilleen niin vuosina, jotka he joutuivat olemaan erossa toisistaan.

Seuraavassa esittämäni asiat eivät ole muistelmia, vaan täyttä faktaa, sellaisena kuin asiat tuoreeltaan koettiin. Kirjeotteissa on ole sanaakaan muuttanut.

Vuoden 1937 alussa isäni oli Jyväskylän seminaarista vasta valmistunut kansakoulunopettaja, samoin äitini Jyväskylän kasvatusopillisesta korkeakoulusta. He seurustelivat silloin, eivät vielä olleet naimisissa. Isä oli opettajana Hämeenkyrön Äkönmaalla, äiti oli opettajana Töysän Tuurissa eli nykyisestä Keskisen kyläkaupasta tunnetussa kylässä.

Isäni astui palvelukseen Hennalan varuskunnassa vuoden 1937 alusta alkaen alokaana, jonka yksikkö oli Tampereen Rykmentin konekiväärikomppania.

Tampereen rykmentissä oli kaksi pataljoonaa, joissa yhteensä kuusi komppaniaa, lisäksi konekiväärikomppania, toimitusjoukkue, viesti- ja kranaatinheitäjäkomppania sekä AUK.

Konekiväärikomppaniaa kutsuttiin ”HAKA-kompaniaksi”, se oli hänen palveluspaikkansa.

Kirjoittaja sisarensa Tuulan kanssa kotikoulun pihalla talvella 1943. Koska isä oli kapteeni, minä kutsuin itseäni ”hitkaaniksi”, ”rähinäremmit” ja kaikki.

Kirjeiden kertomaa

**16.1.1937
Lahdessa**

Ei täällä miestä pahoin pidellä. Kaksi kertaa päivässä on ulkoharjoituksia, mutta usein niistäkin toinen käytetään johonkin muuhun. Lauantaisin on sauna, perjantaisin joudun opettamaan muutamille alokaille lukemista ja maantiedettä koko komppaniassa oloni ajan.

**21.2.1937
Lahdessa**

Komppaniain välinen hiihtosuunnistuskilpailu. Tekijät olivat ajan lisäksi kartan ja kompassin käyttö, etäisyyden ja välimatkan arviointi sekä ampuminen. Kilpailun johdosta on nyt aikamoinen yskä ja pää kipää. Epäonnistuin perusteellisesti, olin 14:sta.

Olen sairaaksi tulossa. Sairautta täällä on luvattoman paljon. 2. komppania muutettiin sairaalaksi, ja nyt siellä on jo toista sataa sairasta. Pari tuntia sitten muutettiin sieltä eräs oman komppaniaini mies varsinaiseen sairaalaan vakavammin sairastuneena. Tulirokkotapauksin todettiin täällä viikko sitten ja sen takia komppania on ollut poistumiskiellossa koko viikon, jota kieltoa on järjestelmällisesti rikottu. Väpeli kävi ilmoittamassa, että huomiseksi on laitettava pakkaukset kuntoon, koska huomenna on lastausharjoitus, lähdemme nähtävästi Sortavalan sotaharjoitusmatkaan.

Salpausselän kisat v. 1937, missä Hennalan varusmiehet olivat järjestysmiestehtävissä.

Kapteenina jatkosodan aikana syksyllä 1942.

Vanhempieni kihlajaiskuva v. 1937.

**28.2.1937
Lahdessa**

Olemmeko jo sotamiehiä? Alokasaika on kestänyt 3 kuukautta, jonka jälkeen on sotilasvalan teko. Olin silloin lomalla, mutta kuitenkin olen saanut sotamiehen arvon. Ensi viikonvaihteessa on Salpausselän kisat missä olemme järjestysmiehenä. Maanantain vastaisena yönä lähdemme Lahdenpohjan talvisotaharjoituksiin.

14.3.1937 Lahdessa

Terveisiä Laatokan rannalta! Nyt oli se paljon puhuttu mutta myös pelätty ja odotettu sotaharjoitus. Eilen illalla kotiuduimme ja se oli aivan, kuin olisimme saapuneet kotiin (siis Hennalan varuskuntaan).

Viime maanantaina klo 14 lähti joukkomme ”Tampereen pataljoonan” nimellä marssimaan sotatilan mukaisessa järjestyksessä maastosuojaa hyväksi käyttäen, Hennalan vaihteelle junaan lastausta varten. Tietänet,

minkälaisissa vaunuissa sotaväkeä kuljetetaan, samoin kuin eläimiäkin. 36 miestä sullottiin samaan vaunuun, kahteen kerrokseen ja makuuasentoon ja niin tiukkaan, että tuskin kääntymään sopi. Keskellä vaunua oli kamiina lämmitystä varten sekä seinässä kynttilä, ikkunoitahan vaunussa ei ole. Klo 17 juna lähti liikkeelle 44 vaunun pituisena. Koululassa tapahtui ruokailu, mikä on täysin verrattavissa porsasperheen aterioimiseen, arvaathan sen kun junasta eivät saaneet poistua kuin ruuanhakijat. Siellä ahtaudessa, pimeydessä ja makuulla ollen oli kaiken tapahtuttava. Elisenvaarasaimme aamuteen ja klo 8 keskiviikkoamuna saimme astua junaan Huuhannäen asemalla Jaakkimassa.

Muutaman minuutin levon jälkeen aloimme siirtyä hiihtäen 8 km päässä olevaan Pajasyrjän kylään jossa pysytettiin teltat kansakoulun lähellä olevaan metsikköön.

Kaikkialla oli sodan tuntua. Ilmatorjunta-asemia oli tukikatiheässä.

Majapaikassamme saimme lepäillä tyytyväisinä iltaan asti, mutta sitten tuli hälytys. Tehtävämme oli saartaa vihollisen oikea siipi. Oman tykistömme valonheitäjät valaisivat seudun etsiessään taivaalta vihollisen lentokoneita. Lähdimme liikkeelle, 7 km kuljettuaamme pystyimme jälleen telttamme erälle suolle. Sitten tapahtui yllätys. Vihollisen lentokone kulki ylitsemme ja huomasi teltoistamme kohoavan savun. Kohta putosi valopommi, joka n. 3 minuutin ajan valaisi häikäisevän kirkkaalla valolla olinpaikkamme. Ilmeisesti lentokoneesta myös valokuvattiin meidät.

Enempää ei kuitenkaan tapahtunut ja niin voimme aloittaa yön, kurjimmassa elämässämme. Pimeässä teltoista ei tullut kunnollisia ja havujen puutteesta jäivät makuupaikatkin kylmiksi.

Kamiina ei telttaa pystynyt lämmittämään, mutta kuitenkin työntämään kitkerää savua telttaan.

Klo 5.30 kuulimme kuitenkin huudon aamuteelle. Hakiessamme sitä n. puolen km päästä saimme tuntea todellisen pakkasen (-28 ast). pureutuvan luhimie. Teltan olematon lämpö tuntui nyt suloiselta, mutta ei siinä saanut enää nauttia, sillä sen esti käsky: ”Hyökkäys alkaa 2 minuutin kuluttua, valmistautukaa! Vyövarustus päälle ja siirtämään konekiväärejä ahkioon. Marssi alkoi. Vihollisen oikea sivusta saarrettiin n. 5- tuntisen työn jälkeen. Silloin tällöin oli konekiväärit siirrettävä asemiin, jotta voitiin torjua muutamat vihollispartioiden hyökkäykset, olipa joskus peräännyttäväkin ja aletava uudelleen. Tykistö ja lentokoneet avustivat hyökkäystämme. Klo 10.45 oli työmme suoritettu ja armeijakunnan komentaja julisti tilanteen päättyneeksi. Kyllä

varuskunnassa vuonna 1937

olikin tervetullut tieto. Ei ole leikkii vetää konekivääriä ja 1000 patruunaa ahkiassa selaisessa mäkisessä maastossa. Harvinaisen runsas lumi myös vaikeutti kulkua.

Tilanteen loputtua oli palattava takaisin n. 10 km etsimään ruokailupaikkaamme. Se vasta raskaalta tuntui. Muutamat uupuivat, kiväärin johtajien oli siirryttävä heidän tilalleen vetoliinoin. Tuskallista oli kulkea varsinkin sellaisten paikkojen ohi, missä muut joukko-osastot jo ruokailivat, sillä nälkä oli jo ehtinyt tulla. Klo 15 saavuimme omaan ruokailupaikkaamme sekä oman kuormastomme luo. Siellä saimme lastata konekiväärit ajoneuvoihin, mutta pakkaukset oli otettava selkään, kuormasto oli nimittäin tuonut ne yöpymispaikalta, jonne ne aamulla olivat jääneet. Päivän tehtäviin kuului myös n. 15 km hiihtomarsi edellispäiväme leiriytymispaikkaan Pajaseppin kylään. Saimme yöpyä lämpimässä teltassa.

Saimme myös tietoja rintamatapahtumista. Hengenmenetykset olivat kovin vähäiset. Yksi mies ammuttiin, yhden potkaisi hevonen kuoliaaksi ja yksi sortui keuhkokuumeeseen, ei tosin Tampereen pataljoonasta. Meillä sen sijaan kuoli 1 hevonen, samoin tykistöltä. (Kirjoittajan huomautus: Oliko tuo yhden miehen ampuminen totta? Uskon, että oli, ei isä laskenut leikkii tällaisilla asioilla. Sattuuhan vahinkoja hirvimetsäilläkin.

Siihen aikaan ne eivät ehkä olleet yhtä dramaattisia asioita kuin nykyään).

Jäljellä oli vain kotimatka. Aluksi luulimme, että emme pääsisi lähtemään ennen sunnuntaita, mutta kuitenkin saimme junan jo perjantai-iltana. Klo 18 lähdimme kohti asemaa, ja klo 24 pääsimme vaunuihin. Kurja oli odottaa lastausta asemalla. Vilusta väristen seisoi nuotion ympärillä, mutta vain harvat pääsivät sen loimusta osallisiksi. Vielä synkempi oli joutua jääkylmään vaunuun, jossa ei liikkumaankaan sopinut. Kamiina kuitenkin pian lämmitti sen.

Viipurin asemalla juna seiso i n. 1 ½ tuntia, jonka aikana saimme poistua asemallekin, olipa tilaisuus kahvinkin saantiin. Saimme viimeksi kahvia viimeisessä majoituspaikassammekin, sillä paikkakunnan emännät kantoivat sitä telttoihimme, samoin piirakkaa, kumpiakin ylen korkeata maksua vastaan.

Lauantai ehti jo iltaan, ennen kuin saavuimme Lahteen. Täällä oli vielä paraati, jonka jälkeen voimme poistua – kiväreitä puhdistamaan. Onneksi pääsimme sen jälkeen saunaan, ja sen jälkeen nukkumaan. Tavanomaista iltahartautta ei pidetty. Sotaretki oli ohi, ohi, ohi!

Seuraukset eivät kuitenkaan ole vielä ohi. Sairautta tuli runsaasti, varsinkin palautumista. Silläkin ajalla kun seisoi Viipurissa, kan-

nettiin asemalla 18 pahoin palautunutta Viipurin sotilassairaalaan. Tampereen pataljoonasta ei kuitenkaan sen tähden ole kukaan sairaalassa, mutta korkean kuumeen takia on tänään muutamia sinne joutunut. Itse en tunne olevani sairaampi kuin lähtiessäni, yskä ei siellä parantunut mutta toivottavasti ei pahentunutkaan. Muutaman ajan kuluttua voi koko matkasta sanoa tuskin muuta kuin hyvää, nälkä ja viluhan kuuluvat sodan välttämättömyyksiin, samoin väsymys.

Äitini kommentit hänen seuraavassa kirjeessään 17.3.1937:

Kiitos kirjeesi yksityiskohtaisesta ”sotahistoriasta”, jonka yksityiskohdat tosin eivät ole maallikolle niin mielenkiintoista kuin yhteenveto niistä, minkä voi lukea riveiltä ja rivien välistä. Miltei yli luonnollista ponnistusta, vilua, nälkää ja kaikenlaista epä mukavuutta, mutta kaikki tuo otetaan vastaan luonnollisena ja asiaankuuluvana ilman valituksen sanaa. Kaikessa tuossa, mitä kerroit esim. matkastanne, on minusta jotain pöyristyttävän epäinhimillistä. Ja tähän oli vasta kuitenkin vain leikkiä, entäpä sitten, jos olisi tosi kysymyksessä! Jo yksin se, että ihmisiä käsitellään tuollaisena massana, jossa yksilö ei merkitse juuri mitään, sotii minusta kaikkia inhimillisyyden lakeja vastaan, ja kuitenkin, tuon joukon päämääränä on inhimillisyyden korkeimpien arvojen puolustaminen, va-

paus, koti, isänmaa, oikeus, totuus. Maailma on sentään ristiriitainen itsensä kanssa, ja eihän se muuten maailma olisikaan, vaan paratiisi.

Mitä tästä alokkaasta tuli?

Hän kävi Hennalassa aliupseerikoulun ja RUK:n Haminassa, kurssi 37, ylennettiin vänrikiksi ja siirtyi siviilielämään.

Isäni ja äitini menivät naimisiin juhannuksena 1938, ja saivat molemmat opettajan paikan Orimattilan kirkonkylän kansakoululla. Siellä minä, kirjoittaja, synyin huhtikuussa 1939.

Talvisodan uhka ja sitten itse sota

Orimattilan miehet, myös monien muiden paikkakuntien miehet, kutsuttiin ylimääräisiin kertausharjoituksiin eli YH:hon, 13.10.1939. Ilmoittautumispaikka oli Hennalan varuskunta. Sinne miehet kokoontuivat. He eivät uskonet sodan syntyvän. Mutta heillä oli yhteinen murhe: Näin paljon miehiä, mistä heille kaikille löytyy mahdolliseen sotaan tarvittavat varusteet? Eipä kaikkea löytynytäkään, mutta kotirintamalta tuli avustusta, varsinkin sodan alkamisen jälkeen. Posti toi villapaitoja, villasukkia, siviiliisaappaita, suksia, mummon lakanoista tekemiä lumipukuja jne.

Isäni palveli talvisodassa vänrikkinä konekiväärikomppanian joukkueenjohtajana ja komppanian varapäällikkönä osallistuen mo-

niin taisteluihin Sarkolassa ja siitä pohjoiseen: Pasurin, Salmenkaidan ja Kaskiselän taisteluihin. Talvisodan päätyttyä koko armeijaa ei voitu kotiuttaa kerralla: Se tapahtui parin kolmen kuukauden aikana, niin että armeijan kalusto saatiin mukaan, ja junein kapasiteetti riitti. Tämän sopeutusajan komppania oli Taipalsaarella, tehden kenttävarustuksia ja tietöitä mm. Tuosansaarella. Tässä vaiheessa hän sai ylennyksen luutnantiksi 4.4.1940, määrättiin komppanian päälliköksi 15.4.1940, ja kotiutettiin 18.7.1940.

Jatkosota

Jatkosodassa hän palveli aluksi konekiväärikomppanian päällikkönä osallistuen Hälsälän puolustus taisteluihin sekä Hotakan, Auterselän, Raivolana ja Haapalan hyökkäystaisteluihin sekä Rajajoen, Valkeasaaren ja Lempaalan puolustustaisteluihin. Hänet ylennettiin kapteeniksi 16.9.1942. Hän toimi myös pataljoonansa varakomentajana useaan otteeseen, mm. pataljoonan komentajan majuri Viljo Kirman haavoituttua. Sama mies, joka Viipurin menetyksessä 20.6.1944 oli 20. prikaatin IV pataljoonan komentajana ja katosi siellä. Hänen kohtalonsa on edelleen arvoitus. Kirma oli myös Orimattilasta kotoisin, ja vanhempien perhetuttu.

1.4.1943 isäni komennettiin Kannaksen ryhmän ja 1.10.1943 alkaen 10. divisioonan valistustoimiston

päälliköksi eli valistusupseeriksi. Asemasotavaiheen aikana hän mm. johti musiikkitoimintaa, järjestäen mm. suuret soitto- ja laulujuhlat sotilaille Kiviniemen urheilupuistolla Laatokan rannalla 15.8.1943 Sodan ratkaisuvaiheissa kesällä 1944 hänen tehtävänsä oli tuoda uusia nuoria sotilaita taistelualueelle. Tehtävä ei ollut helppo vihollisen jatkuvan painostuksen ja lentohyökkäysten alaisena.

Sodan päätyttyä hän ei päässyt heti siviiliin, vaan oli vielä 12.10.1944 alkaen kuukauden verran Hangossa Neuvostoliitosta palautettavien sotavankien leirillä vastaanottamassa heitä takaisin kotimaahan. Tuosta ajasta hän kertoi, miten ikävää oli kuulla palautettujen sotavankien valitusta. Heillä oli hirveä nälkä, mutta heille ei voitu antaa ruokaa kuin tarkalleen lääkärin antamien ohjeiden mukaan, muuten elimistö ei olisi kestänyt äkillistä olosuhteiden muutosta.

Hänet kotiutettiin 23.11.1944. Edellämäinutut tiedot koskien hänen osallistumistaan taisteluihin, ovat 10. divisioonan esikunnan hänelle antamastaan ”työtodistuksesta” kotiuttamispäivänä, allekirjoittajana esikuntapäällikkö, everstiluutnantti P.J. Hirvelä.

Siviilielämään

1940-luvun lopulla molemmat vanhempani vaihtoivat ammattia. Isä kouluttautui kanttoriurkuriksi ja suoritti elämäntyönsä Kymin seurakunnan kanttoriurkurina ja monissa muissa musiikkialan tehtävissä, saaden musiikkineuvoksen arvon, toisena Suomessa ja ensimmäisenä kirkkomusiikin edustajana. Sen hänelle kävi luovuttamassa Väinö Viitasalo, Ullavasta kotoisin, joka oli hänen seuraajansa Suomen Kirkkomusiikkiliiton puheenjohtajana. Äiti siirtyi sosiaalialalle, ollen viimeksi Karhulan sosiaalisuhteidenä.

Ajattelun aihetta

Meistä nykyajan ihmisistä, kuten äidistäniikin v. 1937, sen aikainen sotilaskouluus tuntui epäinhimilliseltä. Mutta olisiko se kuitenkin auttanut kansaamme vv. 1939–1944 vastoinikämissä, sillä heidän joutuivat heti vielä paljon pahempiin koettelemuksiin? Se jää itseksinkin pääteltäväksi.

Päivö Aalto

res yll ja Kokkolan Reserviupseerit ry:n jäsen.

Jalmari Aalto Kymin seurakunnan kanttoriurkurina v.1974.

Veteraanien perintöä vaalitaan Pietarsaaren lukiossa – viime sotien historian erikoiskurssi toteutuu jälleen

Veteraanien perintö – itsenäinen isänmaa

Resurssipulasta kärsinyt viime sotien historian erikoiskurssi "Kansa taisteli – Suomi sodissa" toteutuu jälleen Pietarsaaren lukiossa. Kurssin johtava ajatus on ollut ja tulee olemaan muistuttaa nykynuorisolle niistä uhrauksista, joita ilman emme nykyisin eläisi vapaassa ja itsenäisessä Suomessa. Kurssi rakentuu kronologisen eli ajanmukaisen käsitelyn pohjalle ja poliittisten ja sotilaallisten tapahtumien lomaan on sijoitettu runsaasti videomateriaalia. Kurssilla esitellään myös viime sotimme kaksi keskeistä miehistön henkilökohtaista asetta eli sotilaskiviäriä mallia I - 39 ja aseuunnittelija Aimo Lahden legendaarinen Suomi-konepistooli. Kurssin aikana vierailaan veteraanien perinnehuoneessa kaupunginmuseolla. Joka tunnilla soitetaan myös sota-aikeista musiikkia ainakin yhden kappaleen verran.

**"Ei unhoittua
muistot nuo
talviset voi..."**

Kurssi aloitetaan talvisodan taustatekijöistä eli suurvallastausteista talvisodan taustalla. Kun Suomi sai kutsun neuvotteluihin Moskovaan, kutsuttiin kenttäarmeija yli-määräiseen harjoitukseen (YH) ja siitähän Talvisotaelokuvakin pyörähtää käyntiin. Se katsellaan teoirajaksojen lomassa kokonaan, joten Taipaleenjoen taistelut ja Äyräpään kirkonmäen valtausyritys, jossa 42 nurmolaista sotilasta kaatui, tulevat tuluiksi oppilaille. Esille tulevat myös armeijan puutteelliset varusteet (malli Cajander) ja aseistus, jota koettiin korvata korvikeaseilla etenkin panssariin torjunnassa (kasapanokset ja "Molotovin kokteilit" eli polttopullot). Alun perääntyminen vaihtuu torjuntavoitoksi Tolvajärvellä, Ägläjärvellä, Taipaleessa, Kollaalla, Summan-Lähteen alueella ja Viipurinlahdella. Motiivitaktiikka tuo sitten komean sotasäälän Suomalaisen ja Raatteen tien kaksisoisoperaation päätteeksi.

Välirauhasta jatkosotaan

Talvisodan jälkeinen Moskovan rauha oli katkera pala suomalaisille nieltäväksi. Kymmenen prosenttia maasta menetettiin ja vajaa puoli miljoonaa siirtolaista oli sijoitettava kanta-Suomen alueelle. Mielessä kyti ajatus revanssista ja sellainen tarjoutui Saksan

Sota-ajan musiikkia soitetaan ja Suomi-konepistooli esitellään kurssilla.

Kansa taisteli – Suomi sodissa -kurssin videomateriaalia.

tarttojessa yhteistyötä Neuvostoliiton kanssa ahtaalle joutuneelle Suomelle.

Saksalaisia ”lomalaisia” alkoi liikkua Vaasasta pohjoiseen ja vähitellen nämä joukot ottivat vastuun Lapin puolustuksesta. Jatkosodan tapahtumat jaottivat etene-
misvaiheeseen, asemasotaan ja perääntymisvaiheeseen, joista nimenomaan viime-
mainintu on hyviä taktisia esityksiä ja animaatioita videomateriaalina. Teoria-
jaksojen väliin on jälleen
jaksetettu elokuva, joka on
oppilaiden valinnan mukaan
joko Tuntematon sotilas
(uudempi versio), Rukajär-
ven tie, Etulinjan edessä tai
Tali-Ihantala.

Sota-aika Pietarsaassa

Paikallishistoriallinen näkö-

kuulua kuuluu myös kurssin kuvioihin. Jatkosodan aikana Pietarsaaren läpi kulki noin 8000 saksalaista sotilasta sinne perustetun opastusyksikön kautta. Saksalaisia sotilaita oli myös sijoitettu naapurunkin ja heidän parakkinsa sijaitsevat nykyisen keskusurheilukentän takana suojeluskunnan ampumaradalla. Romanssit komedian saksalaissotilaiden ja kauneudesta kuuluisen pietarsaarelaisnesteiden välillä kuuluivat kuvioon ja päättyivät niistä muutamaa mielisempiä avioliittoon. Ristikansien koululla Pietarsaareissa sijaitsevat yksi Suomen useista sotasaaraloista . Kurssilla selvittellään myös sodissa kuolleiden 143 pietarsaarelaisen taustoja ja esille tulee myös kaupungin pommitus laskiaististaina 1944, jol-

loin seitsemän henkilöä sai surmansa.

Valkoinen kuolema ja Marokon kauhu

Talvi- ja jatkosotaan liittyy monia legendaarisia henkilöitä, jaksossa käymme tietyistä ylipäälliköistä, Suomen marsalkaksi 75-vuotispäivänään ylennetty Gustaf Mannerheim. Sinä päivänä Mannerheimia saapui uutittelevaan myös itse Adolf Hitler. Talvisotaan liittyviä nimiä ovat Paavo Talvela, Aaro Pajari, Tolvajärven ja Ägläjärven torjuntavoittoa johtajat, ”Marokon kauhuksi” nimetty kapteeni Aarne Juutilainen, Kollanjoen sankari ja venäläisten ”Valkoiseksi kuolemaksi” nimittämä tarkka-ampuja Simo Häyhä, joka on ainoana sotilaana Suomessa ylen-

netty alikersantista suoraan värikkiksi. Unohtaa ei sovi myöskään Hjalmar Siilasvuota, joka kunnostautui Suomussalmen ja Raatteen tien operaatioissa ja nimettiin Lapin sodassa Mannerheim-ristin ritariksi, joita kaikkiaan oli 191. Kaksinkertaisesti sen kunnian saivat myös lentoaasit Ilmari Juutilainen ja Hans Wind. Suomalaisen maanpuolustushengen ilmentymä on jalkaväenkenraali Adolf Ehrnroth, Siiranmäen, Äyräpään ja Vuosalmen torjuntataistelujen sankari. Ilomantsin torjuntavoitosta lankeaa taas kunnia jääkärikenraalimajuri Erkki Raappanalle. Monia muitakin hahmoja viime sotien ajalta nousee kursorilla esiin.

Viime sotiemme synteesi

Kun ”lasten ristiretkeksi” kutsuttu (vanhimmat ikäluokat kotiutettiin jatkosodan päätyttyä) Lapin sota saadaan käsiteltyä, on aika luoda viime sotiemme synteesi. Siihen kuuluvat tietysti tappiot ja taloudelliset menetykset ja rauhannehtojen toteuttamiseen liittyvät ongelmat (sosiaalisuus, asekatkenta, sotakorvaukset, miehityspelko, kommunistien kaappausuhka), jotka johtavat ns. ”vaaran vuosiin” 1944-48. Vastattavia kysymyksiä on useita. Miten on mahdollista, että neljämiljoonainen kansa pärjää 160-miljoonaiselle kansalle sodassa? Olisiko Suomella ollut vaihtoehtoja ennen talvi- ja jatkosotaa toisenlaisiin ratkaisuihin? Mitä olisi tapahtunut, elleimme olisi taistelleet? Kaikkiin näihin kysymyksiin pyritään vastaamaan. Päällimmäiseksi jäsä kuitenkin se, että talvisodassa lunastettiin ja vahvistettiin Suomen kyky elää itsenäisenä valtiona. Jatkosodassa se sama asia sai lopullisen sinetinsä. Tämä on se veteraanien perintö meille jälkipolville: itsenäisen isänmaa.

Itsenäisyysjuhlia ja turvakursseja

Itsenäisyysjuhlan yhteydessä tapahtuu nykyisin lukiossa uusien syksyn ylioppilaiden lakitus. Näihin juhliin on usein kutsuttu edustajia veteraanien harvenevasta joukosta. Juhlapuhujana on usein ollut puolustusvoimien kantahenkilökunnan tai maanpuolustus- tai veteraanijärjestöjen edustaja. Itsenäisyyspäivän iltana koulu on perinteisesti valaistu kynttilöin. Kevään ylioppilaskokouksen yhteydessä uudet ylioppilaat ovat perinteitä kunnioittaen vienteet yhden saamaista ruusuista sankarihautausmaan Pro Patria -muistomerkille. Erittäin suosituksi kurssiksi koulussamme on noussut Kansalaisen Turvakurssi, jolle tänäkin syksynä osallistui Lohtajan leirialueella noin 25 koulumme oppilasta, osa ryhmänjohtajina jo toiseen kertaan. Kurssi järjestetään yhteistoiminnassa MPK ry:n kanssa.

Heimo Martikainen, FM
Pietarsaaren lukion
historian ja yhteiskunta-
opin lehtori
reservin ylikersantti

Veteraanikeräyksen tuotto ylsi parhaimpien vuosien tasolle

Kuluvan vuoden keräystapahtumat maaliskuussa ja lokakuussa onnistuivat kiitettävästi.

Edes syksyinen sadepäivä ei vaikuttanut keräystuottoon. Sotiemme veteraanit – Kunniakansalaisemme – ovat lahjoittajien ajatuksista. Eikä ainoastaan sanoin, vaan myös teoin.

Keräystoimet tapahtuivat kuten aiemminkin, oman alueemme varusmiesten toimesta, jotka palvelevat Kainuun ja Uudenmaan prikaateissa. Erittäin ilahduttavaa oli myös vapaaehtoisen keräyshenkilöstön lisääntynyt määrä erityisesti Vaasan ja Mustasaaren keräyskohteissa.

Varsinaisten keräystempausten bruttotuotto oli 58.295 euroa. Lisäksi vuoden alkupuoliskolla oli mahdollisuus palauttaa ja lahjoittaa markat euroiksi kampanjan myötä varat sotaveteraanien hyväksi.

Tämä Osuuspankkin hoitama keräys tuotti alueellamme 4.866 euroa.

Keräyskulua kertyi noin 4,6 %, joka lukeutuu valtakunnan alhaisimpiin. Merkittävin osa tästä on varusmiesten muonitusta ja toisaalta keräysjärjestelyihin liittyviä menoja.

Kertyneet varat on palautettu kuntatasolla toimiville sotainvalidi- ja sotaveteraani- sekä rintamaveteraanijärjestöille. Varat jaetaan mainituille yhdistyksille niiden jäsenluvun mukaisessa suhteessa. Keräystoiminta sotiemme veteraanien hyväksi toimitetaan myös ensivuonna.

Suomen Sotaveteraaniliitto kiitti ja huomio pitkään veteraanityössä ja keräystoiminnassa aktiivisesti toimineita henkilöitä luovuttamalla 4.12. Sotaveteraaniliiton hopeisien ansiomerkin seuraaville; kuvassa oikealta lukien Monika Julin, Kaj Sandström, Matti Ranta, Brage Forssten, Thor Guss, Pauli Glader, Timo Koukku ja Teuvo Rodén. Pöydän takana istuu komentaja Jukka Ranta, joka vastaanotti Vaasan Alueoimistolle Veteraanivastuu ry:n taholta luvutetun "Rautasormus-taulun".

Vaasan Osuuspankin toimitusjohtaja Ulf Nylund vastaanotti 12.9. "Rautasormus-taulun", kiitokseksi ansiokaasti järjestetystä "Markat-Euroiksi" keräyksestä piirimme alueella. Taulun luovutti piiripäällikkö Tuula Harjunpää.

Keräyspiirin taholta esitän parhaimmat kiitokset kaikille keräystoimissa mukana olleille ja keräykseen lahjoittaneille, veteraanejamme lämpimin ajatuksin muistaville henkilöille.

Keräystahon puolesta toivotan Teille kaikille

Hyvää Joulua ja Onnellista Uutta Vuotta!

Raimo Latvala
keräyssiihteri

Uskonnot, kirkko ja puolustusvoimat

Maamme valtionkirkot luterilainen ja ortodoksinen kirkko ovat olleet kiinteästi sidoksissa valtioomme ja puolustusvoimiimme, onhan papistolla ainakin luterilaisella, armeijan hierarkiassa omat sotilasarvonsakin: kenttäpiispa, kenttärövästi ja sotilaspastori. Ilmeisesti ortodokseilla on ainakin sotilaspapin arvo.

Aikaisemmin rinnastettiin kenttäpiispa kenraalimajuriin, kenttärövästi everstiluutnanttiin, ylisotilaspastori, olikohan nimi näin, rinnastettiin majuriin ja sotilaspastori kapteeniin.

Nykyisistä rinnastuksista en ole tietoinen, jo varusmiespastorin puseron hihassa on aselajitunnusena risti, samoin kauluslaatat. Ellei hänellä ole kokelaan, kersantin tai alikersantin arvoa, kuuluuko hän miehistöön?

Varuskunnissa ovat sotilaspastorit olleet suureksi avuksi niin kantahenkilöstön, reserviläisten kuin varusmiestenkin

henkisissä vaikeuksissa. Heille on voitu ja voidaan kertoa omista, muilta tarkoin salatuista vaikeuksista. Pastori on hyvä kuuntelija ja osaa ohjata luoksensa tulleen tarvittaessa lääkärin hoiviin.

Henkilökohtaisesti kunnioitan sotilaspappeja. Kastoihan ensimmäisen lapsemmekin sotilaspastorina toiminut Värsilän seurakunnan kirkkoherra. Kävin hänen kanssaan pitkiä henkeviä keskusteluja, joista olimme samanmielisiä. Rajavartiolaitoksen palveluksessa ei ollut eikä taida olla nykyään sotilaspastoreita. Tarpeen tullen saa vursmies pääsyn armeijan sotilaspastorin pakeille, ja tietenkin siviilipapin vastaanotolle.

Pappien ohella puolustusvoimien palveluksessa on psykiatreja ja psykologeja. He ja papit muodostava erinomaisen henkisen tuen sotilaille.

Käytyjen sotien aikana oli pappien työ henkisesti raskasta. Pienen käsityksen saa Tuntematon sotilas-elokuvasta, jossa lääkäri ilmoittaa ulkona vesiteessä istuneelle

papille: "Eerola on kohta loppu. Menisitkö sinä hänen luokseen." Jotenkin näin lääkäri sanoi. Kohauksessa tulee erinomaisesti esille pain sanan ja kuolevan sotilaan Jumalakosketuksen osa. Ainakin minut saa kohtaus todella hartaalle mielelle ja uskon siihen, että pelastumme vain armosta ja Messiaan lunastustyön kautta. En häpeä sitä julkisesti tunnustaa.

En ole aktiivisesti jumalanpalveluksissa kävijä. Seuraan jumalanpalveluksia televisiosta. Huonon terveyteni, viimeisen suuren leikkauksen jälkeen vie toipuminen aikansa, joten voin seurata mainittua palvelusta sohvalla maaten. Tunnen saavani yhteyden Jumalaan ainakin yhtä hyvin kuin istuen kiviä kirkon kirkon penkillä.

Vaikka kristilliset kirkot ovat pyhiä rakennuksia ja osallistuminen jumalanpalveluksiin ja Herran ehtoolliseen on kiistattomasti oikea tapa, ei kirkko yksin vie ihmistä tai vaaseen. Kyllä Jumalan ja ihmisen välillä oleva heikkokin yhdysside on toimiva.

Tietenkin teemme virheitä, emmehän muuten olisikaan järjestisiä olioita. Vuosimiljoonien evoluution kuluessa on ihminen saanut nykyisen, ehkä lopullisen olemuksensa, tietotaitonsa ja käsityksensä hyvästä ja pahasta. Viimeinen on voimakas ja saa ihmisen käyttäytymään omantuntonsa vastaisesti. Varsinkin jos omantunto on uollut. Tällöin ihminen on podoista pahin. Vain jotkut nisäkkäät tappavat tappamisen vuoksi. Eräs sellainen on aham ja villiintynyt koira-lauma.

Itsemurhattapajat ovat aivopesetyjä kiihkouskovaisia, jotka uskovat teon olevan oikea ja hän pääsee Paratiisiin ihanien vastakkaisen sukupolven edustajien kanssa hurjiin menoihin.

Ihminen on muutettavissa asianosaavien ammattilaisten jatkuvan käsittelyn seurauksena jopa parissa viikossa. Puhumattakaan, että häntä opetetaan johonkin suuntaan pienestä alkaen.

Joka tapauksessa olisi puolustusvoimien tuotava sotilaspastorit

näkyvästi esille. Reserviläisten pää-äänenkannattajalehti voisi omistaa yhden numeron tai sen ison osan sotilaspapeille. Samoin armeijan Ruotuväki-lehti. Monilla siviileillä, varsinkin asevelvollisuuden suorittamattomilla ei ole tuntumaa sotilaspappien toiminnasta ja tarpeellisuudesta. Jo varusmies-sotilaspapit tekevät arvokasta henkistä työtä ikäistensä keskuudessa.

Kristinuskoa pilkataan joskus. Nykyinen "jumala" on suuri raha, optiot, hieno koti, mööpelit ja auto. Iltarukous voi olla: "Nyt kaikki heti minulle..."

Työssä tehdään melkein kaikki uran etenemiseksi, jopa kynnärpäättäkiikka käyttäen. Tällöin hiljainen ja toisia kunnioittava hyssyys jää jalkoihin.

Aika on uusiutuvahenkinen, millainen lienee loppupuolen.

Ilmari Matinniemi
toimius.evp
Kiuruvesi

Jääkäriemme historiasta kiinnostuneita pohjalasia osallistui kuluneena syksynä matkalle, joka suuntaui jääkärien jalanjäljille mm. Saksaan. Yksi tärkeimmistä kohteista oli Hohenlockstedt, jossa sijaitsi Lockstedter Lager, jääkärien koulutuskeskus. Ryhmä teki myös kunniakäynnin siellä olevalle Jääkärimuistomerille. Sinivalkoisin nauhoin varustetun seppeleen laskivat vaasalaiset reservin kapteenit Jussi Tervasto, kuvassa vasemmalla ja Heikki Haarala.

JÄÄKÄRIEN JÄLJILLÄ -elämysmatka Saksaan 30.10.–7.11.2012

Suomen jääkärihistoria ajoittuu vuosille 1915–1918. Ensimmäiset suomalaisnuorukaiset saapuivat Lockstedt'in koulutusleirille 25.2.1915, jolloin Suomi kuului vielä silloiseen Venäjään. Kaikkiaan noin 2.000 nuorukaista tuli Lockstedt'in leirille ankaraan ja tehokkaaseen koulutukseen vaarallisia etappiteitä käyttäen ja useimmat hiihtämällä Merenkurkun yli.

Koulutuksen jälkeen seurasi käytännön sodankäynnin harjoittelu yhdessä saksalaisten joukkojen kanssa venäläisiä vastaan Baltian alueella.

25.2.1918 saapuivat ensimmäiset jääkärit Arcturus-laivalla Vaasaan, jossa Mannerheim otti heidät komentoonsa ja alkoi varsinainen tehtävä: vapaussota, joka muuntui sisällissodaksi.

Seinäjokelaisen Matkalakeusmatkatoimiston järjestämälle teema- ja elämysmatkalle lähti kaikkiaan 35 osallistujaa seuraamaan jääkärien jälkiä. Osallistujat olivat Pohjanmaan ja Jyväskylän seudulta ja kahden taitavan kuljettajan kyydissä toteutettiin matka siten, että ajettiin ensin Helsingin Vuosaareen, josta Finnlines'in laivalla siirryttiin Travemundeen. Matkan alussa jaetun aineiston – jääkäriiliiton videosesitys ja muutaman jääkäriin aikanaan pitämät sotapäiväkirjat – sisälsivät matkaa ajat aiheeseen, johon lähes kaikilla oli omien jääkäritäustaisten omaistensa kautta tunteutusta.

Seuraava yö vietettiin Hampurissa ja aamulla siirryttiin bussilla

noin tunnin ajomatkan päässä olevaan Hohenlockstedt-koulutusleirialueelle. Hohenlockstedt oli ennen 1. maailmansotaa mahtava koulutusleirialue, jonka kasarmeihin ja harjoitusmaastoon mahtui 20.000 koulutettavaa sotilasta.

Suomalaisten osuus oli parhaimmillaan vain kymmenesosa leirin kapasiteetista. 1. maailmansodan päätyttyä 1919 koulutusleirin toiminta loppui. Suurin osa kasarmeista, harjoitusalueista ja muusta koulutustomintaan liittyvistä rakenteista on jäljellä ja niitä ylläpitää museotoimikunta.

Vuosittain kävijöitä on runsaat 20.000 ja erityisen vahvat siteet on Suomen kanssa, josta viime vuosina on ollut pari tuhatta kävijää – ryhmiä ja yksityisiä. Lapua on Lockstedt'in ystävyys-kaupunki.

Olimme sopineet vierailusta etukäteen ja ryhmämme sai erinomaisen kolme tuntia kestäneen opas-tuskierroksen. Kaupungin nykyinen asukasmäärä on runsaat 6.000 ja kaupungin pormestari piti meille tervehdyspuheen. Opastuskierroksen veti museon johtaja Achim Jabusch, monien suomalaisten tuttava, joka on käynyt usein täällä eri tilaisuuksissa. mm. vuosittain järjestettävässä Jääkäriseminaarissa Kortessjävällä. Ryhmämme laski seppeleen jääkärien muistomerille ja ennen matkan jatkamista nautimme herkullisen Gulaschkeitto-lounaan.

Matka jatkui Berliiniin, jossa yöpymisen jälkeen oli ohjelmassa muutaman tunnin kestävä

Berliinin kierros. Oppaanamme oli Mikael Merenmaa – 40 vuotta Berliinissä asunut mies, joka suoritti seitsemän vuoden opintojen jälkeen arkkitehtitutkinnon Berliinissä ja jäi tänne pysyvästi. Hänellä oli omakohtaiset mielenkiintoiset kokemuksensa elämästä jaetussa Berliinissä ja sitä seuranneista kehitysvaiheista.

Matka jatkui seuraavaan yöpymispaikkaan Varsovaan, jossa aamulla meitä odotti opas Luisza. Hän on puolalais-nainen, joka on asunut useita vuosia Suomessa ja pystyi kiertoajelulla antamaan mielenkiintoisen kuvan tästä miljoona-kaupungista.

Varsovasta varmat kuljettajamme Ari ja Tapio luotsasivat ryhmän seuraavaan yöpymispaikkaan Kaunasiin, josta matka vei meidät seuraavaan jääkäreille merkittäväksi tullee alueelle Riikaan, jonka tuntumassa nuoret jääkärit kohtasivat sodan todellisuuden. Paikallisena oppaana oli Marko, jonka opastuksella tutustuttiin taistelupaikkoihin. Täällä päättyi muutaman suomalaisen jääkäriin sotaretki ja meillä oli tilaisuus tehdä kunniakäynti heidän hautaustuomerkkeillä.

Riikasta ajettiin Pärnun kautta Tallinnaan, josta yöpymisen jälkeen seuraavana aamuna autolautta Helsinkiin ja matkailijoiden kotiinkuljetus monia elämyksiä rikkaampaan.

Gansenberger

Maanpuolustus

Erään maanpuolustajan kehityskulku lukutoukasta reservin upseeriksi ja kurssilaisesta kouluttajaksi

Oma motiivini kaikkeen maanpuolustukseen liittyvässä on veteraani-isäni sanat. Jatko- ja Lapin sodan kokenut ja Talissa haavoittunut isä esitti minulle joskus 18 vuotta täytettyäni kaksi toivomusta, joista toinen oli se, että suorittaisin asepalveluksen kunnolla ja kävisin RUK:n. Hän sanoi usein omiin kokemuksiinsa vedoten, ettei halua Suomen joutuvan enää koskaan sotaan, mutta kaiken varalta on oltava valmiina, että meillä olisi kyvykäs armeija ja maanpuolustustahto, jos sodan kaltaisen onnettomuus joskus kohtaisi maatamme. Isä oli ennen sotaa ollut paikallisessa suojeluskunnassa Reisjärvellä, ja hänen kotitilallaan oli usein järjestetty suojeluskunnan harjoituksia ja kilpailuja. Voisin sanoa saaneeni kotoa hyvät, mutta kiihottomat arvot omalle toiminnalleni yhteiskunnan edellyttämässä ja vapaaehtoisessa maanpuolustuksessa.

Isän toive toteutui

Kolmen vuoden opintolykkäykseen jälkeen suoritin varusmiespalvelukseni 1973-74 Oulun Hiukkaavaarassa Krh-kompaniassa, RAUK:n jälkeen sitten Haminaan Karoliinikursseille 144 ja takaisin omaan yksikköön mittausupseerin erikoiskoulutuksen saaneena. Liityin heti intin jälkeen paikalliseen reserviupseerikerhoon Reisjärvellä, missä pääsin jatkamaan armeijassa alkunsa saanutta ampu-maharrastusta Paloniemen Raimon opastuksella. Myöhemmin Haapajärvellä ja Ylivieskassa asuessani paikalliset resups-kerhot järjestivät

omaa maanpuolustukseen liittyvää toimintaansa, ja olin siinä onnellisessa asemassa, että pääsin heti vaikuttamaan käytännön toimintaan aktiivisessa hallitustyöskentelyssä. Haapajärvellä järjestin ja vedin monta vuotta mm. varusmies-infoja palvelukseen astuville ikäluokille. Näinä vuosina sain myös käydä useammassa kertausharjoituksessa Oulussa ja Kajaanissa, ja ylennyksiä tulikin tasaisesti sekä vastuuta krh-organisaatiossa aina päällikkyteen saakka. Se on kai sitä nousujohteisuutta.

Kertausharjoituksissa olin saanut pätevää aselajikohtaista koulutusta, mutta kaiken aikaa mielessä kyti ajatus saada lisää tietoa puolustusvoimien kokonaisuudesta ja kaikkien aselajien yhteistoiminnasta. Sitten perustettiin Vapaaehtoinen Maanpuolustuskoulutusyhdistys, VMPKY ry. Siinäpä olikin ratkaisu, sinne siis!

Uusia mahdollisuuksia itsensä kehittämiseen

Oma vapaaehtoisuuteni alkoi vasta Valmiuskurssi nro 2:sta 8.4.–21.5.1994 Kokkolan silloisella Asekaulalla Pikirukissa. En ehtinyt yksöskurssille työesteitten takia, mutta korjasin tilanteen sopivan hetken tullen. Tulin kaksikurssilaisista ensimmäisenä paikalle perjantaina jo reilusti ennen klo 18.00:aa, ja sot.mest. evp Pentti Venninen opasti jämällä tavallaan perille koulustiloihin. Asekaulun johtajana toimi evl Jarimo Mattila, ja hän olikin kurssin mukana kaikissa sotilaallista koulutusta antavissa osioissa osallistuen itse myös kouluttamiseen. Jollakin maasto-osuudella Vattajalla saapui meitä kurssilaisia ja kouluttajia haastattelemaan TV2:n ajan-

Vanhat opit kertautuivat helposti mieleen, ja uusiakin kiinnostuksen aiheita löytyi, erityisesti esikuntatyöskentelyä ja Rytkösen Jussin luennot sotastressitilanteista ja sotapropagandasta.

koulutus – ihmisiä yhdistävää toimintaa

kohtaistoimitus, ja heidän tärkein tehtävänsä tuntui olevan löytää yhteys vanhojen suojelukuntien ja VMPKY:n kanssa! Se oli sitä silloista ajankuvaa!

Kurssin aikana postilaatikooni kolahti kertausharjoituskutsu heti toukokuun lopulle Pohjan Prikaatin Hiukkavaaraan, jossa sain oman krh-sijoituksen täydennykseksi VMPKY:n keveiden jv-aseiden kouluttajakoulutuksen. Tein parini Maljasen Jarin kanssa koulutuskortin 66 KES 88:lle ja lopputyönä annoimme omalla rastillamme erään komppanian alokasosastoille koulutuksen ko. aseesta. Erityisen miellyttävä yksityiskohta liittyi Valmiuskurssi 2:een kuulunut rakennusammunta, jossa sihtailin 1-palkinnon arvoisesti. Sorry vaan vielä kerran, Kari! Saamani lapinleuku kulkee tänä päivänäkin mukana kaikissa MPK:n maastotapahtumissa!

Annan Valmiuskurssi 2:lle erityisen painon sen kaikenpuoliselle onnistumiselle ja kipinän antamisena tuleville koulutuksille. Ensinnäkin oikea sotilaallinen ympäristö Asekoululla; toiseksi, hyvät kouluttajat; ja kolmanneksi, samanhenkiset ja innostuneet kurssitoiverit. Kurssi oli suuri, 52 osanottajaa, joista kymmenkunta aktiivisinta näkyy vieläkin MPK:n tapahtumissa! Sakari Lehto oli siihen aikaan VMPKY:n Keski-Pohjanmaan piiripäällikkönä.

Ja sitten aloin valita parhaimpia päätte!

Vuoteen 1994 sisältyikin sitten vielä heti kesäkuussa oman Oulun sotilasläänin ”kova” kertausharjoitus, ja syksyn aikana valitsin vielä neljä VMPKY:n lisäkurssia rannikkopuolustuksesta sissi-, esikunta- ja kouluttajakoulutukseen. Kannuksen lokakuun ajan rantasateisen sissikurssin jälkeen alkoi kiinnostus omien rajojen etsimiseen vaelluksineen ja luonnossa kulkemisineen. Mukavana yksityiskohtana jäi mieleen eräs mukana ollut isäntä, jonka metsään pystytimme telttamme. Hän oli huojentunut, kun osasimme toimia sankassa kuusikossa aiheuttamatta kasvavalle puustolle vahinkoa! Sunnuntain vastaisena yönä joskus kolmen aikaan sissiosastomme kätkeytyi pienen metsätien risteysalueeseen viereen, koska yllättäen syvältä korvesta paikalle ajoi lavakuorma-auto. Se pysähtyi odottamatta keskelle risteystä ja me pysyimme piilossa maaston kuopissa, oijissa ja kivien takana. Kaksi miestä järjesteli jotain lavan ympärillä, ja lopuksi heittivät vetensä parin metrin päähän lähimmästä sissistä. Emme paljastuneet, mutta lähellä se oli. Kuskit olisivat saattaneet halvaantua huomattavasti olevansa keskellä yötä rantasateessa sissien piirittämässä - ja vielä niin lähellä! Vetelin esikuntatyön kurssi opetti konkreettisesti yhteistoiminnan ja tiimityön merkityksen, ja Kalajoen

Vattajan harjoitusalue ja Haapajärven Varikko ova säännöllisiä PAUHA ja VUORI -harjoitusten näyttämöitä.

rannikkopuolustuksessa erikoista oli päästä tutustumaan paikalliseen rannikkovartiostoseen ja sen venekalustoon.

Vastuu rupesi painamaan

Omalle VMPKY:n kouluttajakoulutukselleni sain vastinetta saadesani Turvakurssi 7:n johtamisvastuun helmi-huhtikuussa 1995 Ylivieskassa. Ylivieskan apulaispalopäällikön Marko Hintsalan kanssa järjestimme kurssilaisille tietoa ja harjoituksia mm. palo- ja pelastustoimesta, väestönsuojelusta, itsepuolustuksesta edesmenneen Simulan Keijon johdolla, poliisitoimesta Ylivieskan silloisella aluehälytyskeskuksella, sosiaali- ja terveystoimesta ensiapuineen, suunnistimme, ja kaiken huipen-

nuksena suoritimme vierailun ja tutustumisen Kainuun Prikaatiin!

Eräs merkittävimmistä kursseista oli Erikoiskurssi 14, jolla pääsimme perehtymään Suomen turvallisuuspolitiikkaan syvemmin tohtori, eversti evp. Pekka Visurin johdolla. Tunsin ylpeyttä saadesani luovuttaa oman ryhmätyöni tulokset turvallisuuspoliittisen johtohahmon salkkuun eteenpäin vietäväksi!

Tavantallausta ja pysähtyneisyyden aika

Kun Keski-Pohjanmaalla ei ollut tarjolla tarpeeksi mielenkiintoisia kursseja, kävin Oulussa VMPKY:n Pohjois-Pohjanmaan alueen JPr:n viesti- ja It:n ilmapuolustuskurssit. Jokaisen kurssin lopettaessa

saimme päätöstilaisuudessa kurssitodistuksen ja joko pronssisen, hopeisen tai kultaisen pinssin kurssin sisällöstä riippuen. Jossain vaiheessa näitä muistoja kimalteli kirjahyllyn vitriinissä täysi viinilasillinen!

Sitten seurasikin VMPKY:n kurssien suhteen hiljaisempi vaihe perhesyistä johtuen, mutta kuitenkin toiminta maanpuolustuksen suhteen jatkui Ylivieskan aktiivisessa Reserviupseerikerhossa. Piiripäällikkö oli juuri tuolloin vaihtunut Tattarin Terhoksi, ja kuulinkin hänen jatkaneen innostuneena Lehdon Saken työtä.

Jotain puuttui elämästä. Tekemistä, jolla on merkitystä?

Niinhän siinä sitten kävi, että ve-

ri veti jälleen mukaan toimintaan MPK:n vuoden 2007 organisaatio- ja valtakunnallisen lakiuudistuksen jälkeen. Vanha sotaratsu kuopi maata ja hirtahteli kuultuaan kavereittensa uusista kurssikokemuksista. PAUHA- ja VUORI-harjoitukset saivat sen aikaan.

Jukka Torpan tultua MPK:n Länsi-Suomen maanpuolustuspiirin piiripäälliköksi ja Jani Pikkaraisen Keski-Pohjanmaan koulutus- ja tukiyksikön koulutuspiiripäälliköksi, alkoi jälleen uusi vaihe omassa roolissani vapaaehtoisena maanpuolustajana. Allekirjoitin sitoumuksen toimia kouluttajana ja MPK:n organisaation tarvitsemissa tehtävissä!

Vattajan harjoitusalue ja Haapajärven Varikko ovatkin sitten olleet säännöllisiä PAUHA ja VUORI-harjoitusten näyttämöitä. Tilannekeskusta ja tiedottamista, koulutusta ja kurssijohtajuutta, sitä se on viime aikoina ollut!

Summa summarum

Mitä vapaaehtoinen maanpuolustus on? Kansalaisyhteiskuntaa ja demokratiaa. Tasavertaisuutta, puolueettomuutta ja yhteistoimintaa. Halua kehittää omia kykyjä ja taitoja, varautua erilaisiin yhteiskunnan ongelmatilanteisiin, varmuuden ja kokemuksen saamista omiin tehtäviin reservissä ja yhteisöissä. Tavallisia isänmaallisia suomalaisia naisia ja miehiä, nuoria ja vanhoja.

Minä, Jouko Liikenen, olen yksi heistä.

Muita mieleenjääneitä kursseja ovat olleet suojelukurssi Keuruun Pioneerirykmentin Suojeluskoululla, SALE:n liikennejärjestelyt -harjoitus, epäsuoran tulenkäytön kurssi Vattajalla ja paljajoon huolto Asevarikko 8:aan tukeutuen.

Kouluttajaksi nuorten kursseille

Varautumista, turvallisuutta ja maanpuolustustahtoa

MPK:n Keski-Pohjanmaan KOTU-yksikkö järjestää vuosittain useita nuorille suunnattuja koulutustapahtumia. Pääsääntöisesti viikonloppuisin järjestettävillä kursseilla harjoitellaan maastotaitoja, suunnistusta, itsepuolustusta, maastossa yöpymistä, erilaisia varautumisen ja turvallisuuden taitoja sekä tutustutaan puolustusvoimien tehtäviin ja varusmiespalveluun. Päättävänä vuonna nuorille suunnatuille kursseille osallistui yli 600 osallistujaa. Koulutustapahtumista kertyi liki 1000 koulutusvuorokautta.

Nuorille suunnatuille kursseille on erittäin kova kysyntä, emmekä aina kykene toteuttamaan kaikkia meiltä pyydettyjä kursseja, eritoten kun pääosa pyynnöistä tulee koulutuskalenterin valmistumisen jälkeen.

Koska kurssien merkitystä nuorten maanpuolustustahdon kehittäjänä ei voi liikaa korostaa, pyrimmekin kehittämään omia valmiuksiamme kyseisten koulutustapahtumien toteuttamisessa. Vapaaehtoista maanpuolustusta koskeva tiedotus- ja valistustyö on myös yksi MPK:n laissa säädettyistä julkisista hallintotehtävistä.

Kokeneita reserviläisiä tarvitaan kurssinjohtajiksi ja kouluttajiksi

Nuorille suunnatut kurssit tarjoavat useita mahdollisuuksia koulutus- ja tukitehtävistä kiinnostuneille reserviläisille – kunkin oman kiinnostuksen ja osaamisen mukaan. Kurseilla voi toimia kurssinjohtajana, kurssiväpelinä, ohjaajana, kouluttajana tai rastikouluttajana.

Kouluttaja- ja rastikouluttajatehtävät voivat kohdistua kurssin johonkin koulutusaikaseen ja ne vievät siten vain rajoitetun ajan. Sen sijaan kurssinjohtajan, kurssiväpelin ja ohjaajan tehtävät kestävät koko kurssin ajan. Suunnittelu- ja valmistelutyössä yksikön päällikkö ja koulutuspäällikkö ovat tiiviisti mukana, joten lähtökohtaisesti kurssi johto voi keskittyä koulutuksen toteutukseen.

Turvakurssien kouluttajatehtävät tarjoavat kokeneille reserviläisille loistavan mahdollisuuden omien tietojen ja taitojen jakamiseen sekä maanpuolustushengen siirtämiseen nuoremille ikäpolville. Asiastaan innostuneiden reserviläisten reipas ja vastuuntuntoinen olemus tarjoaa myös hyvän esikuvan tuleville maanpuolustajille.

Kokemus MPK:n koulutustehtävistä on luonnollisesti

Alkusammutus

Majoitus.

eduksi nuorten kurssin koulutus- ja tukitehtävissä. Aiemman kokemuksen puute ei ole este, sillä uudet kouluttajat voivat harjaantua tehtäviin MPK:n oman kouluttajakoulutuksen kautta ja toimimalla apukouluttajana kokeneempien kouluttajien vetämillä kursseilla. Varusmiespalveluksen suorittaminen ei ole sekään ehdoton edellytys, joten vapaaehtoisesta maanpuolustuksesta kiinnostuneet naiset voivat erittäin hyvin toimia em. tehtävissä. Edellytyksenä kuitenkin on nuhteeton tausta. Koulutus- ja tukitehtäviin osallistuvilla vapaaehtoisilla pyritään maksamaan koulutustapahtumista aiheutuvat kulukorvaukset.

Nuorille suunnattuja kursseja voidaan järjestää myös yhteistyössä MPK:n ja paikallisten reserviupseerikerhojen sekä reserviläisyhdistysten kanssa. Yhdistyksille tämä tarjoaa erinomaisen mahdollisuuden luoda kontakteja tulevaan jäsenistöön.

Kouluttajatehtäviin voi tutustua perehdytyskoulutuksissa keväällä 2013

Kouluttajatehtävistä kiinnostuneille reserviläisille järjestetään maksuttomat perehdytystilaisuudet Kokkolassa keskiviikkona 13.3.2013 ja Nivalassa 14.3.2013. Molemmat koulutukset toteutetaan iltakoulutuksena. Kurssit löytyvät MPK:n koulutuskalenterista.

Koulutukseen osallistuminen ei edellytä sitoutumista kouluttajatehtäviin, mutta antaa mahdollisuuden perehtyä maanpuolustustahdon ylläpitämisen kannalta hyvin tärkeään aiheeseen.

Lisätietoja nuorille suunnattujen kurssien kouluttajatehtävistä antavat Keski-Pohjanmaan KOTU-yksikön päällikkö Jukka Torppa p. 040 485 4744 / jukka.torppa@mpk.fi ja koulutuspäällikkö Jani Pikkarainen p. 050 553 6828 / jani.pikkarainen@mpk.fi.

Jukka Torppa,
Keski-Pohjanmaan koulutus- ja tukiyksikkö
p.s. Kysyin erältä kokeneelta kouluttajaltamme, mikä saa hänet innostumaan vuodesta toiseen kouluttajatehtävistä. Alkuun hän totesi, että vierivät kivet eivät sammaloidu ja että jos makaa niin ruostuu. Lopuksi konkarikouluttaja vakavoitui ja kertoi nuorten innon, oppimisen halun ja uusien ideoiden olevan jotakin sellaista, joka tarttuu ja kulkee mukana pitkään kurssin jälkeenkin.

Kurssin antiin kuului myös itsepuolustustaitojen kehittäminen. Janne Aro kouluttaja Jani Pikkaraisen pihdeissä. Antton Kinnunen arvioi otteen pitävyyttä.

Mitäs me maanpuolustajat

Mitäs seuraa, kun kolmetoista lukiolaista lähtee viikonlopuksi Lohtajan varuskunta-alueelle maanpuolustus- ja turvakurssille? Ainakin uusia kokemuksia, hyviä muistoja ja ryhmähenkeä.

Kun ensimmäisen kerran kuulin kurssista, ei käynyt mielessäniäkään, että saattaisin osallistua moiseen. Yllätyin siis todella, kun löysin itseni marssimasta tahdissa – maastopuku päällä tietenkin. En vielä tiedä, mikä sai minut vapaaehtoisesti vaihtamaan oman, pehmeän sängyn puolijoukkueeltaan. Onneksi kuitenkin tein niin.

Vaikkamme me aivan luonnon armoilla olleet – olihan sisävessaan matkaa vaivaiset sata metriä – eikä kahta telttayötä voi vielä aivan ekstremiksi kuvaila, oli kokemus mielestäni silti rankka. Varsinkin, kun aiemmat ”eräkokemukset” rajoittuvat koulusuunnistukseen ja telttaretkiin omalla pihalla. Mehuja eivät tosin vieneet itse aktiviteetit, vaan majoitus. Kaupunkilaistyttö

kun ei tahdo saada unta kovan näkkärin päällä hyttysten inistessä taukoamatta.

Makkarakeitto on parhaimmillaan, kun sen on itse trangiolla keittänyt. Parhaat unet eivät ehkä tule itse kasatusta puolijoukkueeltasta, mutta siitä huolimatta kurssin anti olisi jäänyt huomattavasti vähäisemmäksi, jos yöt olisi nukkunut sisätiloissa.

Kipinävuorot loivat oikeaa tunnelmaa, vaikkei tulen vaihtaminen aamuyöllä ihan helppoa olekaan. Taisipa kamiina kylmentyäkin useampaan otteeseen – kukaan ei tosin nukahtanut vuorollaan.

Yleensä käskettävänä oleminen ei ole herkkua. Ainakin minulle sulkeiset olivat poikkeus. Käännöksissä menivät välillä suunnat sekaisin

ja marssiminen sujui alkuun aika lailla epätahdissa, mutta pienellä harjoittelulla alkoivat kuviot luonnistua. Vaikkei rivissä seisominen ehkä kuulosta mielettömän vaikealta, tulee siitä sellaista, kun mukaan liitetään käsitteet oikea ja vasen. Aina löytyy joku, jolla on suunnat sekaisin.

Kurssi opetti monia tar-

”Kurssilla saa tuntumaa myös siitä, millaisia ovat armeijan sulkeisharjoitukset. Rivissä vasemmalta Maria Honkanieni, Janne Aro, Milja Viiliäinen, Antton Kinnunen, Josefiina Riihimäki, Reeta Mäkinen, Silva Syri, Lotta Hietalahti, Laura Valttonen, Aino Myllykangas, Laura Barsk, Nea Hautamäki ja Nelli Myllymäki.

7. luokkien ryhmäytymispäivän tekstejä

Ryhmäytymispäivä

Aamulla lähdimme Vattajalle kahdessa eri ryhmässä. Meitä kyllä oli varoitettu kylmästä viimasta ja kosteasta säästä, joten lähestulkoon hautauduin vaatteiden alle. Silti tuli kylmä. Ryhmäytymispäivän ideana oli tutustuttaa oppilaita muihin, joten meillä oli runsaasti joukkuekilpailuja, joissa tarvitsee yhteistyötä. Meille myös pidettiin esitelmä radio-ohjattavista lennokeista. Jokainen kuunteli hiiskahtamatta. Päivän kruunasi varmaankin eväidensyönti ja makkaranpaisto – Koko Vattaja raikui naurun määrästä. Jokaisella oli hauskaa.

Anni, 7A

Eräs tiistai lähdimme koulusta viettämään ryhmäytymispäivää Vattajalle. Siellä tutustuimme armeijan maalilennokkeihin ja myös leikimme jotain muistipeliä ja juorua. Meillä oli myös erilaisia tehtäviä. Paistoimme makkaraa nuotiolla ja leikimme ilmotorjuntatykki-patsaalla. Päivä päättyi iloisesti, koska ei tullut läksyä ja siellä oli muutenkin kivaa.

Matias, 7A

Meillä 7A:lla ja 7B:llä oli ryhmäytymispäivä Vattajalla. Lähdimme aamulla taksilla yläkoulun pihalta. Kun pääsimme Vattajalle, tutkimme paikkaa ja sen jälkeen menimme pelaamaan pelejä, esimerkiksi juorun tapaista leikkiä. Kun lopetimme, lähdimme katsomaan lennokkeja. Kun tulimme sieltä, niin menimme syömään leipää ja makkaraa. Kun olimme syöneet, saimme laput, joissa oli eläinten jalanjälkiä ja muita luontokysymyksiä. Kun olimme tehneet ne, menimme käymään sotilaskodilla. Sen jälkeen odotimme taksia ja lähdimme kotiin.

Noora, 7A

Tiistaina 18.9. menimme ryhmäytymispäivään Vattajalle. Siellä oli ihan mukavaa. Paistoimme makkaraa ja kisasimme erilaisissa tiimikilpailuissa. Lopuksi vierailimme sotilaskodissa.

Sanna, 7B

Pienessä kylässä nimeltä Lohtaja, tiistaina 18.9. 7-luokkalaiset olivat ryhmäytymispäivässä Vattajalla. Habine ry suunnitteli päivän. Leikimme ryhmässä muistileikkejä ja juttelimme mukavia. Teimme luontotehtäviä ja söimme makkaraa. Katselimme pieniä lennokkeja, mutta emme nähneet niiden lentävän. Lopuksi kävimme sotilaskodissa, jossa saimme ostaa jotain, jos halusimme. Siellä oli todella kivaa!

Emma, 7B

Aurinko paistoi, kun jotkut makkaraa paistoi. Kaikki rahaa sai ottaa kauppaan, mutta kukaan ei onneksi tarvinnut pottaa. Siellä lennokkeja katseltiin ja siipiäkin laskettiin. Jo loppui hieno päivä tää, muistoihin tää kyllä jää.

Oskari, 7B

Silja Syri ja Nelli Myllymäki valmistavat makkara-keittoa kenttäolosuhteissa trangialla.

sovitettiin yhdessä. Aiemmin kokemani uusien luokkien ryhmäytymisyritykset eivät ole johtaneet sen kummempaan. Mielestäni turvakursilla olisi paikkansa tässäkin, sillä mikä luo paremmin yhteishenkeä kuin pitkä telttayö ja kipinävuorot?

En näe Suomen joutumista sotaan kovinkaan todennäköisenä, ja harva enää pelkää naapuri-Venäjän hyökkäystä. Kurssi osoitti, ettei armeijan ainoa tarkoitus ole valmistaa kansalaisia sotaan,

vaan myös opettaa selviytymistaitoja ja estää nuorten vieraantumista luonnosta sekä tarjota täysin uudenlaisia kokemuksia. Vaikka viikonloppukurssi on oikean armeijan rinnalla vaatimattomasta, toimii se ainakin minulla varusmiespalveluksen korvikkeena. En kuitenkaan väitä, että erätaidot olisivat täysin hallussa parin treenipäivän jälkeen – voisinkin syventää niitä toisen viikonloppuun aikana.

Lotta Hietalahti

Kurssinjohtaja Terho Tattari johdatti ryhmän polkupyörämarssille. Suuntana oli merenrannan laavu. Perillä viimeisen illan huipensi yhteinen illanvietto makkaranpaistoinen ja lätytkesteineen – sankan hyttysparven ympäröimänä.

Tom Helén opastaa Maria Honkaniemeä ensiaputaidoissa. Sidottavana Josefiina Riihimäki.

peellisiä taitoja, jotka jäävät muutoin helposti oppimatta. Saamamme hätäensiapu-, itsepulustus- ja alkuammusotatavat toimimaan hätätilanteissa – vaikka toivottavasti niitä ei joudu tositilanteissa käyttämään. Jos elvytyistä ja vaahtosamuttimen käyttöä opiskelee vain kirjan sivuilta, voi olla varma, että hädän hetkellä sormi menee suuhun.

Vaikka meillä ei ollut tarkoituksena ryhmäytyä, koostuihan kurssi eri ryhmien kakkosista, syntyi porukkaan hyvä joukkuehenki. Teltan kasaaminen sujui tiimityönä ja kipinävuoroista

Maanpuolustusjärjestöt tiivistämässä yhteistyötään

Maanpuolustuskiltojen Liitto ry (MPKL) piti liittovaltuustonsa syyskokouksen ja sen yhteydessä järjestetyn valtakunnallisen maanpuolustusjuhlan Joensuussa 24.–25.11.2012. Paikallisina järjestäjinä toimivat MPKL:n jäsenyhdistykset Karjalan Poikien Kilta ry sekä Pohjois-Karjalan Prikaatin Kilta ry.

Liittovaltuuston kokous lauantaina 24.11. järjestettiin Joensuun naapurikunnassa Kontiorannan varuskunnassa, jossa toimivat mm. Pohjois-Karjalan Prikaati, Karjalan Sotilassoittokunta ja Pohjois-Karjalan alue toimisto. Pohjois-Karjalan Sotilassoittokunta kokevat lakkautuksen vuoden 2013 aikana ja niiden lakkauttamisen myötä tyhjenee myös Kon-

tiorannan varuskunta-alue. Alue toimisto siirtyy Joensuuhun, sinne perustetaan myös uusi Puolustusvoimien Palveluskeskus.

Liittovaltuuston kokouksessa käsiteltiin tavanomaiset syyskokousasiat: hyväksyttiin tulevan vuoden toimintasuunnitelma ja talousarvio sekä suoritettiin joukko henkilövalintoja. Henkilövalinnoista pohjalaisten kannalta oli merkittävintä, että Vaasan Kiltapiirin puheenjohtaja Per-Elof Boström valittiin uudeksi kaksivuotiskaudeksi liiton hallituksen jäseneksi. Pohjalaisilla on muutoinkin MPKL:n hallinnossa vahva asema, liiton 30-henkiseen valtuustoon kuu-luvat Märten Holmberg (Vaasan Kiltapiiri – Vasa Gillesdistrikt ry), Teuvo Rodén (Pohjanlahden Laivastokilta ry),

Jarmo Seppä (Seinäjoen Sotilaspiirin Kilta ry) ja Ilkka Virtanen (Österbottens Försvarsgrupp – Pohjanmaan Maanpuolustuskilta rf). Lisäksi Timo Koukku (Merenkurkun Kilta ry) on liiton vaalivaliokunnan jäsen.

Sunnuntai 25.11. valtakunnallinen maanpuolustusjuhla järjestettiin Joensuussa Itä-Suomen yliopiston Carelia-salissa. Ohjelmasta voidaan mainita mm. kenraalimajuri Sakari Honkamaan juhlapuhe sekä runsas musiikkiohjelma, josta vastasi Karjalan Sotilassoittokunta musiikkimajuri Petri Junnan johdolla.

Liittovaltuuston kokouksessa ja sen yhteydessä järjestetyssä seminaariosuudessa saivat suuren huomion kolmen keskeisen maanpuolustusjärjestön – Maanpuolustuskiltojen Liiton (MPKL),

Kirjoittaja Kontiorannan varuskunta-alueen portilla sijaitsevan Talvisodan muistomerkin ”Kollaa Vasa” äärellä.

Suomen Reserviupseeriliiton (RUL) sekä Reserviläisliiton (RES) –tiivistyvän yhteistyön suunnitelmat.

Yhteistyösuunnitelmien lähtökohtana on liittojen jatkaminen itsenäisinä liitteinä niin, että erityisesti jäsenpalveluissa ja ulkoisessa viestinnässä asioita hoidettaisiin vastaisuudessa yhä enenevästi yhteisin voimin. Paikallisesti ja alueellisesti tällainen yhteistoiminta on jo nyt jokapäiväistä.

Pisimmälle ovat edenneet suunnitelmat yhteisen jäsenrekisterin aikaan saamiseksi. Järjestelmätöimittajille on

lähetetty tarjouspyynnöt ja niitä käsiteltäneen vielä tämän vuoden aikana. Rekisterissä kullakin liitolla on oma nykyisen kaltainen osionsa, mutta rekisteriä voidaan käsitellä myös yhtenä kokonaisuutena. Viimeksi mainitusta on hyötystä erityisesti päällekkäisten jäsenyyksien tapauksessa.

Reserviupseerit ja reserviläiset ovat usein myös yhden tai useamman killan jäseniä, kiltalaisilla voi samoin olla useita jäsenyyksiä eri aselaji-, joukko-osasto- ja perinnekilloissa. Alustavia keskusteluja on käyty myös

yhteisen jäsenlehden perustamiseksi.

MPKL:n jäsenlehtenä toimii kaksi kertaa vuodessa ilmestyvä Maanpuolustajalehti. Liiton omistuksessa on lisäksi maamme vanhin ja suurin sotilasaikakausjulkaisu Suomen Sotilas.

RUL:n ja RES:n yhteinen jäsenlehti on Reserviläinen-lehti. Yhtenä mahdollisena etenemismuotona on esitetty Reserviläinen-lehden kehittämistä myös MPKL:n jäsenistöä palvelemaan. Toimiva yhteinen jäsenrekisteri mahdollistaisi lehden toimittamisen ja tilausmaksun perimisen moninkertaisen jäsenyyden omaavilta vain yhteen kertaan.

Konkreettisena, jo päätökseen edenneenä yhteistyömuotona on yhteisen valtakunnallisen maanpuolustusjuhlan toteuttaminen ensi vuonna Oulussa. Yhteistyöhankeessa mukana olevat kolme liittoa järjestävät viikonloppuna 22.–24.11.2013 kukin tahollaan hallintoelimiensä (hallitukset, liittovaltuustot) kokouksia. Liittojen yhteinen valtakunnallinen maanpuolustusjuhla on vuorossa sunnuntaina 24.11.2013.

Yhteisellä esiintymisellä haetaan lisää näkyvyyttä sekä liitoille että niiden edistämälle yhteiselle maanpuolustuksen asialle.

Ilkka Virtanen

Kuvasarja Joensuun kokouksesta ja maanpuolustusjuhlasta kirjoittajan verkkopalvelussa <https://picasa-web.google.com/itvirtanen/> MPKL Joensuu

Vaasalaisdelegaatio Teuvo Rodén, P-E Boström, Märten Holmberg ja Ilkka Virtanen Joensuun kaupungin vastaanotolla Eliel Saarisen suunnittelemassa Jugend-kaupungintalossa.

Kuva hallituksen kokouksesta. Äärimmäisenä vasemmalla puheenjohtaja Björn-Olof Heikkilä.

Kristiinanseudun Reserviupseerikerho ry:n syyskokous

Kristiinanseudun Reserviupseerikerho piti syyskokouksensa 07.11 osuuspankin kerhuhuoneessa. Kokouksessa käytiin läpi sääntö- ja määrät asetettiin tulevan vuoden toimintasuunnitelma sisältyä seppelienlaskut ja kunniavartiot sankarihaudoille, kevään pistooliammunnat, osallistumiset iltarasteihin ja mahdollinen syysjotos lähisaaristoon. Piirin hallitukseen valittiin puheenjohtaja ja hänen varapuheenjohtajaksi Juhani Forsström. Muiksi hallituksen jäseniksi valittiin Leif Rätts,

Tapio Heino, Matti Mäntylä, Keijo Hautala ja Martti Heikkilä. Toimintasuunnitelma sisältyä seppelienlaskut ja kunniavartiot sankarihaudoille, kevään pistooliammunnat, osallistumiset iltarasteihin ja mahdollinen syysjotos lähisaaristoon. Piirin hallitukseen valittiin puheenjohtaja ja hänen varapuheenjohtajaksi Juhani Forsström. Muiksi hallituksen jäseniksi valittiin Leif Rätts,

Martti Heikkilä

Sähköt poikki -koulutus

Keski-Pohjanmaan KOTU-yksikön koulutustiloissa Kokkolassa 27.10.2012

Aamuhämärissä kello 9:n mennessä oli kokoontunut vajaan kymmenen hengen aktiivinen ryhmä, uhmaten syksyn noin 8 asteen pakkasta ja ensilumen aiheuttamaa liikkautta, kotu:n toimitiloihin kuulemaan ja keskustelemaan aiheesta, että mitäpä sitten kun on todella Sähköt Poikki?

Koulutuspäällikkö kurssin johtaja Jani Pikkarainen avaa koulutustilaisuuden, kertomalla sähköverkkomme rakenteesta ja siihen kohdistuvista uhkatekijöistä. Kuinka yhteiskunta on varautunut sähkökatkoslanteisiin, sekä kuinka on oma varautumisemme laita tällaisiin tilanteisiin?

Puolenpäivän aikoina käymme aterioimassa alakerran Kiinalaisessa ravintolassa, totesimme että kylä kiinalaisetkin syövät ihan kelvollista ruokaa.

Iltapäivällä oli vuorossa ryhmätyöskentelyt ja niiden purku, jossa pääsimme ihan itse paneutumaan aamu-

Kurssilaiset ryhmätöiden ääressä.

päivällä saamamme materiaaliin ja esittämään omia ajatuksiamme.

Olemme tottuneet siihen, että sähköhuoltomme toimii

luotettavasti, vaikka joskus niitä katkojakin esiintyy. Katkokset ovat olleet onneksemme lyhytaikaisia ja eivätkä ole antaneet aiheita

suurempiin huolestumisiin? Mutta kuinkas sitten, kun katkokset alkavat olla viikon tai jopa pidempiäkin? Tämä on täysin mahdollis-

ta, olemmehan saaneet siitä todisteita jo muutaman vuoden ajalta, kun luontoäiti on näyttänyt voimansa. Myös muunkinlaisiin uhkakuviin

on varautuminen, tahalliset tihutyöt, tehopula eli sietämättömäksi yltynyt sähkönkoulutus, siinäpä muutamia esimerkkejä.

Sähkö on niin keskeinen elementti yhteiskuntamme ja hyvinvointimme ylläpitäjänä, että sen puuttuminen aiheuttaa merkittäviä vaikeuksia myös meidän yksittäisten ihmisten arkeen. Turha on käydä niitä yksilöimään, näin lyhyessä kan-

nanotossa. Mutta kurssilla mukana olleena kehottaisin menemään mukaan tällaisiin tilaisuuksiin ja kuulemaan ja toteamaan asiat ihan oma-kohtaisesti.

Saat jonkinlaisen tuntu-

man vallitsevaan tilanteeseen ja siihen, että et voi olla ulkona todellisuudesta, vaan aiheellista olisi varautua jo ennalta. Jos tällainen pidempi sähkökatkos tapahtuu, niin silloin on hieman liian myöhäistä varustautumiseen, on vain tultava toimeen mitä on käteen jäänyt.

Tekstiä ja kuvaa

Eero Muhonen

MilFight-perustekniikka-leiriltä kevään jatkokurssille

Tuttuun tapaan järjestetään tammikuussa MilFight-perustekniikkaleiri. Viikonvaihteen aikana käydään oleelliset perustekniikat läpi, jolloin on mahdollista osallistua aiemmin harjoitteluiden kanssa aina toukokuun loppuun saakka kestäväälle MilFight-jatkokurssille.

Harjoituksia rennossa treeniporukassa on viikoittain neljä, jolloin jokainen voi räätälöidä omaan aika-tilaan sopivan harjoitusrytmin. Maanantai- ja perjantai-iltoina harjoitellaan mattotekniikoita ja keski-
viikko- sekä sunnuntaitreenit pyhitetään itsepuolustus- ja pystytteknioihin. Mikäli ei ole mahdollisuutta jatkaa säännöllistä harjoittelua, toimii leiriviikonloppu yk-

Nyrkki kuvaa tahtoa ja salama tehoa!

sinkin hyvänä itsepuolustuskurssina.

Kevään kurssihan voisi olla vaikka hyvä joululahjavinkki. Tule ja totea 19.–20.1. miksi saamassamme palautteessa todetaan ”itsepuolustustekniikat juurtuvat takuuvarmasti lihasmuistiin”.

Teksti ja kuvat Hannu Maunula

Potkutehoa haetaan tyynyharjoitteilla

Mattotekniikat pohjautuvat judon ne-wazaan

Etukäden suorassa rystyset uppoavat kohteeseen.

SUOMENSEJÄN

Osuuspankki

Pyhäjärvi Haapajärvi p. 010 257 6501

SÄHKÖINEN KUNTOKORTTI - käytännön työkalu juuri sinulle!

Reserviläisurheiluliiton verkkopalvelussa osoitteessa www.resul.fi/kuntokortti on kaikille

Reserviläisliiton, Suomen Reserviupseeriliiton sekä Maanpuolustuskiltojen liiton jäsenille mahdollisuus ottaa käyttöön sähköinen kuntokortti. Tämän palvelun avulla voi henkilö seurata omaa liikunta-aktiivisuuttaan merkitsemällä korttiin päivittäiset kuntoilu- ja ampuasuorituksensa.

Sähköisen kuntokortin käyttö on käyttäjälleen maksutonta!

Oman liikunta-aktiivisuuden seuraamisen lisäksi palvelu tarjoaa tietoa mm. ravitsemuksesta ja liikunnasta sekä harjoittelusta ja lihashuollosta. Lisäksi palvelussa on ampuapäiväkirja, jonka voi tulostaa ja todistaa tällä tavalla ampuma-aktiivisuutensa mm. viranomaisille.

Lähde kuntoilemaan ja harrastamaan reserviläisliikuntaa heti vuoden alusta,

näin varmistat itsellesi diplomin ja tuotepalkinnon!

Reserviläisurheiluliitto palkitsee kaikkia aktiivisia käyttäjiä v. 2013 seuraavasti: vähintään 150 peruskuntopistettä kirjannut henkilö saa diplomin, vähintään 250 peruskuntopistettä saavuttanut maanpuolustaja saa diplomin ja vyötärönympärysmittanauhan.

Seuranta tapahtuu sähköisen kuntokortin avulla. Kunniakirja ja vyötärönympärysmitta toimitetaan perusyhdistyksen tai piirin avointa hakemusta vastaan. Hakemuksesta pitää ilmetä henkilön saavuttama pistemäärä.

HUOM! Mikäli olet useamman perusyhdistyksen jäsen, päättää itse, minkä yhdistyksen nimiin kirjaat kuntoilusuorituksesi, tätä päätöstä ei voi muuttaa toimintavuoden aikana! Mikäli sinulla on kysyttävää, ota yhteyttä liiton toimistoon.

Maahanviennin jälkeen kohdehenkilö on hallittava maassa.

Asiakkaat löysivät Taistelijan voimankäyttökurssin

Viime keväänä toteutui ensimmäistä kertaa Taistelijan voimankäyttökurssi, jolle osallistui väkeä ryhmän verran. Syksyllä toteutunut kurssi veti voimankäytöstä kiinnostuneita reserviläisiä jo hienosti joukkueellisen. Tämä takaa, että tapahtuma

tulee myös jatkossakin sisältämään Pohjanmaan kevään ja syksyn kurssikalenteriin. Sisältö rakentuu yksityisen turva-alan voimankäyttö- tekniikoiden pohjalle, johon on lisätty runsaasti pari- ja partiotekniikkaharjoitteita. Harjoituksiin kuuluu kulje-

tus- ja hallintatekniikoita, maahanviennit, käsirautojen käyttö ja aggressiivisen kohdehenkilön hallinta. Kukin kurssi toteutetaan hiukan erilaisina, jolloin niistä saadaan aina uusia valmiuksia. Lisäksi ne täydentävät erinomaisesti Kohteensuojaus 2

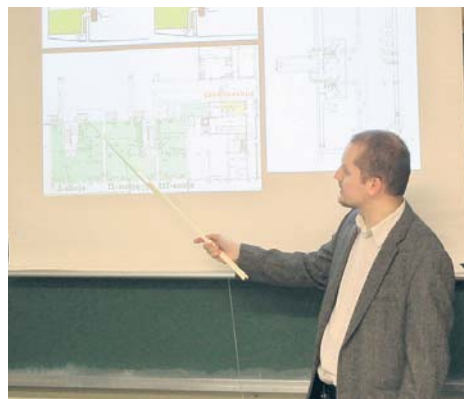
-harjoitusta, jonka teemana on kohdehenkilön kohtaminen.

**Teksti ja kuvat
Hannu Maunula**

Poimintoja kilpailukalenterista 2013

Kilpailu paikkakunta ajan-kohta vastuuhenkilö: **Ampumahiito** Loviisa 16.-17.2. Häkan Karlsson, **TA-talvikilpailu** Säköylä 22.-24.2. Eric Raunio, **Pistooliampumahiito** Riihimäki 23.2. Pekka Syvätere, **Talvikilpailu** Janakkala 24.2. Hannu Rantala, **Talvijotos** Vesanto 2.-3.3. Topi Simonen, **Reserviläispilki** Kangasniemi 23.3. Pirkka Juntunen, **Ilma-aseet** Alavus 9.-10.3. Aarno Alahonkola, **Sotilastaitokilpailu** Sodankylä 5.-7.4. Kai Leinonen, **Pistooliam-**

pumajuoksu Ähtäri 8.6. Veikko Hallila, **Neliottelu** Ähtäri 9.6. Veikko Hallila, **Vakiokivääri 300 m** Oulu 15.6. Sakari Ranta, **Palvelusammunnat** Keuruu 13.7. Jarmo Siltanen, **SRA-amp.mestaruus** Syndalen 26.-28.7. Isto Hyryläinen, **RUL ampumamest** Mikkeli 17.-18.8. Pirkka Juntunen, **RES ampumamest** Pirkkala 17.-18.8. Juha Moilanen, **Häyhä TA -kilpailu** Puhkajärvi 15.-18.8. Eric Raunio, **Falling Plates** Vesivesi 31.08. Pertti Lind.

Johan Irjala håller föredrag om befolkningsskyddet på Jakobstadsnejdens reservisters höstmöte.

Makkonen hukassa! – Pohjanmaan maakuntakomppanian Virka-apukurssi VIRVEN kera

Pohjanmaan poliisilaitokselta jalkautuivat komisario Mika Jylhän johdolla ylikonstaapelit Martti Korkia-vuori ja Jukka Kero jatkaamaan Virka-apukoulutusta ja alue-etsinnän teemaa 26.-28.11. Maalahdessa. Viikonvaihteen oppimistavoitteena oli viranomaisverkon päätelaitteen hallinta. Harjoitus oli jatkoa sekä poliisin että Pohjanmaan KOTU-yksikön pitämille alue-etsintäharjoituksille. Kurssipaketti oli käytännönläheinen ja kokonaisuus palveli hyvin myös johtamisharjoituksena.

"Kalustosulkeisilla" perehdyttiin laitteiston ominaisuuksiin ja käyttöön paikantamalla sijaintia ja lähettämällä koordinaatteja. Etäisyyskiesien ja matkan määrittämiseen haettiin rutiniina myös suunnistusradalta. Vaihe oli tärkeä, koska hankittu osaaminen testautui päätöspäi-

vän sovelletussa "Makkoscase"-harjoituksessa. Poliisin kouluttajien toimesta oli testivaiheeseen muodostettu etsinnän johtopaikka, missä reaaliaikaisena seurattiin etsintäryhmien liikkumista poliisin kenttäjärjestelmällä (POKE). Ryhmät raportoivat maastoetsintänsä edistymisestä ja johtopaikka tarken-

si toimintaa lisätehtävillä. Pohjanmaan KOTU-yksikön vänrikki Jenni Ervasti kirjasi ilmatorjuntävänrikin huolellisuudella tilanteet ja sai tuntumaa myös johtopaikkatyöskentelyyn.

Tarpeellisia kokemuksia saatiin myös puolustusvoimien ja poliisin kaluston yhteensovittamisesta. Har-

joituksen lopussa oppiminen varmennettiin käymällä kullekin ryhmälle etsinnän kulku vaihe vaiheelta läpi sekä POKE-järjestelmässä että kirjattuina tilanteina.

Pohjanmaan komppanian jäsenet osoittivat jälleen kykynsä johdettuun mutta itsenäiseen toimintaan. Toki kertaavaa koulutusta tullaan tarvitsemaan laitteiston kehittymisenkin myötä. Jatkoaihetta suunniteltaessa päädyttiin teemaan "etsintä hankalissa oloissa pimeällä". Kurssin päätteeksi Martti Korkia-vuori tiivisti kokemuksen:

"Mukana on ollut erittäin motivoitunut joukko, mikä on todella käyttökelpoinen tehokkaan etsinnän suorittamiseen".

Ai niin ... hukassa ollut Makkonenkin löytyi!

**Teksti ja kuva
Hannu Maunula**

Herra Makkonen ... nähty viimeksi Mobergenin alueella!

Taktisille kiväärikursseille myös laina-aseilla!

Ensi vuonna järjestetään kuluneen kauden tapaan it-selataavaa kertatulikivääriä omistamattomillekin mahdollisuus osallistua jokaisen sotilaan perustaitoihin kuuluvaan koulutautumiseen. Erityisesti maakuntakomppanioihin sijoitetut ovat käyttäneet tätä mahdollisuutta hyväkseen.

Teemat sisältävät aseenn turvallisen peruskäytön ohella toimintataktiikkaamme kuuluvien osaamisvelvoitteiden harjoittelua.

Uusille harrastajille suunnataan neljä kurssiviikonloppua ja ”perusputken” läpikäyneet voivat jatkaa Taktinen kivääri 5 ja 6-kursseilla. Vaikka kunkin kurssin

Hetki ennen kulman haltuunottoa.

”Brothers in Arms”

oppisisältö on yhdenmukainen, toteutetaan jokainen tapahtuma aina hivenen erilaisena. Jokaisen pidetyn

kurssin kokemukset päivittävät aina seuraavan sisällön. Tuoreudesta kertoo erään kurssilaisen kommentti:

”Olen osallistunut kuusi kertaa Taktinen kivääri 2:lle ja aina on tullut jotakin uutta opittavaa!”

Oppimispolku on siis ääretön tälläkin sektorilla.

**Teksti ja kuvat
Hannu Maunula**

Tarkka-ammuntaa pienoiskiväärillä vuonna 2013

Tarkka-ammunta mielletään useimmiten ainoastaan suurikaliberisilla aseilla pitkiltä matkoilta tapahtuvaksi ammunaksi. Todellisuudessa jopa sotilaskäytössä on optiikalla varustettuja pienoiskiväärejä, joita käytetään erikoisoperaatioissa.

Pienoiskiväärin sopivat myös erinomaisen hyvin tarkka-ammunnan harjoitteluun. Kun ampumaetäisyydet vaihtelevat 25–200 metrin välillä niin käytännössä ampujan ja hänen parinaan toimivan tähtäjäjän on hallittava kaikki ne taidot, kuin varsinaisessa tarkka-ammunnassa. Suurimmat erot ovatkin aseenn rekyyliässä, laukaussänessä ja patruunoiden hinnassa.

MPK:n Pohjanmaan koulutus ja tukiyksikkö on järjestänyt Tarkka-ampujakursseja pienoiskiväärillä. Kurssilaisella tulee olla oma ase. Kurssilla aseenn omistajalla on mahdollisuus ottaa tähtäjäjäkseen toinen henkilö, jolla ei tarvitse olla omaa asetta. Tapahtuma tarjoaakin hyvän mahdollisuuden osallistua isä-poika tai aviopuolisoparina.

On ollut mielenkiintoista havaita, että mukana on ollut myös useita harrastajia, jotka ovat ampuneet isoilla aseilla jo vuosia kilpailussa. Pienoiskivääri tarjoaakin samoja haasteita kuin iso ase ja ammunnat on helppo

toteuttaa tavallisella ampu-maradalla. Kiinnostus uusiin kursseihin on jatkunut ja vuonna 2013 järjestetään pienoiskiväärillä nousujohteiset kurssit 1 - 3.

Kurssien sisältöä on kehitetty vuosien varrella ja esimerkiksi tuliasematoimintaa harjoitellaan ensiksi simulaattorilla luokkatilassa, jossa parin optiikoiden näkökentät heijastetaan videotykillä seinälle koko luokan arvioitavaksi.

Ykköskurssilla tarkka-ammuntaa esitellään hie-man laajemmin ja mitataan luodin lähtönopeudet omalle aseelle ja laaditaan tarvittavat ballistiset taulukot.

Kakkoskurssilla oppilaille esitetään todellinen videoharvinaisuus; tarkka-ampujalegenda Simo Häyhän haastattelu. Simon toiveen mukaisesti filmin saa näyttää vain koulutetuille tarkka-ampujille. Simon toivetta on noudatettu ja kakkoskurssilla taso onkin jo sellainen, että filmi voidaan esittää.

Kakkoskurssin käynyt voi lunastaa tarkka-ampujan mustareunaisen hihamerkin. Kolmoskurssilla suoritetaan tarkka-ampujan tasokoe. Kokeen perusteella voi saada tarkka-ampujamerkin kultaisella- tai pronssisella reunuksella.

Teksti ja kuvat

Pauli Salo

Tarkka-ampujapari etenemisharjoituksessa kakkoskurssilla.

Aseiden ja optiikan ei tarvitse olla huippulaatua. Ampujat tarkistavat kohdistusta 150 metrin etäisyydeltä.

Tarkka-ampujapari etsii ammuttavia maaleja tilanteenmukaisessa tehtävässä.

Onnittelemme!

2013

Reserviläiset Keski-Pohjanmaan Piiri

50 v

Ahonen Ismo Petri Pietarsaari 24.12.
Artismaa Rainer Valentin Kiuruvesi 28.8.
Brandt Paul Christer Kokkola 22.12.
Furu Börje Ingvald Tunkkari 21.12.
Grön Torolf Eugen Överpurmo 30.4.
Hannula Ahti Tapani Sievi As 13.5.
Hauta-Aho Rauno Antero Kokkola 6.8.
Hyyppä Timo Pekka Kälviä 16.11.
Kinnunen Matias Perho 4.3.
Kolppanen Reijo Eino Vilhelm Kalajoki 20.3.
Pesonen Martti Helsinki 30.3.
Pikkarainen Einari Haapajärvi 9.12.
Sjö Mats Johan Överpurmo 2.2.
Suvanto Pasi Veikko Kalajoki 22.4.
Uusivirta Yrjö Antero Nivala 9.4.

60 v

Boren Jukka Kalervo Ruotsalo 22.1.
Halonen Osmo Johannes Haapajärvi 29.9.
Hannula Heikki Sakari Kälviä 7.12.
Harjula Eero Pekka Tapio Kärsämäki 7.9.
Jokisuu Toivo Evijärvi 28.4.
Jouhki Ilkka-Matti Tapio Helsinki 20.9.
Laurila Reijo Antero Nivala 13.1.
Lepola Antti Ilkka Oksava 3.12.
Leväniemi Ahti Kokkola 9.5.
Liias Kauko Kalajoki 9.12.
Lindell Osmo Kokkola 10.11.
Luoma Pekka Olavi Eskola 13.7.
Minkkinen Kalle Olavi Kalajoki 11.7.
Mäki Timo Matti V Pyhäkumpu 14.9.
Palola Tuomo Yrjö Kalajoki 27.5.
Pöllänen Matti Kruunupyy 5.9.
Rimpeläinen Vesa Kälviä 5.7.
Sundvik Greger Larsmo 18.2.
Toijala Markku Juhani Kokkola 19.1.
Tuominen Jorma Tapio Haapajärvi 17.8.
Vähäsyrinki Martti Nivala 18.8.

70 v

Alasuvanto Esa Tynkä 28.6.
Keskitalo Eino Viljami Kärsämäki 25.5.
Kupila Pertti Matti Kokkola 30.4.
Pokela Ismo Olavi Kokkola 28.4.
Sundström Jens Karleby 19.7.
Suni Lassi Kalajoki 12.4.
Uusi-Rauva Matti Tuomas Lohtaja 8.4.
Viitasalo Erkki Vilho Kiiskilampi 16.11.

80 v

Annala Heikki Valfrid Kokkola 9.1.
Halkosalmi Alpo Pyhäsalmi 12.10.
Kärjä Pentti Johannes Kalajoki 15.8.

85 v

Palosaari Pentti Johannes Kokkola 13.12.

95 v

Jaakola Urho Nivala 23.7.

Vaasan Reserviupseeripiiri – Vasa Reservofficersdistrikt ry

95 v

Gros Karl V premiärlöjtnant 18.2. Vasa Reservofficersklubb

90 v

Saunamäki Yrjö luutnantti 8.3. Vaasan Reserviupseerikerho

85 v

Estlander Nils premiärlöjtnant 17.4. Vasa Reservofficersklubb
Pietilä Björn premiärlöjtnant 26.5. Vasa Reservofficersklubb

80 v

Tirkkonen Tauno luutnantti 20.3. Vaasan Reserviupseerikerho

75 v

Lemberg Pentti yliluutnantti 5.2. Vaasan Reserviupseerikerho
Hangassalo Eero luutnantti 22.3. Pietarsaaren Reserviupseerikerho

70 v

Hudd Jarmo yliluutnantti 17.1. Vaasan Reserviupseerikerho
Sirkka Mikko kapteeniluutnantti 3.2. Vaasan Reserviupseerikerho
Hakkarainen Sakari yliluutnantti 4.3. Vaasan Reserviupseerikerho
Forsbacka Olavi vänrikki 9.3. Pietarsaaren Reserviupseerikerho
Boström Per-Elof major 15.5. Kristiinanseudun Reserviupseerikerho

60 v

Kauppinen Marfku kapteeni 14.1. Vaasan Reserviupseerikerho
Louhi Hannu yliluutnantti 4.4. Kaskisten Reserviupseerikerho
Kupari Esa luutnantti 30.4. Vaasan Reserviupseerikerho

50 v

Johansson Sören löjtnant 24.2. Jakobstads Reservofficersklubb
Lahti Seppo vänrikki 1.3. Vaasan Reserviupseerikerho
Rönnlund Kaj kapten 19.4. Vasa Reservofficersklubb
Estlander Martin fänrik 13. 5. Vasa Reservofficersklubb

Tietolähde: RUL/jäsenrekisteri .rl.

Reserviupseeriliitto

90 v

Niemelä Kalervo, Kannus 30.9.

80 v

Salmela Hannu, Kokkola 14.1.
Hietala Veikko Armas, Sievi 7.3.
Sytelä Heikki Kalervo, Nivala 5.12.

70 v

Hirviniemi Esko, Haapajärvi 6.1.
Olli Valtteri, Nivala 11.2.
Jämsä Osmo Tapio, Toholampi 5.3.
Perkiö Juhani E, Ylivieska 6.3.
Hintikka Kari, Haapajärvi 21.3.
Hannula Matti Esko Uolevi, Kälviä 22.4.
Utriainen Oiva Kalevi, Kalajoki 26.7.
Niemi Osmo Antero, Kannus 20.5.
Vikkunen Paavo Vilhelm, Kokkola 15.9.
Seppä Pentti, Nivala 1.12.

60 v

Juola Vesa Päiviö, Maliskylä 11.1.
Nissi Jarmo, Kokkola 2.4.
Sillanpää Mikko Sakari, Oulainen 9.4.
Havela Veli-Pekka, Kaustinen 2.2.
Turunen Jorma Kalevi, Reisjärvi 18.3.
Koskinen Markku, Kokkola 24.6.
Seppälä Seppo, Nivala 1.7.
Kuivaniemi Matti T, Haapajärvi 5.8.
Hyvönen Matti Elias, Pyhäsalmi 9.9.
Heikkinen Pentti, Haapajärvi 8.12.

50 v

Karsikas Juha Tapio, Nivala 23.1.
Kinnunen Veli-Pekka, Lohtaja 23.2.
Niskala Markku Juhani, Nivala 31.3.
Nikkari Mikko Kalervo, Hillilä 25.6.
Vihriälä Ilkka Johannes, Kokkola 7.8.
Viljasalo Juha Tapani, Ylivieska 3.10.

Keski-Pohjanmaan Meripuolustajat ry

40 v

Jukka Ristiluoma, Kokkola 10.11.

50 v

Vesa Toivanen, Kokkola 5.8.
Ilkka Vihriälä, Kokkola 7.8.
Petri Ahonen, Pietarsaari 24.12.

60 v

Kenneth Bäckstöm, Kokkola 28.4.
Risto Pouttu, Kannus 6.9.

POHJANMAAN KOULUTUS- JA TUKIYKSIKÖN KURSSEJA VUONNA 2013

– Milfight perustekniikkaleiri	19.–20.1.2013	– Tarkka-ammunta pienoiskiväärillä I	6.–7.4.
– Milfight jatkokurssi (kevätkausi)	2.1.–31.5.	– PAUHA 2013	12.–14.4.
– Lentäminen harrastuksena	15.1.	– IDPA-ammunnan peruskurssi	27.–28.4.
– MPK:n kouluttajan tutkinto (op.jaksot 1ja2)	12.–13.1.	– Taktinen kivääri II	4.–5.5.
– Talviliikenteenohjaus	27.1.	– Taktinen kivääri V	11.5.
– Taistelijan voimankäytön perusteet	2.2.	– Tarkka-ammunta pienoiskiväärillä II	25.–26.5.
– PV:n B-ajolupakurssi	3.2.	– SRA-ammunta sekä Perinneaseammunta jatkuvat	
– Överlevnad / vinter	15.–17.2.	jälleen keväällä erillisen aikataulutuksen mukaisesti.	
– MPK:n kouluttajan tutkinto (op.jakso 3)	23.–24.2.	– Cooper-testit, alkuvuoden alustavat ajat ovat	10.1. ja 12.2.
– Taktinen kivääri I	29.–30.3.		

Maanpuolustuskoulutus – Turvallisuutta yhdessä
Försvarsutbildning – Säkerhet tillsammans

LÄNSI-SUOMEN MAANPUOLUSTUSPIIRI
POHJANMAAN KOULUTUS- JA TUKIYKSIKÖ

Maanpuolustuskoulutusyhdistys
(MPK) PL 22, 65101 Vaasa
(Wolffintie 35)
Pohjanmaan Koulutus- ja
tukiyksikön päällikkö
Juha Ala-aho, gsm:040 756 9960
juha.ala-aho@mpk.fi www.mpk.fi

KESKI-POHJANMAAN KOTU-YKSIKÖN KOULUTUSTARJONTA 1.1.–30.4.2013

1. Puolustusvoimien tilaama sotilaallinen koulutus

Kohteensuojauharjoitus ja -ammunta / PAUHA 2012	13.–14.4.	Lohtaja
ITKK-kurssi / PAUHA 2013	12.–14.4.	Lohtaja
PST-kurssi / PAUHA 2013	12.–14.4.	Lohtaja

2. Sotilaallisia valmiuksia palveleva koulutus

Koulutuksen johtoryhmän täydennyskoulutus	1.1.–16.12.	Kokkola
Kokkolan KOTU-osaston täydennyskoulutus	1.1.–16.12.	Kokkola
Lesti- ja Perhonjokilaaksojen KOTU-osaston täydennyskoulutus	1.1.–16.12.	Kannus
Kalajokilaakson KOTU-osaston täydennyskoulutus	1.1.–16.12.	Ylivieska
Kuljetusosaston täydennyskoulutus	1.1.–16.12.	Kokkola
SRA-lisäammunta	1.2.–30.11.	Pedersöre
Pataljoonan tiedustelu	16.2.	Kokkola
Ase- ja ampumakoulutus	1.3.–15.10.	Pyhäjärvi
VUORI-johdon perehdytys	1.3.–19.9.	Haapajärvi
Talvisodan muistohiito	9.3.	Kälviä
Sotilaskuljettajien jatkokurssi	22.–24.3.	KALPR
Kuljetustoiminta / PAUHA 2013	12.–14.4.	Lohtaja
Perustamistoiminta / PAUHA 2013	12.–14.4.	Lohtaja
KRH:n tasotoimintakurssi / PAUHA 2013	13.–14.4.	Lohtaja
Ase- ja ampumakoulutus	20.4.	Lestijärvi
Reserviläispäivä	21.4.	Haapajärvi
Ase- ja ampumakoulutus Karin Panos	28.4.	Haapajärvi

3. Varautumis- ja turvallisuuskoulutus

Jäsenjärjestöjen perehdytyskoulutus	1.1.–16.12.	Kokkola
Kenttämuonituksen valmiustoiminta	1.1.–16.12.	Kokkola
Peruspalvelukuntayhtymä Kallion itsepuolustuskoulutus	9.1.–27.3.	Nivala
KOTU-johdon koulutuspäivä	19.1.	Kokkola
Sotilaskotitoiminta tutuksi	26.1.	Kokkola
Hätäensiapukurssi	2.2.	Lestijärvi
Verkkoturvallisuuden perusteet	9.2.	Kokkola
PAUHA 2013 -perehdytyskoulutus	12.2.	Kokkola
Naisten talvitoimintakurssi	9.–10.3.	Kokkola
Kouluttajana nuorten kursseilla	13.3.	Kokkola
Kouluttajana nuorten kursseilla	14.3.	Nivala
KOTU-yksikön hätäensiapukurssi	23.3.	Kokkola
Nuorten maastokurssi / PAUHA 2013	12.–14.4.	Lohtaja
Ensihoito maasto- ja poikkeusolosuhteissa / PAUHA 2013	12.–14.4.	Lohtaja
Sotilaskotitoiminta poikkeusoloissa / PAUHA 2013	12.–14.4.	Lohtaja

06-723 5477

Pietarsaari

PRISMA-CENTER

Jakobstad

KONTTORIPISTE

Asianajotoimisto
Ristikangas &
Kinnunen Oy

Vaasanpuistikko 18, 65100 Vaasa
p. (06) 312 0250

**HUOM! Tarkistakaa
osoitetietonne!**

**Muista myös
www.kpmaanpuolustajat.fi**

POHJANMAAN MAANPUOLUSTAJA

Keski-Pohjanmaan
Maanpuolustajien
piirin ja Vaasan
Reserviupseeri-
piirin tiedotus- ja
jäsenlehti.

Päätoimittaja:

Heikki Pääjärvi,
Lähdetie 4,
68600 Pietarsaari,
puh. 06 – 724 6333,
040 519 9955,
e-mail: paajarvi@multi.fi

Lehtityöryhmä:

Raimo Latvala,
Heikki Pääjärvi,
Markku Takala ja
Kimmo Tastula.

Lehden talous:

Rauno Hauta-aho
Ajurintie 28
67100 Kokkola
puh. 040–581 7412
e-mail:
rauno.hauta-aho@sok.fi

Pankki

Nordea Kokkola
106530–204150

Paino:

Keski-Pohjanmaan Kirjapaino Kokkola
Painos: 6 000 kpl

**Seuraava
Pohjanmaan
Maanpuolustaja
1/2013: maaliskuu.
Aineisto 13.3.2013**

Osoitteenmuutokset:

RES ja RUL:
Jäsensihteeri
Virpi Kukkonen
(MPY Oy)
Puh (09) 4056 2011,
fax (09) 499 875
Sähköposti:
jasenasiat@rul.fi

Autojoukkojen Kilta
Ari Olli 050 375 4257
ari.oli@kolumbus.fi

Kokkolan meriosasto
Jari Kivioja 050-5311463

Sivunvalmistus
Päivi Kultalahti

Länsi-Suomen
maanpuolustuspiirin
piiritoimisto
Keski-Pohjanmaan
koulutus- ja tukiyksikkö,
yhteystiedot takasivulla

MAANPUOLUSTUSKOULUTUSYHDISTYS
FÖRSVARUTBILDNINGSFÖRENINGEN

UUTISIA KESKI-POHJANMAAN KOULUTUS- JA TUKIYKSIKÖSTÄ

MPK:n toimintaedellytykset varmistettu vuodelle 2013

Hallituksen eduskunnalle syyskuussa toimittamassa talousarvioesityksessä maanpuolustusjärjestöjen ja MPK:n toimintaan osoitettuja varoja pienennettiin 150 000 €. Vaikka summa vaikuttaa pieneltä, olisi sillä ollut erittäin suuri merkitys MPK:n toiminnalle. Helpotusta tilanteeseen saatiin hallituksen marraskuun loppupuolella laatimassa talousarvion täydennyksestä, jonka mukaan puolustusvoimien toimintamenoista voidaan siirtää 200 000 € maanpuolustusjärjestöjen tukemiseen. Hienoa, että päättäjät ovat ymmärtäneet MPK:n ja maanpuolustusjärjestöjen työn merkityksen maanpuolustustahdon ja -taidon ylläpitäjinä. Tästä on hyvä jatkaa alkavan vuoden haasteisiin!

Huomionosoituksia ja ylennyksiä KOTU-yksikössä

MPK:n 19. vuosijuhlaa vietettiin Pietarsaareissa 16.11.2012. Tilaisuudessa palkittiin vuoden kouluttajana Marcus Holmqvist (Pietarsaari) ja toimijana Hannu Korhonen (Kokkola). Lisäksi tilaisuudessa palkittiin MPK:n ja Keski-Pohjanmaan Maanpuolustajien Piiri ry:n ansiomitaleilla yksikön toiminnassa ansioituneita aktiiveja. Tiedot palkituista löytyy toisaalta tässä lehdessä.

Vaasan Reserviupseeriin vuosikokouksessa 21.11.2012 palkittiin RUL:n hopeisilla ansiomitaleilla yksikkömme aktiiviseen kouluttajajakaartiin kuuluvat Johan Nygård, Kari Rönqvist ja Rodney Strandvall.

Itsenäisyyspäivänä yksikön kouluttajista ylennettiin kapteeniksi Erkki Laide (Kaustinen), yliluutnantteiksi Pertti Erkkilä (Pyhäjärvi) ja Patrik Lindholm (Pietarsaari), ylivääpeliiksi Perttu Tunkkari (Veteli) ja alikersantiksi Mika Perttula (Kannus).

Lämpimät onnitukset kaikille palkituille ja ylennetyille!

Vuoden 2013 koulutustapahtumat löytyvät MPK:n kotisivuilta

Vuoden 2013 koulutustapahtumat löytyvät MPK:n kotisivujen koulutuskalenterista. Koulutuskalenterin käytettävyyttä on parannettu syksyn aikana, minkä vuoksi mm. kurssien sisältöä koskevien tietojen selvittäminen on aiempaa helpompaa.

Alkuvuosi tuo uudentyyppistä koulutusta mm. verkkoturvallisuudesta, pataljoonan tiedustelusta ja naisten maastotaidoista. Lisäksi sotilaskotitoiminnasta kiinnostuneille naisille järjestetään Sotilaskotitoiminta tutuksi -kursseja yhdessä Kokkolan Sotilaskotiyhdistyksen kanssa. Koulutustarjonnasta löytyy toki myös perinteisiä koulutustapahtumia

Pataljoonan tiedustelua käsittelevä kurssi järjestetään helmikuussa Kokkolassa.

Kenttämuonituksen kouluttajana ja kehittäjänä kunnostautunut alik (res) Hannu Korhonen palkittiin vuoden toimijana.

kuten Kälviän Reserviläiset ry:n kanssa järjestettävä Talvisodan muistohiihto.

Aiempien vuosien tapaan POHMAALTSTO ja PPOHMAALTSTO maksavat maakuntajoukkojen reserviläisten kurssimaksut valvonta-alueillaan järjestettävien sotilaallisia valmiuksia palvelevien kurssien osalta.

PVMOODLE -verkko-oppimisympäristö tarjoaa uusia mahdollisuuksia

MPK on mukana puolustusvoimien uudessa verkko-oppimisympäristössä PVMOODLEssa, joka otetaan MPK:n koulutuskäyttöön ensi vuoden aikana. Tavoitteenamme on hyödyntää verkko-opetusta ainakin yksikkömme kouluttaja- ja johtajakoulutuksessa. Tulevaisuudessa kykenemme

Rannikkojalkaväkikouluttajana kunnostautunut ltn (res) Marcus Holmqvist palkittiin vuoden kouluttajana.

verkko-opetuksella vähentämään lähiopetuksessa toteutettava teoriakoulutuksen määrää ja siten luomaan painopistettä enemmän case-tyyppiseen koulutukseen ja soveltavaan harjoitteluun.

PVMOODLEn käyttäjiksi voivat kirjautua 15 vuotta täyttäneet Suomen kansalaiset. Voit käydä kirjautumassa ko. oppimisympäristöön osoitteessa www.pvmoodle.fi.

Monipuolista kouluttajakoulutusta kevään aikana

Yksikön johtohenkilöstön ja paikallispiiriliiköiden koulutuspäivä järjestetään tammi-kuussa Kokkolassa. Tilaisuudessa annetaan perusteet yksikön koulutustapahtumien toteuttamisesta vuonna 2013 ja koulutustapah-

tumien suunnittelusta vuoden 2014 osalta. Lisäksi POHMAALTSTO kertoo ajankohtaisista vapaaehtoista maanpuolustuskoulutusta koskevia asioita.

MPK:n sotilaskouluttajia koulutetaan kahdella kurssilla kevään aikana. MPK järjestää yhteistoiminnassa RUK:n kanssa joukkueen kouluttajakurssin, joka toteutetaan verkkokoulutuksena PVMOODLEssa ja lähiopetuksena RUK:ssa 15.-17.2. ja 19.-21.4.2013. Koulutus toteutetaan puolustusvoimien tilaamana sotilaallisena koulutuksena. Ryhmätason kouluttajakoulutus toteutetaan puolustusvoimien kertausharjoituksena RUK:ssa 18.-22.3.2013.

Joukkueen kouluttajakoulutuksen suorittaneille voidaan esittää puolustusvoimien reservin kouluttajan 2-tason oikeuksia ja ryhmätason kouluttajakoulutuksen suorittaneille 1-tason kouluttajaoikeuksia. Ainoastaan kouluttajaoikeudet saaneet kouluttajat voivat toimia kouluttajina puolustusvoimien tilaamassa sotilaallisessa koulutuksessa.

Yksikön jäsenille järjestetään Häätänsi-apukurssi maaliskuussa. Päivän kestävällä kurssilla osallistujat suorittavat SPR:n hätäensiapukortin, joka on voimassa EU:n alueella kolme vuotta. Koulutukseen voidaan ottaa mukaan myös MPK:n jäsenjärjestöjen jäseniä, mikäli avoimia paikkoja jää.

Lisäksi nuorten turvakurssien kouluttajatehtävistä kiinnostuneille reserviläisille järjestetään perhetyöskoulutusta maaliskuussa. Koulutustapahtumasta on lisätietoa toisaalla tässä lehdessä.

Kaikki edelle mainitut koulutukset ovat yksikön jäsenille maksuttomia.

Kiitokset päättävästä vuodesta

Haluun kiittää kaikkia tänä vuonna MPK:n harjoitusten ja koulutustapahtumissa johto-, koulutus- ja tukitehtävissä toimineita aktiiveja sekä kaikkia osallistujia.

Toivotan kaikki tervetulleiksi koulutustapahtumiimme myös ensi vuonna. Uskon että koulutustarjontamme tarjoaa haasteellisia ja mielenkiintoisia kursseja reserviläisille ja turvallisuudesta sekä varautumisesta kiinnostuneille kansalaisille!

Hyvää joulua ja menestystä ensi vuotta 2013!

Jukka Torppa

Piiripäällikkö ja Keski-Pohjanmaan KOTU-yksikön päällikkö

Länsi-Suomen maanpuolustuspiirin piiritoimisto

Piiripäällikkö

Jukka Torppa

p. 040 485 4744

jukka.torppa@mpk.fi

lansi-suomi@mpk.fi

Torikatu 40, 5. kerros

Koulutussihteeri

Rhea Nykvist

p. 0400 395 909

rhea.nykvist@mpk.fi

67100 KOKKOLA

Keski-Pohjanmaan koulutus- ja tukiyksikkö

Yksikön päällikkö

Jukka Torppa

p. 040 485 4744

jukka.torppa@mpk.fi

keski-pohjanmaa@mpk.fi

www.mpk.fi

Koulutuspäällikkö

Jani Pikkarainen

p. 050 553 6828

jani.pikkarainen@mpk.fi

www.facebook/kpkotu

MAANPUOLUSTUSKOULUTUSYHDISTYS
FÖRSVARSUTBILDNINGSFÖRENINGEN